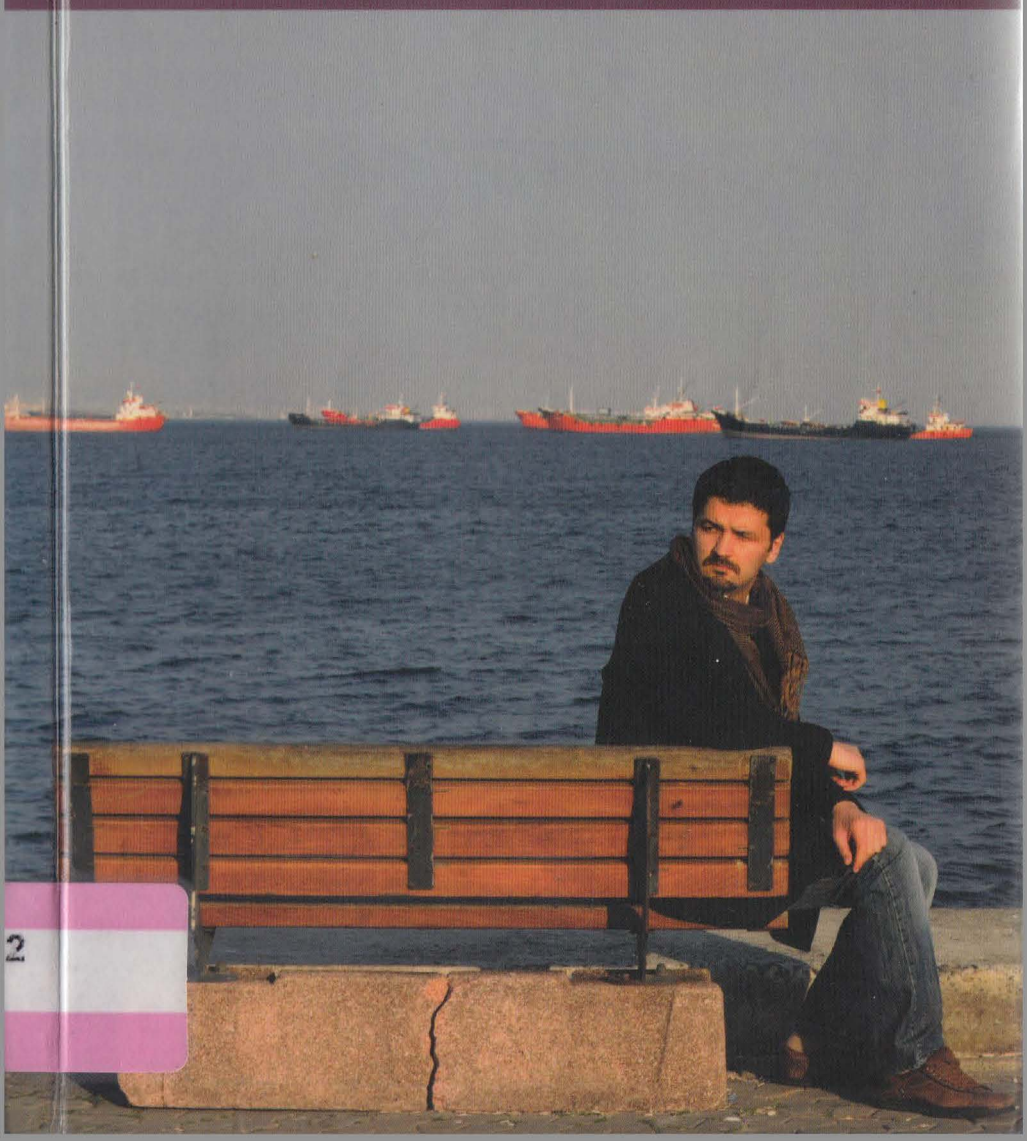
ZAFER YAHUT HİÇ

mustafa kutlu

dergâh yayınları hikâye

2

Zafer Yahut Hiç'in yayın hakları Dergâh Yayınları'na aittir.

Dergâh Yayınları: 443
Sertifika No: 14420
Türk edebiyatı hikâye: 40
Mustafa Kutlu serisi: 27
ISBN: 978-975-995-200-6
1. b. Ağustos 2010, 2. b. Ağustos 2010, 3. b. Eylül 2010
4. Baskı: Kasım 2010

Kapak Tasarımı: Sermin Yavuz - Sahife Düzeni: Ayşe Ergül

Basım Yeri: A Ajans Reklamcılık Filimcilik Matb. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cd. Yayıncılar Birliği Sitesi No: 32
Kapı no: 4G Yakuplu Büyükçekmece / İstanbul

Cilt: Güven Mücellit & Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Devekaldırımı Caddesi Gelincik Sokak No: 6 Güven İş Merkezi
Mahmutbey Bağcılar / İstanbul

Dağıtım ve Satış: Ana Basım Yayın
Molla Fenari Sokak Yıldız Han No: 28 Giriş Kat Cağaloğlu / İstanbul
Tel: [212] 526 99 41 (3 hat) Faks: [212] 519 04 21

Mustafa Kutlu

ZAFER YAHUT HİÇ

DERGÂH YAYINLARI
Klodfarer Cad. Altan İş Merkezi No: 3/20 34122 Sultanahmet / İstanbul
Tel: [212] 518 95 78 (3 hat) Fax: [212] 518 95 81
www.dergahyayinlari.com E-posta: bilgi@dergahyayinlari.com

Gide gide şehir bitti.

Döküntü minibüs şehrin eteğine yapışmış yaşayan gecekondu mahallesine daldı. Sokakta hortumla kilim yıkayan, yün çırpan, çamaşır asan şalvarlı kadınların; küfür günah top oynayan çocukların, işporta arabalarının arasından geçip bir ufak meydana vardı. Meydanı fırdolanıp bir köşeye park eden öteki minibüslerin yanına yanaştı, durdu.

Kahve az ilerde salkım söğütlerin gölgesindeydi. Dışarıya atılmış masalarda tavla oynayan, altıkol iskambile dalan şoförler, muavinler, yolcular vardı. Döküntü minibüsün şoförü de arabadan atlayıp onların yanına gitti. Garson delikanlı nasıl bir alışkanlıkla soğuk gazozu açıp hazır etmişti ki şoförün eline tutuşturdu. Haftalık tıraşı, ağzına dolan bıyıkları, kocaman kara elleriyle karayağız şoför ayakta bir dikişte gazozu sonuna kadar içip şişeyi garsona verdi. Elinin tersiyle ağzını sildi, bir sandalye çekip tavlacılara yanaştı.
Sıcak, tozlu, yapış yapış bir gün.

Minibüsün içi fırın gibi.
Arka koltukta üç kadın hiç ara vermeksizin bağıra-çağıra konuşuyor. Onların önündeki koltukta oturan kırçıl sakallı adam, kasketini cama, başını kaskete dayamış; top atılsa duymayacak bir uykuya dalmış.
Huzursuz, sabırsız, rahatsız, ter içinde kalmış Doktor Ferit, "Bu araba belli ki burada bekleyecek. Yolcuyu tıkabasa doldurmadan kalkmaz. Bir hamle yapmalı yoksa patlayacağım" diyerek, terden kıçına yapışmış pantolonunu çekiştirip düzelterek arabadan indi.
Doğrudan şoförün yanına varıp tepesine dikildi.
– Bi dakka hemşerim.
Şoför ters ters baktı:
– Ne vardı?
– Hareket ne zaman?
Şoför umursamaz bir tavırla omuz silkip tavlaya döndü.
– Gideriz az sonra, araba boş, görüyon.
Ferit üsteledi:
– Gideriz gitmesine de, ben doktorum. Şoför anında ayağa kalktı. Bu bizim insanımız nedense hakim, doktor ve askerden çekinir:
– Ya! Hasta falan mı var?
– Evet var.
– Arabada mı?
– Yo, Tepeköy'de. Amcam ağırlaşmış, acele yetişmemiz lazım.
Şoför telaşla ayaklanıyor:

– Merak etmeyin, hemen gideriz.
Ferit'e bakmadan hızla kahve kapısına kadar gidip içeri sesleniyor:
– Tepeköy yolcuları, hadi, gidiyoruz.
Kahveden bohçalı, poşetli, sepetli kadın erkek birkaç yolcu çıkıyor; altıkol iskambil masasından iki kişi kalkıyor. Şoför Ferit'in yanına adeta koşarak:
– Merak etmeyin Doktor Bey, ben sizi yel gibi yetiştiririm.
Birlikte arabaya doğru gidiyorlar. Ferit:
– İnşallah, teşekkür ederim.

Bilimum kahve ahalisi, bu meydandan, kalkıp civar köylere giden minibüslerin şoförleri, öteki müşteriler "Ne oldu acaba, bu ne acele" diye birbirlerinin yüzlerine soran gözlerle bakarak Tepeköy minibüsüne takılıyorlar.
Meydanı gergin bir bekleyiş, bir sessizlik kaplıyor.
Şoför yolcuları arabaya tıktı, geçti yerine oturdu, oturmadan önce Ferit'i yanındaki koltuğa buyur etti.
Araba toprak zeminli meydandan bir toz bulutu kaldırarak, egzosundan dumanlar fışkırtarak hışımla kalktı. Yine bir yarım daire çizdi ve önünde uzanan toprak yola saldırdı.
Hafif meyilli tepeler, dere yatakları, susuz yetişmiş bitkiler, bodur çalılar; ufukta ne bir ağaç ne bir ev.
Araba gözden kaybolunca kadar kimse konuşmadı. Nihayet şoförle Ferit'e kulak misafiri olan genç garson:

– Ağır hasta varmış Tepeköy'de. O fiyakalı delikanlı Doktor. Çabuk yetiştir beni deyince Cumali topukladı.

Bu sözlerle birlikte meydandaki gerginlik, kahvedeki sessizlik sona erdi. Tavlalar şakırdamaya, iskambil kâğıtları dağıtılmaya başladı.
Garson bu gevşemeden istifade ederek, içeriye, ocakcıya seslendi:

– Beş yap çayları, on yap.

İne-çıka, döne-dolaşa bir zaman gittiler. Yol şose, döküntü minibüs sarsıyor. Arabadaki hemen bütün yolcular birbirleriyle konuşuyor, insan sesi ve motor gürültüsünden oluşan bir uğultu fon müziği gibi kesilmeksizin devam ediyor.

Şoför Ferit'e bir iki kaçamak bakış fırlattı. Yutkundu. Bir şey diyecek ama, ne? Cesaretini topladı sonunda:

– Geçmiş olsun Doktor Bey, amcanız kimdi?

Ferit dalgın:

– Efendim!

– Amcanız diyorum, geçmiş olsun, kimdi?

– Ha, evet, tanımazsınız, buraya yeni geldiler.

Şoför sustu. Anladı ki Ferit söylemek istemiyor. Olabilir. Bir sebebi vardır elbette. Ama birileri gelsin, Tepeköy'e yerleşsin; şoförlerin haberi olmasın. İşte bu mümkün değil. Tepeköy'ün etrafında bir sinek uçsa şoförlerin haberi olur.

Ferit ise "Dayımı görmeye gidiyorum, buranın Belediye Başkanı olmuş" demeyi uygun bulmadı. Bulmadı çünkü, içerisi tozdan dumandan görünmez olmuş, sarsıntıdan midesi bulanmaya başlamıştı.

Bir yanda o yapışkan sıcak, bir yanda arabayı dolduran kokular.
Böylesi bir ortamda şoförün bitmek bilmeyen laflarını dinlemek istemiyordu.
Galiba bir yarım saat gittiler.
Sonunda tepe göründü. Ferit:
– Tepeköy burası mı?
Şoför:
– Evet, ama köy tepenin ardında.
Son kuru dereyi geçip tepenin eteğini dolaşan yola sardıklarında şose bitti, asfalt başladı. Çatlak-çukur bir asfalttı ama olsun, şosenin tozundan iyi. Ferit öyle uzun süre mumya gibi sessiz kalmaktansa, şimdi sırasıdır diye lafa girdi:
– Yolun bundan ötesi asfalt galiba?
– Sağolsun Başkan yaptırdı ama, buralara çok kar düşer, yol yıprandı tamir istiyor.
– E, yaptırsın Başkan.
Şoför gülümseyerek:
– Fukara bir belediye burası, o kadar çok ihtiyaç var ki, yolun tamirine sıra gelmiyor.
– Öyle mi?
– Evet beyim, henüz içme suyuna bile kavuşamadık. Öncelik suda.
Ferit ön camdan eğilip tepeye doğru baktı. Döne döne çıkan bir keçi yolu.
Ev falan göremedi.
– Tepenin bu yanı boş.

– Boş, evet. Bu yan kuzeye düşüyor. Acayip rüzgâr alır, rutubet. O sebepten boş kaldı.
Minibüs durdu.
Birkaç köylü, sepetleri, poşetleri ile indi. Araba hareket ettikten sonra Ferit arkaya dönüp inen yolculara baktı. Köylüler o keçi yolundan tepeye doğru ağır ağır çıkıyordu.
Yahu nasıl olmuş da bu kuru tepenin üzerine köy kurulmuş. Tuhaf yani.
Şoförün yüzünde aynı gülümseme:
– Buralarda su kıt. Hakkın bir hikmeti işte. Tam tepede bir çeşme var, o suyun hürmetine. Şeker gibi tatlıdır. Ne demişler: Nerde su, orda insan.
Ferit medeniyete dair konuşan karayağız şoföre baktı. Hayat insana neler öğretiyor.
Efendim işin aslı şudur:
Bu bölgeye gelip yerleşenler Rumeli muhaciri. Çok eskiden gelmişler. Tepeköy'ün ilerisinde Kültepe diye bir yer var.
Çıplak, sanki üzerine kül elenmiş gibi.
Yağmurda bir çamur olur burası, basarsın yola ayağını, ayak çıkar ayakkabı kalır. Tutkal gibi mübarek. Ama tepenin arkası bayağı geniş, verimli bir vadi. Üstelik ortasından yaz kış kurumayan bir dere geçiyor.

İlk gelenler oraya yerleşmiş, ekip-biçmiş; meyve-sebze yetiştirmiş, davar beslemişler. Killi toprak işe yaradığından zamanla tuğla fabrikaları, briketçiler, en so-

nunda konfeksiyon atelyeleri gelmiş. Nüfus artınca Belediye olmuş Kültepe. Birkaç okulu, sağlık ocağı var. Pazar kurulur, civar köyler malını Kültepe Pazarı'na indirir, bayağı alışveriş olur.
Tepeköy'ü seçenler gecikmiş.
Geldiklerinde vadide yerleşecek münasip bir yer bulamamışlar. Civarı dolaşmaya çıkmışlar. Bazı yerlerde su var ama acı. Tatlı suyu Tepeköy'ün tepesinde bulmuşlar. O zamanlar bilek kalınlığında kaynayan bir kaynak.
Eh, iyi bu demişler, ama!...
Etrafta ne tarla var, ne fidan dikilecek arazi.
Aşağılardan bir dere geçiyor, lakin yatağı dar. Dört beş hane artık dolaşmaktan bıktıkları için göçünü, davarını tepeye yığmış; kerpiç döküp evini ahırını yapmış.
Buralarda kıvırcık iyi olur, eh arazi engebeli ama boş ve geniş. Elinde besili malın olsun, İstanbul'un celebi kapıya kadar gelip alıyor.

Çeşmeden akan suyun ayağını bir kazma ağzı ark ile az aşağılara indirerek ufaktefek bahçe-bostan yapmışlar. İşte kendilerine yetecek kadar sebzeye-meyveye kavuşmuşlar.
Ekim işine gelince...
Nerede az eğimli bir arazi varsa ekmişler orayı. Susuz ama ham toprak, ilk yıllar acayip ürün alınmış.
Tepenin kuzey yamacı çok sert rüzgâr aldığından köy güney yamaca kurulmuş. Zaman sonra içlerinden aklı

eren bir iki ihtiyar: "Yahu arkadaş, biz buraya gelip göçü yıktık ama bakarsın buranın sahibi, tapusu vardır. Başımıza iş açılmadan hele şunu bir araştıralım" demişler. Haklı söz.

Okuryazar gençleri işi sağlama almak için İstanbul'a salmışlar. Gençler acar bir avukatla anlaşıp bir zaman arazinin izini sürmüş. Gide gide paşazade artığı bir aileye ulaşmış. Aile o dağ başında tarlaları olduğunu bile bilmiyormuş.

Çekmecelerden eski evraklar, tapular çıkarılmış. Aile satıp yemeye alışkın olduğu için hiç zorluk göstermemiş.

Tepeköylüler parayı bastırıp tarlaları almış. Gerisi hazine arazisi.

Dere yatağının milli toprağında dehşetli kavun-karpuz oluyormuş. Bir de buna dadanmışlar. Tekirdağ'ın meşhur karpuzu. Edirne yolundan ta oraya kadar kamyonlar geliyor, ürünü bostanda alıyormuş.

Tepeköy'ün sessiz, sakin, kendi halinde güzel günleri bunlar. Zorluğu yok mu, çok.

Bir kere okula giden çocuklar yağmur çamur demeden gece karanlığında yola düşüyor. Vadideki derenin tahta köprüsünden geçiyor. Kültepe'yi tırmanıp oradan aşağı inerek mektebe kavuşuyormuş. Tabi el kadar çocuk bunlar, karanlıktan korkar. Her hafta nöbetleşe köyün bir delikanlısı çocukları götürüp getiriyormuş. Mecburiyet.

Mecburiyet ama bu ıssız dağ başını beklemek her delikanlı için şart mı?

İstanbul aha şuracıkta. Elini uzatsan tutarsın. Bu seraba kapılanlar birer ikişer köyden firar edip İstanbul'da iş tutmuş. Bu sebeple köy büyümemiş, buna köy bile denmez, beş on hanelik mezra.

Gün günü kovalar, zaman su gibi akar,
her şey değişir, dünya fani, ahret baki.

Dere boyuna fabrikalar kurulmaya başlayınca Tepeköy'ün talihi değişivermiş. O sessiz, sakin, mevsimler gibi sabit, huzurlu günler geride kalmış, yerine bir karmaşa, bir garip hareket gelmiş.

Dere boyunun hazine arazisini gözüne kestiren uyanıklar, buralara yolunu bulup birer birer atelye ve fabrika yapmaya, atıklarını da dereye salmaya başlamışlar.
Önce kumaş iplik boyama fabrikaları, sonra plastikçiler ve dökümcüler, ardından kimyasal üretenler, deterjancılar, yani ne ararsan var.
En son Kültepe'de yer bulamayan konfeksiyon atelyeleri gelmiş. Onlar dere boyunu değil, daracık vadiyi seçmiş.
Konfeksiyoncular Kastamonulu. Bu sebeple Tepeköy'e bir Kastamonulu akını olmuş. Malum, konfeksiyonda el emeği çok, adama ihtiyaç var.
Bunlar göz açıp kapayıncaya kadar Tepeköylülerin tapulu tarlalarının altındaki hazine arazisini parselleyip gecekonduları ve bahçelerini kurmuş.

Kuyu suyu kullanıyorlar ama acı, içilmiyor. Bu sebeple kadın, çocuk sırtında bidonlarla tepeye kadar çıkıp içme suyunu oradan alıyorlar.
Boya, döküm, metal gibi ağır işlere doğulular saldırmış. Dereye yakın yerler silme sazlık olduğundan ve her sazlık bir sivrisinek ordusu beslediğinden, ayrıca doğulular alçakta değil yüksekte yaşamaya alıştıklarından, para toplayıp Tepeköylülerden büyük bir tarla alarak evlerini oraya inşa etmiş. Ev dedikse bir iki hane değil, bayağı bir mahalle.

Bu yanda bu işler olup biterken; Edirne yolundan aşağılarda, deniz kıyısında yazlık evler, villalar, kooperatifler kurulmaya başlamış.
İnşaat haberini duyan ve eli keser tutan her Karadenizli "Ulan işler açıldı, iyi, iyi" diyerek kafile halinde gelip Tepeköy'ün bir yanında mera sayılacak hazine arazisine çöreklenmiş. Her sabah kamyonetler, traktörler ile inşaatlara gidiyor, akşama dönüyorlar. Az zaman sonra bulundukları mahalleye bir de minareli cami kondurmuşlar.
Köylüler "olmaz, ora bizim davarın merasıdır" falan diyecek olmuşlarsa da, o kadar eli keserli Karadenizliye diş geçiremeyeceklerini anlayıp bu oldu-bittiye razı gelmişler. Hem cami de orda, iş nazik.
Bir iki yıla kalmadan Tepeköy gerçekten koca bir köy olmuş. Yağmanın harmanı budur arkadaş, su akarken testini dolduracaksın, sona kalan dona kalır.

Nerde kalabalık orda güzellik, denmiş ya; senin bahçen, benim arsam, burdan yol geçer, yok geçemez kavgaları başgöstermiş. İşin kötüye gideceğini anlayan güngörmüş adamlar, fabrika sahiplerini, Kastamonuluları, doğuluları, Tepeköylüleri ve lazları bir araya getirip durumu müzakere masasına yatırmış.

Anlaşılan artık buraya bir plan, plan için de bir mühendis lazım gelmiş.

Adamı bulmuşlar, cebine peşin peşin parasını koymuşlar, o arada bir seçim yaparak Muhtar'ı da belirlemişler. Sayıca çok kalabalık oldukları için gayrı resmi muhtar Kastamonulular içinden çıkmış. Bu Muhtar iyi performans gösterdiğinden zaman sonra köy resmî kayda geçmiş, yapılan seçimlerde adam resmen Muhtar olmuş.

Mühendis Tepeköy'ü ölçmüş-biçmiş; arada bir anlaşmazlık olmasın diye didinip durmuş, ana caddeyi, yan yolları, okul-cami-sağlık ocağı arsalarını ayarlamış, yeniden cemaatı başına toplayıp "İşte budur Tepeköy" diyerek kara tahtada ve kâğıt üzerinde anlatmış da anlatmış.

Ta ki son fert, son dul ve ihtiyar kadın anlayıncaya kadar.

Muhtar ve İhtiyar Heyetiyle beraber tapuları hazırlamış, mal sahiplerine dağıtmış, hepsinden razılık belgesini mühürlü, imzalı, parmak damgalı toplamışlar.

Muhtar bu evrakları herkesin gözü önünde bir çekmeceye koyarak kitlemiş, kilide de iş resmiyete bininceye kadar bir mum mühür basmış.

Zaman sonra bir seçim daha yapılıp çekmece açılmış, evraklar yenilenmiş, herkes tapusunu koynuna koyup "Kıymetli olsun olmasın, ne de olsa hakkımı gösteren mühürlü imzalı bir evraktır" diye sevine sevine evinin yolunu tutmuş. Köy Tapusu işte.

Plana göre İstanbul'dan gelen yol tepenin kuzeyini döndükten sonra köye giriyor ve oldukça geniş bir cadde olarak köyün ortasından geçiyor. Öteki yollar, ara sokaklar bu ana caddeye bağlanıyor.

Mühendis bu işin bu kadar zaman alacağını, zor olacağını hesap edememiş, aldığı parayı azımsamış ama "oh işte bitti" diyerek ve bir daha Tepeköy'e adım atmaya tövbe ederek çekip gitmiş.

Böylece köyde arsa, yol, arazi kavgası yok denecek kadar azalmış.

Bazı arsalar alınıp satılmış, ama cadde kenarında pek boş yer kalmamış, yavaş yavaş bakkal, manav açılmış ve bittabi ilk açılan dükkân Karadenizlilerin fırını olmuş.

Her aile bahçesine, evinin önüne iki kuyu kazmış. Biri kullanmak için su kuyusu, öteki fosseptik.

Kuyusu dolan Kültepe'den vidanjör kiralayıp getiriyor, bu işi ekseriya birkaç aile ortaklaşa yapılıyor, vidanjör aldığı lağımı, köyden uzak, aşağılarda bir yerde dereye boşaltıyormuş.

Ne fayda.

Derenin dereliği kalmamış ki.

Yukarıdaki fabrikalar bütün atıklarını, yakın evler bo-

ru döşeyerek lağım sularını doğrudan dereye akıtıyor, bu sebeple dereye pis kokulu, kapkara bir su birikiyormuş. Mikrop ve zehir kaynağı.

Şoför yolda Ferit'e demiş ki, hani "Tepeköy'de dert çok" diye. Dert çok, doğru ama bunlarla uğraşacak zaman bulunabilir. Önce yağmadan payı kapmak lazım. Bu anlattığım hikâye "yağmadan pay kapma" dönemidir.

Bitmiş midir?

Bitmez. İstanbul burası, yağmalanacak bir şey daima vardır.

Sağda dere.
Solda tepe.
Minibüs son virajı döndü.
Hem dere, hem tepe tarafında tek tük kulübeler gözüktü.
Bunlar herhalde bekâr işçilerin kaldığı yerler. Briketten derme-çatma yapılmış, çatısı tenekeyle kaplanmış. Birinin önünde bir adam alçak iskemleye oturmuş sigara içiyor.
Ardından bahçeleriyle beraber gecekondular geldi. Çoğu arsasına duvar veya çit çekememiş. Bunun yerine dere kenarından kestikleri iri kamışlarla çeper oluşturmuşlar. Kamışların üzerinden kol atmış asi karakabaklar sarı çiçekleriyle gülümsüyor.

Gecekondu denilen ve sürekli aşağılanan bu yapıların sıcak-samimi bir havası var. Nereden geliyor bu? Neredeyse hepsi hamarat kadınların süpürgeyle sıvadığı kireç badananın beyaz ve temiz yüzünü taşıyor.
Katmerli ve kokulu güller, kiraz fidanları, asma çardakları, tavuk ve köpek sesleri, çocuk cıvıltıları. Bütün

bunlardan oluşan, birbirine sokulan, birbirini seven, kollayan şeyler. Komşuluk, akrabalık, senlibenli oluşun rahatlığı.

Saçları mısır püskülü bir kız çocuğunun sabah sabah ninesinin elinden tutarak, bahçenin ucundaki kümese kadar gidip, daha sıcağı soğumamış bir yumurtayı folluktan almasının üzerine ne söylenebilir?

Ferit artık ön camdan bütün köyü görebiliyor. Çünkü yol köye girerken epeyce genişleyip bir cadde oldu. Yaya kaldırımı bile var.

Cadde kenarına dikilen yapılar iki, üç katlı. Hepsinin altı dükkân. Sağda solda hem betonarme binalar, hem gecekondular, hem boş arsalar var. Tuğla duvarlı ve çok katlı binaların çoğu sıvanmamış. Hiçbirinin çatısı yok. Demir filizlerinin yeşertisi ile öylece kapanmadan bırakılmış.

Demek ki ilk fırsatta, yani parayı bulunca bir kat daha çıkacak.

Etraf sakin, kimsecikler yok.

Ancak ileride cadde epeyce hareketleniyor. Vasıtalar, insanlar, orası çarşı olmalı. Dereden yayılan ve burun tıkayan pis koku Ferit'in yüzünü buruşturuyor.

Minibüs köye girdikten sonra fazla ileri gitmiyor. Tepeye doğru bir yokuş çıktıktan sonra, tıpkı ilk hareket ettiği yerdeki gibi küçük bir meydana ulaşıp bir köşeye çekilen öteki minibüslerin yanına yanaşıp duruyor. Yolcular inip dağılıyorlar. Ferit şöyle bir durup etrafına bakınıyor.

Burada da bir kahve var ama önü çardaklı. Çardaktan sarkan ve henüz olgunlaşmamış üzüm salkımları neredeyse bir mahalleyi doyurur. Bu asma çubuğunu seçen iyi seçmiş doğrusu.
Şoför Ferit'e yanaşarak:
– Efendim yoruldunuz. Bir çayımızı için, sonra ben sizi istediğiniz yere bırakırım.
Ferit şoförün bu içten yaklaşımına gülümsüyor, spor çantasını omzuna atarak şoföre elini uzatıyor.
– Teşekkür ederim. Kendim gitmek istiyorum.
Hem şöyle etrafa bir göz atacağım.
– Hasta için lazım olursa arabalar burada. Bir haber uçurun, hangi arkadaş olsa gelir. Biz burada bir aile gibiyiz.
Ferit tekrar teşekkür ederek yokuşu ağır ağır iniyor. Önce caddeyi geçip dere kenarına kadar gidiyor.
Şoför kıpırdamadan takip ediyor onu. Kahve önünde oturanlar meraklanıyor.
Ferit şimdi dereye bakmaktadır.
Vay canına!
Bu nasıl su böyle. Simsiyah. Üzerinde yer yer deterjan-kimyasal köpükleri. Bir kuş kalıntısı, bir köpek leşi, kâğıtlar, paçavralar, çöpler. Tam bir lağım.
Hastalıklar zihninden yıldırım gibi geçiyor. En başta ishal. Sonra lösemi, guatır, tifo, kanser, Allah göstermesin kolera.
Durduğu yerden dönüp derenin ilerilerinde çizdiği manzaraya bakıyor. Bir tahta köprü. Köprünün dibin-

deki gölcükte kâğıttan kayık yüzdüren çocuklar. Bir inek kenara vuran karpuz kabuklarını kemiriyor. Daha ileride martılar galiba bir leşe doğru inip kalkıyorlar. Dehşet.

Bu şehrin içinde ve dışında kim bilir ne kadar dere var. Hepsi böyle mi?

Nedense kokuyu unutuyor. Dönüp şu şoförle biraz konuşmalı. Neler oluyor burada?

Bu derenin hali nedir böyle? Bu insanlar burada nasıl yaşıyor?

Ferit doktorasını yurt dışında yaptı.

Memlekete yeni dönü. Yurdunu, şehrini, şehrinin kenar mahallelerini, hele böyle uzak İstanbullarda yeni yeni türeyen gözden ırak yerleşimleri, lağım akan dereleri hiç görmedi, bilmiyor.

Şoke oldu zavallı.

Hemen biriyle konuşmalı, yoksa kusacak. Geldiği yoldan geri dönüp o yokuşu tırmanıyor.

Ferit'i gören kahve sakinleri onun bir doktor olduğunu öğrendi. Ama şu "hasta amca" hikâyesine kimse inanmadı. Bir sır var bu doktorda. Kim acaba? Niçin geldi buraya? Dönüp gelen Ferit'e daha bir dikkatle bakıyorlar.

Şoför ayaklanıp karşılıyor onu.

Sandalye çekiyor ve bir kenarda duran boş masaya oturtuyor.

Garson derhal çayları getiriyor.

Ferit:

– Şu dereyi merak ettim. Nasıl oldu da bu kadar kirlendi?
– Yukarıda fabrikalar var. Deterjan, kimyasal, metal, plastik, çok fabrika.
Hepsi kaçak. Atıklarını dereye boşaltıyorlar. Yukarıda adamları var, baş edemiyoruz. Sırtları kalın.
Şoför biraz nefesleniyor, sonra:
– Zaten köyün kanalizasyonu da yok.
– Ya! Anladım. Ama buna çare bulmalı. Allah göstermesin salgın hastalık olur. Köyde hasta çok mu?
Bilhassa çocuklar.
– Hastalıktan kırılıyoruz Doktor Bey. İshal hiç kesilmiyor.
– Hastane!
– Yok. Bir Sağlık Ocağı var. Sağolsun Başkan ayarladı. Orada da doktor yok.
– Haydaa!.. Peki kim bakıyor hastalara?
– Neriman hemşire var. Delikanlı kadındır. Her derdimize koşar. Ama yetmiyor. Çoğu hastayı şehre havale ediyor. Bir ebe, bir kâtip, bir müstahdem, bir de şoför.

Ferit içini çekiyor. Çayından bir yudum alıyor.
"Durum umutsuz. Devlet hazırlıksız, para kıt. Devlet halkın dinamizimine yetişemiyor. İşte şurda bir semt kurulmakta. Beş on seneye kalmaz şehirle birleşir. Ama ne alt yapısı var, ne üst yapısı. Bizim devlet ilk günden bu yana böyle galiba. Kervan yolda düzülür misali. Vatandaş kendi işini kendi görmek zorunda

kaldı. Ne yapsın. Nüfus artıyor, ekmek aslanın ağzında. Kentleşme böyle mi olur? Azgelişmiş denince kızıyoruz. Hiç hakkımız yok. Balık Ankara'dan kokuyor. Yıllarca seçildiği ili milletvekili olarak ziyaret etmeyen, tanımayan mebuslarla geçirdik zamanı. Milletle devletin arası açıldı, bir türlü kapanmıyor. Bir seferberlik, topyekûn bir heyecan lazım. Onun için de bir hedef olmalı. İşte zurnanın zırt dediği yer."

Ferit çayını yarılamışken sokak aralarından, evlerden, sağdan soldan kadınlar, çocuklar ellerinde bidonları, kovaları, su kapları ile sökün etti. Etraf bir anda şenlendi.
Acaba ne oluyor?
Ferit soran gözlerle şoföre baktı.
Şoför gülümseyerek:
– İçme suyumuz yok demiştim hani. Tanker ile geliyor. Bu kalabalık onun sebebi.
– Hani tanker?
– Az sonra gelir.

İki iri yarı kadın kalabalığı hizaya soktu. Sıra oldular. Sıranın ardı tamamlanmadan su tankeri bir müjde getirir gibi korna çalarak caddeye girdi. Sonra tek sıra olan kalabalığın yanına yanaştı.
Tanker şoförü hemen atladı arabadan. Kısa boylu, göbekli, sıcaktan bunalmış, orta yaşın üzerinde biri. Elindeki rengi atmış mendil ile dazlak başının terini sile sile ardına bakmadan kahveye doğru yürüdü. Bir an önce kendini çardağın serin gölgesine atmak istiyor.

Şoförün yardımcısı su dağıtımına başlamadan kalabalığa epeyce bağırıp çağırdı. Sonra ilk sıradaki kadının bidonunu alarak vanasını açtığı musluğun önüne tuttu. Döküle saçıla doldu bidon. Kadın kaptığı gibi uzaklaştı. Belki gidip onu boşaltacak ve gelip bir daha girecek kuyruğa. Bir evden iki, üç kişi gelen var. Yanlarında iri mavi plastik bidonlar. Sıraları geldikçe kaplarını dolduruyor, bir kenarda duran mavi bidona boşaltıyor, sonra geriye gidip yeniden sıraya giriyorlar. Gerideki kalabalık bir evden birkaç kişinin kuyruğa girmesine hem alışkın, hem kızgın. Bağırtılar, itirazlar, itişkakış. Kuyruğun gerisi karışık.

Ferit köye girdiğinden beri hemen her evin önünde sıralanmış gördüğü, bir mâna veremediği mavi plastik bidonların (ki herhalde deterjan bidonu bunlar) neye yaradığını anladı. Vah, vah...

Şoför:

– Bidonlara daldınız.

– Evet.

– Ne yapalım işte, böyle biriktiriyoruz suyu. Gerçi tankerler iki günde bir geliyor ama gelmediği de oluyor. Burası unutulmuş bir belde, başının çaresine bakacaksın.

– Diyelim tanker gelmedi, su da bitiyor. O zaman ne yapıyorsunuz?

– Kovayı, bidonu alan tepeyi tırmanıyor. Hani söylemiştim, tepede bir çeşme var. Oradan alıyoruz. Çeşmenin suyu eskiden bilek kalınlığında akarmış, yani öyle

kalsa idi bu köye yeterdi. Ama zamanla azalmış, şimdi parmak kalınlığında. O çeşmenin başında da çok su kavgası olur. Sabaha kadar nöbet tutan var.
– Peki bu su meselesi daha ne kadar sürecek?
Nüfus artıyor. Taşıma suyla olmaz ki!
– Reis uğraşıyor, bakalım. İstanbul tarafından gelmesi çok zor. Uzak. Kültepe'nin bir barajı var. Onlar işi halletmiş. Reis oradan almaya çalışıyor.
Tankerin son müşterileri galiba birbirleriyle anlaşamadılar. Saç saça, baş başa bir kavga başladı. Görevli bu kavgalara alışkın olmalı. Hiç tınmadı. Çekildi bir kenara, bir tümseğin üzerine tüneyip sigarasını yaktı.

Su bitti, kavga bitti.

Derken bir tanker daha korna çalarak caddeye girdi. Durmayıp geçti ötekini, çarşıya doğru gitti.
Ferit şoföre baktı, şoför anladı:
– Bu da aşağı mahallenin tankeri.
Ferit:
– Çok bidon var evlerin önünde. Hepsi içme suyu için değil galiba.
– Değil. Her hanenin bir kuyusu vardır.
Dört-beş metreden çıkar su. Ama acı, içilmiyor. Kullanmaya, bahçe sulamaya yarıyor. Bazıları dalgıç motoru koydular, ama çoğunun yok.
– Eee!..
– İpe bağlı kovayla çekip bidonlara dolduruyoruz. Ça-

maşır, bulaşık, el yıkama. Su işte, ne kadar tutumlu olsan da harcanıyor. Bu bidonlar bir nevi depo.
– Ama deterjan bidonu bunlar, plastik, zararlı.
Şoför eliyle müphem bir işaret yapıyor.
– Bize bir şey olmaz doktor. Ufaktan şu derenin kenarında büyüyen çocuğa mikrop işler mi? Ölen ölüyor, kalanlar yetiyor.
Sonra dönüp garsona çayları tazelemesini söylüyor ama Ferit mani oluyor ona:
– Hayır, teşekkür ederim, gideyim ben.
O ayaklanınca şoför de kalkıyor.
– Siz bilirsiniz.
Ferit spor çantasını omuzlarken çay için bir daha teşekkür ediyor. Sonra ağır ağır iniyor yokuşu.
Su bitmiş, az önceki şamatalı kalabalık dağılmış. Tankerden dökülüp-saçılan, kavga sırasında devrilen kaplardan akan sular caddeye doğru bir akıntı oluşturmuş.
Zayıflıktan kaburgaları sayılan bir köpek şapırdatarak içiyor sudan. Ferit bir süre bakıyor köpeğe, sonra yaya kaldırımından çarşıya doğru ilerliyor.

Ferit'in çarşıya doğru yürüdüğü yaya kaldırımın yüzikiyüz metre ilerisinde öğretmen Oya Garip aynı yöne doğru ilerliyor. Kadrosuzluk ve parasızlık sebebiyle ancak ilk üç sınıfı açılmış olan Tepeköy İlköğretim Okulu'nun tek öğretmeni, müdürü, her şeyi.

Elinde beyaz, spor bir çanta, gözünde güneş gözlükleri, ekose eteği, beyaz ceketi, su yeşili gömleği, topuksuz spor ayakkabıları, at kuyruğu yapılmış saçlarıyla neredeyse bir lise öğrencisi kadar genç ve dinç görünen Oya.

Birden köyün tek tinercisi Delioğlan çıkıyor ortaya. Oya'ya yanaşıp "Abla bir lira versene" diye asılmaya başlıyor. Hep yapar bunu.

Oya hızlanıyor. Oğlan karasakız gibi yapışkan, daha da yanaşıyor. "Abla bir lira versene". Az daha yanaşınca Oya dönüp azarlıyor oğlanı. Bayağı bağırıyor yani. Parayı çıkarıp verse kurtulamayacağını biliyor. Başka şeyler ister, yüz lira ver der, biliyor bunu. Bu karşı koyuş tinerciyi çileden çıkarıyor. Aniden falçatayı çekip "Bir lira ver dedim, yoksa karışmam", diyor.

İkisi birden duruyorlar.

Nalburun önünde.
Oya bir yandan oğlanı kontrol ederken öte yandan nalburun dükkân önüne yığdığı hırdavatı gözden geçiriyor. Birden atlayarak o karışık yığın arasından bir kazma sapı çekiyor. Çantasını el arabalarından birinin içine atıp, çakmak çakmak gözleri, iki eliyle tuttuğu kazma sapıyla tinerciye yanaşıyor.
"Kolaysa gel al Delioğlan, kolaysa gel..."
Tinerci bu meydan okumaya dayanamayıp Oya'nın üzerine yürüyünce kadın elindeki kazma sapını olanca gücüyle oğlanın omzuna indiriyor.
Tinerci darbenin şiddetiyle sarsılarak, ama düşmeden "Oy anaam!" diye inleyip Oya'nın üzerine yıkılıyor.
İkisi birden asfalta doğru savrulurken tinercinin falçatası Oya'nın bileğini bayağı çiziyor.
Kan.
Kanı gören oğlanı sanki kan tutuyor. Top gibi fırlayıp caddeden aşağıya doğru omzunu tuta tuta kaçıyor.
Oya düşerken başını asfalta kötü çarpmış olmalı ki baygın, hiç kıpırdamıyor. Akan kanın üzerinde eşek arıları, mor sinekler.
Bütün bunlar göz açıp kapayıncaya kadar olup bitiyor. Olup biterken her şey esnafın, caddeden geçenlerin gözüne çarpıyor. Herkes hızla olay yerine koşuyor. Şimdi Oya bir insan halkasının ortasında ve baygın.

Ferit etrafa veya önüne bakarak yürüdüğünden midir, nedir; olup-bitenlerden habersiz. Başını kaldırıp cad-

denin ilerisine bakınca nalburun önündeki kalabalığı görüyor. Meraklanıp hızlanıyor.

Oya'nın etrafına halka olan kalabalıktan bir uğultu yükseliyor. Öyle ki, kimsenin ne dediği anlaşılmıyor. Kalabalığa karışan Ferit o meşhur cümleyi "Durun ben doktorum, açılın" sarfederek bir çırpıda Oya'nın başına çöküyor. Nabız normal. Kol kanıyor.

Kalabalığa doğru haykırıyor.

– Çabuk bir ambülans, çabuk!

Nalburun çırağı uyanık, çoktan haber vermiş ambülansa. "Şimdi gelir" diyorlar. Ferit mendilini çıkarıp kanayan kolun dirsek üstünden sıkıca sarıyor.

Sonra etrafına bakınarak "Bir paket kâğıt mendil, çabuk". Mendili yetiştiriyorlar. Beş on tane birden çıkarıp yaranın üzerine bastırıyor.

Neyse ambülans geldi, kalabalık yarıldı, araba Oya'ya yanaştı. İlk atlayan Neriman oldu. Böylesi olaylara alışkın, metin, acelesiz, işini bilir bir yaklaşımla yerde yatan arkadaşına eğildi. Dişlerinin arasından önce bir küfür savurarak ardından "Ah ulan ah, sana bunu yapanın sülalesini sinemaya götüreyim, başka ne diyeyim".

Ferit'i "Siz de yardım edin sedyeye alalım" diye ikaz edince, Ferit bir yandan, Neriman öte yandan Oya'yı sedyeye, oradan da ambülansa alıyorlar.

Neriman atlıyor arabaya, arkasından Ferit. Neriman onu durduruyor. Ferit onu dinlemeyerek biniyor arabaya, sonra kaşları çatılan Neriman'a gayet müşfik ve

yumuşak bir tonda "Telaş etmeyin, ben doktorum" diyor.
Araba hareket ederken Neriman gözucuyla Ferit'i süzüp, "Doktormuş... Vay be! Burda kalsa tadından yenmez yani" diye geçiriyor içinden.
Nalburun önündeki kalabalık ambülans gözden kayboluncaya kadar kıpırdamadan arabayı takip ediyor, ardından aralarında konuşmaya başlıyor.
– Oya Hoca'ya bak be!
– Nasıl koydu oğlanın omzuna.
– Garanti kırılmıştır.
– Garanti. Ben baktım, omzunu tutarak kaçıyor.
– İflah olmaz artık.
– Olmasın, bıktık bu Delioğlan'dan ya!
– Kırdığı kırkı geçti.
Tam bu sırada bir motosiklet sesi duyuluyor.
Kalabalık bu sefer ters istikamete dönüyor.
Bu ses tanıdık. Tepeköy Karakol Amiri Komser Bulut'un motoru.
Bulut geliyor.
Ama ne geliş.
Altındaki devasa motosiklet parlak madeni kısımları ile yalap yalap yanıyor.
Başında yine öylesine ışıltılı bir kask.
Gözde Amerikan polislerinin taktığı güneş gözlükleri.
Pırıl pırıl üniforma, sivri burun çizmeler. Belde kovboy usulü takılmış tabanca. Çakı gibi, uzun boylu, yakışıklı.

Geldi geldi kalabalığın ortasında durdu.
Kaskını değil ama gözlüklerini çıkardı.
– N'oldu, neden toplandınız?
Kalabalık bir an sessiz kaldı, herkes birbirine baktı. Nihayet nalburun çırağı:
– Şu Delioğlan!
– Tinerci.
– Ee!. Ne olmuş oğlana?
– Oya Hoca'ya saldırdı.
Bulut sarsılıyor, sesini yükselterek:
– Ne? Saldırdı mı?
– Evet!
– Peki Hocahanım'a bir şey oldu mu?
– Olur mu hiç. Ona Oya demişler.
– Nalburun önünden kazma sapını kaptığı gibi...
– Oğlanın omzuna öyle bi kodu ki, anasından doğduğuna pişman etti.
– Sonra!
– Sonrası oğlan Hocahanım'a yüklenince.
– Elinde falçata vardı.
– Birlikte yola yuvarlandılar. Galiba bu sırada falçata Hocahanım'ın kolunu çizdi.
– Bak sen şerefsize.
– O sıra bir tesadüf...
– Nasıl yani?
– Bir genç doktor burdan geçiyormuş. Hemen müdahale etti. Biz zaten ambülans çağırmıştık.
– Hocahanım düşünce başını yere vurup bayılmış.

Doktor önce akan kanı durdurdu. O sıra Neriman hemşire ambülansla yetişti.
– Oğlan!
– Oğlan tabana kuvvet omzunu tuta tuta kaçtı.
– Hocahanım'ı Sağlık Ocağı'na götürdüler, doktor da yanındaydı.
– Merat etme komserim, Hocahanım'ın bir şeyi yok.
Komser Bulut bu son cümleyi söyleyen adama şöyle bir baktı. Ne var bakacak. Köyde herkes Bulut'un Oya Hoca'ya âşık olduğunu biliyor. Adam iyilik babında söyledi. Ama Bulut'un aklı başından sıçramış bir kere. Adama baka baka moturu çalıştırdı. Bir yandan dişlerinin arasından "Yok ha, yok ha!" diye homurdanıyor. Öyle bir gazladı ki, motor sanırsın bir mermi olup ambülansın gittiği yöne atıldı, az zamanda gözden kayboldu.
Kalabalık o gidince ağızlarında bir takım laflar geveleyerek ağır ağır dağıldı.

Bulut Sağlık Ocağı'nın önüne varıp motosikleti parkederken, Oya uyandığı yatakta gözlerini açtı. İri, uzun kirpikli elâ gözler başucunda oturan Ferit'in kara kuyuları andıran kara gözlerinin karanlığında kayboldu. Epeyce ve sessizce bakıştılar. Neriman atıldı:
– Ferit Bey doktor. Hadise olduğu sırada oradan geçiyormuş. Duruma müdahale etti. Başını yere vurunca haliyle bayılmışsın. Ben de bu arada yarayı sardım.
Ebe Seher:

– Geçmiş olsun Hocahanım.
Oya şaşkınlığını üzerinden atamamıştı, Seher'e dönüp sadece gülümsedi.
Ferit:
– Bir şeyiniz yok, iyisiniz. Neyse ki serserinin falçatası kolunuzu sadece çizmiş.
Oya artık kendine gelmiş ki:
– Teşekkür ederim, diye fısıldadı.
O sırada Bulut odaya bomba gibi dalarak Oya'nın başucuna çöktü:
– Nasılsınız, bir şeyiniz yok inşallah, çarşıda duydum.
Oya ona gülümsedi. Bu adama karşı tuhaf bir merhamet yahut şefkat duyuyordu.
– Meraklanma, ufak bir çizik.
– Oh, çok şükür.
Neriman:
– Yahu Bulut, şu Delioğlan'ı defedemedin gitti. Bir gün birimizi hacamat edecek valla.
Bulut çöktüğü yerden kalktı, elini kemerinden geçirdi. Gözünü Oya'dan alamıyor:
– Ne yapayım. Kimsesi yok. Bunlara sahip çıkan yok. Düşmüş işte, bir tekme de ben mi vurayım? Kış günleri karakola alıp ısıtıyorum, yoksa donacak dışarda. Karnını doyuruyorum. Zaten hasta.
– Tepeköy'den gitsin, başka dileğimiz yok.
– Onu da yaptım biliyorsunuz. Bir kez Edirne'ye götürdüm, iki defa da İstanbul'a. Evden ayrılan kediler gibi yürüye yürüye yine buraya dönüyor.

– Van'a götür, Ardahan'a götür, burdan iyicene uzaklara götür, bir daha gelemesin.
– Olur, bu defa ortaya çıkınca öyle yaparız. Zaten galiba omzu kırılmış. Oya öyle bir sopa atmış ki, çarşıda söylediler.
– Oh olsun, pis tinerci.
Neriman'la Bulut konuşurken Ferit iliştiği yatak ucundan kalkıp pencereye gitmişti. Bulut onu ancak farketti, yanına gidip elini uzattı:
– Ben Komser Bulut. Tepeköy Karakol âmiri.
– Ben de Doktor Ferit.
– Memnun oldum. Hocahanım'a gösterdiğiniz ilgiye teşekkür ederiz.
Oya'ya dönerek, sevda dolu bir sesle:
– Kendisi Tepeköy'ün medarı iftiharıdır.
Oya:
– Yok canım, büyütme o kadar.
Neriman'la Seher birbirlerine bakarak mânalı mânalı gülümsüyor. Ferit bu gülümsemelerin anlamını kavrayıp Oya'ya dönüyor. Hayret. Oya Bulut'a değil, kendisine bakıyor. Ferit bu bakışı karşılıksız bırakmıyor, lakin iş uzadı.
– Müsaadenizi rica ederim. Çıkmam gerekiyor.
Odadakiler hep bir ağızdan:
– Teşekkür ederiz, müsaade sizin.
Ferit kapıya doğru giderken Bulut ona eşlik ediyor, çıkacağı zaman omzunun üzerinden başını çevirip Oya'ya "Ben akşama uğrarım" diyor.

İki genç adam odadan çıkınca Neriman Seher'e:
– Kız! Bir çay koy da kendimize gelelim. Aman ne gündü be!
Oya yekinip yataktan doğrulunca Neriman onun sırtına bir yastık yerleştiriyor. Oya dalgın. Neriman bir yandan yatağı düzeltiyor, bir yandan konuşuyor.
– Doktormuş. Acaba buraya tayin edildi de söylemiyor mu?
– Aman abla! Yine senaryo yazmaya başladın. Böyle bir şey olsa söylerdi.
– Keşke olsa. Ne şeker adam. Yakışıklı. Sana da çok baktı ama.
Oya'nın yanakları pembeleşti. Seher çayları getirdi.

Oya'yı cami avlusunda değil, sokakta bulmuşlar. Daha doğrusu bir apartımanın girişinde. Çocuk çantası içinde ve kundağa sarılı. Kapıcı bulmuş. Sonrası malum muamele.

Karakol, hastane, araştırma ve Yetiştirme Yurdu. Kundağına iliştirilen bir nottan başka hiçbir bilgi yok. Not şöyle: "Kızıma iyi bakın, adı Oya'dır". "Garip" soyadını verdiler. O gün bugün anası-babası bulunamadı. Polis üzerine düşeni yaptı ama nafile, sonunda dosya rafa kalktı.

Oya güzel, sessiz, zeki bir çocuktu. Doğuştan tertipli, düzenli ve cesurdu. Daha çok küçük yaşlarda görevlilerin yatakları düzeltmelerine baka baka kendi yatağını düzeltir olmuş, Müdire Hanım'ın sevgisini, diğer çocukların kıskançlığını kazanmıştı.

Gönüllü anneler, yardımseverler yurda geldiklerinde onu çok sever, okşar, bilhassa konuştururlardı. Büyümüş de küçülmüş bir hali vardı. Okuma-yazmayı herkesten önce öğrenmiş, getirilen çocuk kitaplarının hepsini okumuştu.

Pek arkadaşı yoktu. Yani şöyle samimi, sırdaş biri.

Herkesle iyi geçinip konuşuyor, kimseyi rahatsız etmiyor, yardımsever ama yine de yalnız. Bu yalnızlık duygusu bütün yurt çocuklarında derece derece vardır.
Bir sıcak kucak, bir güvenli saçak altı, bir sevilmek, okşanmak ihtiyacı duyarlar. Ama yoktur. Orada bir başına kaldıklarını bir şekilde duyumsarlar. Bu yüzden kimi saldırgan, kimi korkak, kimi yalancı ve ikiyüzlü, kimi çıkarcı, kimi melankolik olur. Yurda girip sağlam ve sağlıklı çıkan azdır.
Oya kendini korumaya, onurunu muhafaza etmeye, bir başına âleme meydan okumaya niyetli gibiydi. İç dünyasını kimseye açmaz, havadan sudan konuşur, vaktinin çoğunu kitap okuyarak ve resim yaparak geçirirdi.
Kitaplar, resimler, renkler, şekiller, maceralar, değişik ülkeler, mekânlar, çocuk kahramanlar onu çokluk bir hayal âlemine taşır; bu âlemde memnun-mesut bir zaman kalır, sonra yeniden kendi dünyasına dönerdi.

Bir güzel bahar günüydü.
Yurdu ziyaretçiler doldurmuş, çocuklara çeşitli hediyeler getirmişlerdi. Kalabalık dağıldıktan sonra Oya bahçeye çıktı. Elinde çikolata.
Bu sırada yurdun belalı kızlarından ikisi yanaştı ve hiç söz etmeden Oya'ya saldırıp elinden çikolatayı kapmak istediler.
Belki güzellikle isteseler Oya çikolatasından parçalar koparıp onlara da verebilirdi. Ama zorla almaya kalk-

tıklarında çileden çıktı. Önce çikolatayı yere atıp çiğnedi. Ardından iki kızın ikisine birden girişti. Neriman olup bitenleri uzaktan izliyordu. İçinden Oya'ya "Aferin kız, yürek var sende, hem de mangal gibi" dedi. Mangal yürek iki düşmana epeyce hasar vermiş, ancak bir ara ayağı kayınca yere düşmüştü. Hasımları tam üstüne çullanacakken Neriman yetişti. İkisinin de saçlarından tuttuğu gibi, birini bir yana, ötekini öte yana savurdu. Neriman bu; yurdun en iri, en güçlü kızı. Ötekiler onu görünce tabanları yağlayıp kaçtı. Oya hâlâ düştüğü yerden kalkamamıştı. Neriman yaklaşıp elinden tuttu, kaldırdı onu. Oya önce toza bulanan elbisesini silkeledi, dağılan saçlarını düzeltti sonra Neriman'a dönüp "Teşekkür ederim" dedi, sadece. Neriman gülüyordu: "Aferin be Oya, senden beklemezdim, kızlara pabuç bırakmadın yani". Oya önüne baktı. Bir şey demedi. Neriman onun koluna girdi, biraz yürüdüler. Sonra Neriman birden durdu; Oya'yı iki omzundan tuttu, yüzünü yüzüne yaklaştırdı: "Arkadaş olalım mı?" diye sordu.

Oya, karşısındaki değirmi çehreye, kara kalın kaşlara, iri burun ve iri ağıza baktı. Saf, esmer, dobra bir şey. Samimi bir gülümse. İçinden "Evet, oldukça saf ama samimi ve güvenilir" dedi. Neriman'ı sevdi birden, ona sanki bir kanka gibi gelmişti. Gülümsemesine karşılık verdi ve "Olalım" dedi.

O günden sonra Neriman ile Oya "ayrılmaz ikili" oldular, bu sayede yurttan ayrılıncaya kadar kimse onlara yan bakamadı.

Oya'nın aklı ile Neriman'ın gücü birleşince, bağımsızlık ve başarı kendiliğinden gelivermişti.
Oya Neriman'ın derslerine yardımcı oluyor, Neriman ise büyüdükçe güzelleşen Oya'yı gerek yurt içinde gerek dışarda kem gözlerden koruyordu.
Ve bir gün Neriman o kaçınılmaz soruyu sordu: "Anneni babanı merak etmiyor musun?" Bu mesele yurtta boşboğaz ve geveze çocuklar dışında pek konuşulmaz, yarayı deşmeyi kimse istemez, hele Oya gibi hiç ziyaretçisi olmayan, kimsesi gelmeyen çocuklara bu soru sorulmaz.
Ama Neriman'la Oya artık abla-kardeş olmuşlardı; ayrıca Neriman yaşça büyüktü.
Bahçede, top akasyanın gölgesinde oturuyorlardı. Oya epeyce sustu. Elindeki çöple toprağa anlaşılmaz çizgiler çekti. Bulutlara baktı, bir martıyı gözleriyle takip etti. Martı uçtu uçtu, karşı binalardan birinin çatısına kondu. Sonra her bunalımda el atıp medet umduğu saçının kıvrımını eline aldı, onunla oynamaya başladı.
Bakışları yurt pencerelerinden birinin çıkıntısına çıkarılmış sardunya saksısına takıldı, orada dalgınlaştı ve konuştu.
– Etmiyorum, çünkü hiçbir iz yok. Orası boşluk. O boşluğa yuvarlanmak, bir takım neticesiz arayışlara girmek gereksiz. Beni aramadılar. Sanki yer yarıldı içine girdiler. Kimse ama kimse yok. Etrafta çın çın öten bir yalnızlık. Dişimi sıktım, alıştım.
Bu konuyu bir daha açma. Ben yalnızım.

Neriman'ın gözleri dolmuştu. Oya'nın ellerini tuttu, öptü. "Ne demek o, ben varım ya". Sonra kendi dünyasına dalıp oradan seslendi: "Benim bir babam var ama hayırsızın teki. Olmasa da olurdu."
Neriman'ın hikâyesi şöyle: Adam sarhoş. Eşini döve döve öldürmüş. Yani belki öyle olmamış da kadın gördüğü hakaret ve şiddet yüzünden yatağa düşmüş. Kimseler yardımına gelmemiş. Ve o da yattığı yataktan bir daha kalkmamış. Komşuları diyor ki: "Biz baktık uzun süre. Seni hastaneye kaldıralım dedik, razı olmadı." Kadın besbelli ölümünü istemiş. Adam ortalarda yok. Sonra sonra anlaşılıyor ki kadın evde hasta yatarken, bu başka bir kadınla yaşıyormuş. Neriman'ı yurda komşular yerleştirmiş. Annesinin öldüğünü yıllar sonra öğrenmiş. Baba senede bir iki uğrar, bir şeyler getirir. Neriman ona yüz vermez, baba bile demez. Çoktan silmiş.

Kuşlar göçer. Yaprak dalından düşer. Poyraz yağmurla birleşip şemsiyeleri uçurur. Ardından tipi gelir. Camlar buz tutar. İki küçük yurt çocuğu buz tutan camları hohlayarak dışarıyı görmeye çalışıyorlar. Kar tepeleme yağmıştır. Hava açsa, güneş çıksa, çocuklar bahçeye dağılsa, kardanadamlar yapılsa. Bunların hepsi olur. Burunlar, kulaklar, yumruk eller kıpkırmızı olur. Öksürük sesleriyle geçer gece. Çorbanın buğusu tüter, bir de soğanın acısı. Revire, oradan hastaneye kaldırılan bir küçük kızın öldüğü duyurulur.

Sonra kış geçer.
Kırlangıç yuva yapar.
Ve bir erik ağacı baştan ayağa çiçek açar.

Çocukluktan ilk gençliğe geçilir. Ortamektep biter. Yurt çocukları genellikle meslek liselerine kaydolur.

Zaman gül yaprağına düşen kar tanesi gibi çabucak erir. Ömür de böyledir. Ancak biz aciz kulların dünya ile alış-verişi sürsün diye uzunmuş gibi gelir.

Oya Öğretmen Okulu'nu, Neriman Sağlık Meslek Lisesi'ni bitirir.
Biri öğretmen, öteki zamanla hemşire olur. Uzun süre mektuplaşırlar. Sonra hayat kavgası ağır basar. Her biri kendi serüvenini yaşamaya başlar.

Oya Orta Anadolu'nun küçük kentlerinden birinde çalışmaktadır. Bir iki bekâr arkadaşıyla birlikte tuttukları evde kalır. Mesai arkadaşları arasında Nursel Abla dedikleri ve çok sevdikleri bir öğretmen vardır.
Evli, çoluk-çocuk sahibi.

Nursel Abla bir gün Oya'yı bir kenara çeker. Ona der ki: "Kızım, bizim beyin bir arkadaşı var. Yapı-Meslek Lisesi'nde hoca. Temiz, düzgün bir arkadaş. Seni görmüş, beğenmiş. Ben bu kızı alacağım diye tutturmuş. Dedim ya, bizim beyin çok yakın arkadaşı. Ne dersin, bir de sen onu görsen. Evlilik nasip işi. Bey adama kefil. Şimdiye kadar bir yanlışını görmemiş. Kötü alışkanlığı yok. Sigara bile içmiyor".
Oya ölçtü-biçti-düşündü.
"Bir görüşelim" dedi. Bir değil, birkaç kez başbaşa görüştüler. Adı Eşref, Muşlu, dokuz kardeşin altıncısı. Ötekilerin bir kısmı köyde, bir kısmı Almanya'da . Alman parası aileyi kalkındırmış. Hem memlekette, hem İstanbul'da yatırımları var. İşte arsa, daire, dükkân, her neyse. Eşref yakışıklı. O da yatılı okumuş, yurt hayatını tanıyor. Tatlı-sert biri ya da Oya'ya öyle geldi.

Hemen cevap vermedi.
Evlilik! Ne menem bir şey?
Hiç ev hali görmemişti.
Ama sür git böyle bekâr yaşayamazdı. İlk görüşte âşık olmasa dahi işte karşısına kendisini seven iyi bir kısmet çıkmıştı. Nursel Abla "kaçırma" deyip duruyordu. Oya pek istekli değil, çekingen. Nursel Abla "normal" diyor. Hani ev, aile, akraba görmemiş ya. Bunları görmedi Oya, ama bir gece bir rüya gördü. Bir kız çocuğu olmuş, çocuğu kucağına almış, emziriyor. Çocuk bir ara memeden ağzını çekti Oya'nın yüzüne, gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Oya, bu kendisine gülücükler savuran küçük kızı göğsüne bastırdı, öptü, kokladı.
Bebek kokusu, dayanılmaz bir şey.
Ertesi gün Nursel Abla'nın beyi ile Eşref'e haber gönderdiler: "Tamam bu iş".

Sade bir nikâh töreniyle evlendiler. Eşref'in Muş'tan akrabaları, Almanya'dan en büyük abisi gelmişti. Oya'ya epeyce takı takıldı.

Oya evliliğin ilk aylarında bocaladı.
İşte bir ev ve yatağa beraber girdikleri bir koca. Pantolon ütüsü ve Eşref'in sevdiği yemekler. Bütün bunları öğrendi, arada aşk olmasa da kocasına bağlandı.
Bir güven duygusu kapladı her yanını, sıcak yuva galiba öncelikle güvenlik demek. Bebek de doğunca iki-

ye, dörde, ondörde katlandı sıcaklık; kocasına daha bir bağlandı, sevgi işte.
Evet sevgi yeşermiş, dal-budak salmıştı.
Eşref'in atelye çalışmaları bazen uzar, Oya geciken kocasının eve dönüşünü pencerede beklerdi. Kucağında artık diş çıkarmaya çalışan adını Sevinç koydukları kızıyla.
Güzel günler geçirdiler, Sevinç yürüdü, peltek peltek konuşmaya başladı ve ilk şarkısını öğrendi: "Mini mini bir kuş..."
Arada Almanya'dan abileri, kardeşler geliyor; Oya onları iyi bir gelin olarak hizmette kusur etmeyip ağırlıyordu.
Ama onlar bunun farkında değildiler. Kahvaltıda sigara böreği varmış yokmuş umurlarında değildi. Gece yarılarına kadar bağıra çağıra konuşup sigara içiyor, odayı dumana boğuyorlardı. Oya arada bir gidip pencereyi açıyor.
Tek bir konu vardı konuştukları: Para.
Almanya'da kum gibiydi ve Eşref vakit geçirmeden gelip takıma katılmalıydı.
Buralarda bir kuru maaşa talim etmek aptallığın daniskasıydı.
Böyle böyle Eşref'in derinlerinde uyuyan zenginlik ve güç duygusu uyandı. Uyanmakla kalmayıp bir ejderha gibi bütün benliğini kapladı. Kardeşleri her geldiklerinde Muş'ta, İstanbul'da daire, dükkân, arsa alıyor, yatırım yapıyor ve Eşref'in karşısında kas kas kasılıyorlardı.

Israrla ve hep bir ağızdan "Sen de gel" dediklerinde, Eşref mahzun bakışlarla onları izleyen Oya'ya döner, ondan bir olumlu işaret bekler, buz gibi bir ifadeyle karşılaştığında hiç yapmadığı bir şeyi yaparak sertçe seslenirdi:

– Oya! Şu boş bardakları al, küllüğü de boşalt.

Kardeşler gittikten sonra bir türlü uyuyamaz, gergin sinirler günlerce gergin kalırdı. Tartışmaya başlamışlardı. Eşref "gidelim" dedikçe Oya ayak diriyor, bu Almanya meselesini büyüttükçe büyütüyor, var olan huzurunun elinden kaçacağını varsayarak "olmaz" diyordu.

O "olmaz" dedikçe Eşref kuduruyor, sesini yükselterek "İstikbalimizle oynuyorsun, sonunda ele-güne muhtaç olacağız, anlasana, kardeşlerimden geri kalmak istemiyorum. Ailede tek okumuş adam benim. Hepsi bana imreniyordu. Şimdi neredeyse aşağılıyorlar. Elifi görse mertek sanan adamlar parayla oynuyor. Kim bunlar? Benim ailem ve bana açık çek veriyorlar, gel başımıza geç diyorlar, bu fırsat kaçar mı?"

O böyle ihtirasla konuştukça Oya elindeki mendili buruştura buruştura sessizce dinliyor, onun sessiz kalışı Eşref'i deli ediyordu.

Baştan beri söylediği tek cümle vardı ve onun ardında kaya gibi duruyordu: "Ben yıllarca böyle küçük, mütevazı ve mesut bir yuva, bir aile özledim. Allah bunu bana nasip etti. Saadetimi paraya feda edemem".

Eşref sonunda kapıyı çarpıp çıkıyor, gece yarılarına

kadar sokaklarda dolaşıyordu. Bu dolaşmalar ona iyi geldi. Oya'yı kaybetmek istemiyordu. Ortada çiçek gibi bir çocuk vardı. Akşamları yemekten sonra babasının kucağına atlar, resim defterini açarak "Baba bak ne yaptım" diye yeni resimlerini gösterirdi.

Eşref akıllı adamdı.
Aklın yarısı hesap demektir.
Bir orta yol, bir formül buldu ve bunu Oya'ya açtı.

Yaz tatilinde Almanya'ya gidecek, orada olup-bitenleri yakından görecekti. Durum gerçekten dedikleri gibiyse oturup bu durumu sakin sakin konuşacaklardı. Oya bu sükûnete "evet" dedi, "Git bakalım".

Kardeşleri Eşref'i neredeyse bando-mızıka ile karşıladı. Eşref kısa zamanda onların şu market ve büfe işinde ne kadar yol aldıklarını, nasıl su gibi para kazandıklarını gördü. Aklı başından gitti. İşin daha parlak tarafı, biraz daha düzgün, temiz çalışılırsa önleri açıktı. Bu marketler kısa sürede bir zincir oluşturabilir, aile hatırı sayılır servete kavuşur, hatta holding kurulabilirdi. Gıda işini elbette ki ötekiler takip edecekti.
Ne bileyim deri, tekstil, vesaire.

Bütün bunları sık aralıklarla yazdığı mektuplarda Oya'ya ballandırarak anlattı. Oya'nın cevapları kısa ve soğuktu. Eskiden ne diyorsa yine aynı şeyleri tekrar

ediyordu. İlaveten bu kalabalık ailenin içinde kaybolmaya niyeti yoktu. Ne demek "kaybolmak". Bu söz Eşref'e çok ağır geldi.
Tatil bitti, Eşref dönmedi.
Ders yılı başladı, yine dönmedi.
Oya ona "Gelmezsen müstafi sayılacaksın, çabuk dön, raporla falan hallederiz, hem çocuk çok özledi" diye yarı rica, yarı tehdit içeren bir mektup attı.
Cevap yok.
Bir mektup daha.
Yine cevap yok.
Oya'nın onuru üçüncü mektuba mani oldu.
Almanya Eşref'i yutmuştu.
Sevinç babasını sorup duruyordu. Oya bir gün onu karşısına alıp babasının artık gelmeyeceğini, Almanya'ya yerleştiğini anlattı.
Sevinç bunu nasıl anladıysa bir daha baba lafı etmedi. Zeki çocuk.
Ama zaman zaman kucağında oyuncak bebeği pencerenin önüne oturup saatlerce dışarıya baktığını, arada bir bebeğinin kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüğünde yüreği kabarıyor, banyoya girip sessizce ağlıyordu.

Bu ıstırap kolay dinmedi.
Zaman önüne kattığı her şeyi süpürür.
Geride bir iz kalır.
Ömür dediğimiz şey işte bu arkada kalan hatıralardır.

Sevinç bir yağmurlu günde annesiyle şehrin içinden geçen derenin köprüsü üzerinde durdu. Annesine baktı. Epeyce bakıştılar. Çocuk sonra yağmurluğu altına sakladığı, babasının ona bir yaş gününde aldığı bebeği aniden çıkardı. Bebeğe baktı, iki kere öptü. Sonra coşup bulanan dereye fırlattı.
Ana-kız bir süre bata-çıka giden bebeğe baktılar. İkisi de ağlıyor, gözyaşları yağmura karışıyordu.
Bebek artık görünmez olunca oradan uzaklaştılar.
Yarı yıl tatilinde Oya Eşref'e bir mektup daha gönderdi. Resmî evrak sayılacak bir duyuru: "Gıyabında boşanma davası açtım, haberin olsun".
Bu mektup Eşref'in eline geçtiğinde Eşref Almanya'da sürekli kalmak için bir Alman kadın ile formalite evliliği yapmış ve kardeşlerinin onayıyla işlerin başına geçmişti. Mektuba hızla göz gezdirdi, sonra buruşturup çöp sepetine attı.

Hakim birkaç celse sonra onları boşadı. Sevinç haliyle Oya'da kalmıştı. Ne olacaktı ki yani, koca denilen, baba denilen adam ortalarda yoktu ki.
O kadar yok oldu ki, ana-kız ömür boyu bir daha Eşref'i görmediler.
O yıl sonuna doğru Oya artık bulunduğu şehirde kalamayacağını anlamıştı.
Tayin isteyecekti.

İşte tam o günlerde Neriman'ın mektubu geldi ve

Oya'yı, Eşref'le geçen yıllardan ayırıp yurt günlerine, o günlerin mahzun ama yine de tatlı atmosferine taşıdı.

Neriman bildiği Neriman'dı.
Çivi yazısına benzeyen ve belki de sadece Oya'nın rahatça okuyabileceği bir yazı. Acemice yapılmış renkli kenar süsleri. Gagasında mektup taşıyan bir kuş.
Mektup epeyce uzundu.
Neriman güya geçen günlerini özetlemiş.
Daha meslek lisesinde iken ideolojik gruplara katılmış, kavga-dövüş bir öğrencilik yaşamış, ardından görev aldığı yıllar. Meslekte dahi önceden mimlendiği için ona rahat vermemişler. Her gittiği yerde olay çıkarmış. Sürgün üzerine sürgün, sayısız mecera. Oya içinden "Eh, yakışır" diyor.
Sonunda bu hır-gürden bıkmış. Kendine sakin bir liman aramış. Ve şans yüzüne gülmüş işte. Tepeköy, kimselerin bilmediği, arayıp sormadığı bir yer. Daha yeni kuruluyor, İstanbul'dan epeyce uzakta. Atandığı Sağlık Ocağı tenha. Ona sataşacak kimse yok. Bir ebe, bir müstahdem, bir kâtip, bir şoför, bir de kendisi.
Ona orada "doktor hanım" diyorlarmış. "Bayağı mahrumiyet bölgesi, düşün içecek su yok, tankerlerle geliyor. Çocuklar arasında hastalık oranı yüksek. Koşturmaktan canım çıkıyor. Ama kafam rahat". Anlaşılan "Tepeköy'ün sevgilisi" olmuş. Erkek kız. Kodu mu devirir, lafını sakınmaz. Orada da birkaç talibi çıkmış ama ağızlarının payını alınca vazgeçmişler. Neriman

hâlâ beyaz atlı prensini bekliyor.
Nasıl olmuşsa hem adresini bulmuş, hem de başından geçenleri öğrenmiş. Israrla "Buraya gel" diyor. "Eski günlerdeki gibi başbaşa kalır, sabahlara kadar konuşuruz" diyor. Bak sen şuna, "lütfen" diyor. Yalvarıyor, rica ediyor, Neriman işte.

Bu mektup Oya'ya ilaç gibi geldi. Hiç tereddüt etmeden İstanbul'a tayinini istedi.
Tayini çıkınca ev eşyalarının bir kısmını sattı. Ev arayan öğrenci kızlar vardı; hem evi hem de kalan eşyaları onlara bıraktı.
Bir bavul, birkaç koli ile kızının elinden tutup, onca yıl yaşadığı taşra kentinden ayrıldı.
Bindikleri otobüs ilerledikçe şehir geride kaldı. Oya'nın dudaklarında bir şarkı: "Kalbimi kıra kıra..." Türkan Şoray "Vesikalı Yarim" filminde söylüyordu bunu. Filmin son sahnesinde. Oya şarkının ortasında içinden şunları geçiriyor: "Muş'un yağız delikanlısı paraya sattın bizi, ama beddua etmiyorum sana, Sevinci armağan ettin bana.
Vay be! Kafiye düşürdüm".
Acı bir gülümsemeyle yanında, cam kenarında oturan kızına bakıyor. Çocuk birlikte aldıkları yeni bebeğiyle oynuyor, arada bir onu camdan dışarı baktırıyor, sonra eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor.
Ne diyor acaba?

Oya İstanbul'a varınca bir Öğretmenevi'ne yerleşti. Sonra İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne gitti. Tepeköy'ü sordu. Aradılar, aradılar bulamadılar. Kayıtlarda yokmuş, demek ki orada okul yokmuş.

Haydaaa!...

Müdürlükten çıktı. Önüne gelene Tepeköy'ü sora sora neredeyse bir gün geçirdi. Kimse bilmiyordu. Kültepe'yi biliyorlardı ama Tepeköy'ü bilmiyorlardı. Tam umudunu kestiği anda Kültepeli birine rastladı. Adam iyi biri çıktı. Oraya nasıl gideceğini tane tane anlattı.

Oya ertesi gün erkenden yola çıkıp Tepeköy'e geldi ve Sağlık Ocağı'nı buldu. Neriman'la karşılaşmaları coşkulu, gözyaşı dolu, sarmaş-dolaş bir tablo oluşturdu. Ebe ile kâtibin gözleri yaşardı. Neriman Oya'yı bıraktıktan sonra Sevinç'e sarıldı. Kızı havaya atıp tuttu, sıktı, sevdi. Oya bir ara müdahale etti. "Yavaş anam yavaş, o daha çocuk, sıkma öyle kaburgalarını kıracaksın".

Sevinç şaşkındı, hatta biraz korkmuştu.

Kendisini çok seven olmuş, ama hiç böylesini görmemişti.

Neriman personele, "Bir şey olursa beni haberdar edin" diye tembih ederek onları evine götürdü.
Bahçe içinde taraçalı bir ev.
Önce birer ayran içtiler. Oya koyun sütünden yapılan bu yayık ayranına bayıldı. Sonra taraçadaki sedirin minderlerine diz dize oturup sonu gelmez bir sohbete daldılar.
Sevinç kendisine yakın gelen kedilere yanaştı. Neriman'ın insancıl kedileri. Sevinç'in de eskiden bir kedisi vardı. Yavru iken annesiyle sokakta bulup büyütmüşlerdi. Boncuk.
Sevinç epeyce onlarla oynadı, sonra ağır ağır bahçeye daldı. Her yan ağaç, her yer çiçek. Gözüne bir orman gibi gözüktü bahçe. Ne kadar gizemli bir yer. Az daha ilerlese, kayısıları geçip ayvaların ardına dolansa, belki on iki cüceler ile Pamuk Prenses'e rastlayacaktı. Ama bunu yapmadı. Önüne çıkan kaplumbağa yavrusuna eğildi.

Ev Hürü Nene'nin. Karadenizli yalnız bir ihtiyar. Yaşı sekseni geçmiş olmalı, bilmiyor. Şişe gibi gözlükleri ve takma dişleri var. Ama yanakları hâlâ pembe ve hâlâ oldukça dinç. Adı herhalde Hûri olmalı. Ama bizim ses uyumu onu değiştirmiş. Hayatta bir torunu varmış. Denizci. Altı ayda bir uğrarmış. Nenesi rahat etsin, bir komşusu olsun, yalnız kalmasın diye birbirine bitişik iki takım tek katlı ev yaptırmış. Birinde nene oturuyor, ötekini kiraya veriyor. Bahçe ortak, kara la-

hanadan kabağa her türlü sebze var, ve maşallah Nene hepsine yetişiyor. Neriman uzun süredir burada kiracı. Nene ile artık ana-kız olmuşlar. Oya'yı elinde bir tabak meyve ile gelen Nene'ye tanıtıyor. Nene kalın gözlükler ardından parıldayan mavi gözleriyle Oya'ya dikkatle baktıktan sonra Neriman'a dönüyor: "Haçan ne cüzel kızdır bu, aman sahip olalım bunu kaparlar ha!" Gülüşüyorlar. Nene meyveleri bıraktıktan sonra çayı demlemeye gidiyor.

Oya ile Neriman ayrılıklarından bu yana başlarından geçenleri kaba hatlarıyla birbirlerine aktardı. İnce yanlarını ayrıca konuşacaklar. Çaylar içildi, kekler yendi, meyveler soyuldu. Sevinç gelip anasının kucağına kıvrıldı, yorulmuştu garip, az sonra uyudu.
Sevinç'in başına yastık, üzerine bir örtü örttükten sonra bahçeyi gezmeye çıktılar. Sohbet gece de devam etti. Sevinç uyudu. Hürü Nene evine gitti. Neriman geçmiş günleri bir yana bıraktı. "Şimdi ne yapacağız, ona bakalım" dedi. Tepeköy'ü, buradaki mahrumiyet şartlarını yeterince anlatmıştı. Üsteledi:
– Kararını verdin değil mi, Tepeköy'e geliyosun.
İkisi de yatakta, ikisi de uyanık, vakit gece yarısını geçiyor.
– Seninle dünyanın öbür ucuna gelirim.
– Sağol. Tamamdır bu iş.
– O zaman yarın ilk işimiz gidip okulu görmek olacak.
Neriman neşeli:

– Ne okulu?
– İl Milli Eğitim burada okul yok dedi ama ben inanmadım. Olur mu öyle şey?
Neriman çıngıraklı bir kahkaha attı. Neyse ki çocuk uyanmadı.
– Olur olur. Tepeköy'de okul yok.
Valla.
Oya telaşla yatağında doğruluyor.
– Ne demek okul yok? Dalga mı geçiyosun.
Neriman ciddileşiyor.
– Gerçekten yok. Çocuklar Kültepe'ye gidiyor.
Ama olacak.
– Çatlatma adamı Neriman. İşin aslını söyle.
– İnan bana okul yok. Ama bir bina var. Ben gözüme kestirdim. El ele verirsek orayı okul yaparız.
Oya endişe içinde kendini yeniden yatağa bırakıp tavana bakıyor. Bir süre konuşmuyorlar.
Sonra Neriman'a dönüyor:
– Bir bina ile iş biter mi şekerim. Bu resmî bir şey. Olur alınacak, kadro verilecek. Ohoo!... Biz bu işin altında kalırız.
Neriman o dobra tavrı, kalın erkeksi sesiyle davasına inanmış, anlatıyor:
– Biz de devlet memuruyuz anam. O kadarını biliyoruz. Bak sana planımı anlatayım.
– Anlat.
– Bir zengin adam, bir tarihte burada hayvancılık yapmaya karar vermiş. Çok eskiden, kimse bilmiyor, adam tanınmıyor.

– Ee!..
– Bunun için artık ambar mı dersin, samanlık mı dersin, o niyetle koca bir bina yaptırmış. Taş bina. Duvarları neredeyse bir metre, top atsan yıkılmaz. Lakin sonra vazgeçmiş ve ortadan kaybolmuş. Köylüler binayı bazen ahır, bazen depo gibi kullanıyor. Ne pencere kalmış, ne kapı. Ama bina çatısıyla dimdik ayakta.
– Bir harap binayla mı işe başlıyoruz.
– Evet. İlaveten sen ve ben. Biz kendi okulumuzu kendimiz yapacağız. Zaten sana anlattım. Bu Tepeköy kendi kendini varediyor, devlet seyrediyor, Türkiye'de işler böyle yürüyor. Resmiyete gelince. Becerikli, şeker gibi bir Belediye Başkanımız var. Bu projeye bayılacak. Yarın ilk iş gidip Başkan'ı görmek, meseleyi anlatmak. Aha şuraya yazıyorum Başkan bu işe balıklama atlar.
– O niye, o!
– İş yapmayı sever, ayrıca tantanaya bayılır.
– Ne alâka?
– Anlasana şekerim, okula onun adını vereceğiz.
– Ha!... Şu mesele.
– Başkan'ı kafaya aldık mı, bir iki fabrika sahibi ile, sana söylemiştim dere boyunda fabrikalar var, sen de katılırsın kafileye, bir Ankara seferi yapılır herhalde.
– Bu işin siyasî yanı daha mühim. O kanaldan gidilse.
– Ohooo!.. Başkan hele bir yola çıksın, bütün siyasileri seferber eder meraklanma. Adamın aklından milletvekilliği geçiyor kızım.

Oya içinden "zor iş" diye geçirdi. Ama mücadele deyince duramazdı. Kanı kaynamaya başlamıştı bile. Bu kadarını kâfi gördü. Yorgundu zaten.

– Tamam, neredeyse sabah olacak. Biraz uyuyalım. Sabah ola hayrola.

Neriman ışığı söndürdü. Oya ay aydınlığının çerçevelediği pencereye baktı. Tüller arasından Anadolu'ya ilk gidişini gördü. Hiç binmediği tirenle gitmek istemişti. Ve bozkırda hayvan otlatan çoban çocukların vagonlara el sallayışı. Tepeköy ha!

Ertesi gün giyinip kuşanıp Başkan'ın huzuruna çıktılar. Samet Görmüş onlara çikolata ikram etti, çay söyledi. Sonra konu açıldı.

Neriman Oya'yı tanıttı. Onu öyle övdü ki, kızın yüzü kızardı yani.

Bir okul istiyorlardı. Başkan "Bu işler bizi aşar, bir okul binası yapmak kaça patlar Neriman, biliyor musun" diye olmaza yattı. Neriman diretti. "Bina hazır" dedi. Başkan güldü, kızın saflığına verdi bu sözü.

– Neredeymiş bu hazır bina da benim haberim yokmuş?

– Şu bahçelerin altında kimin olduğu bilinmeyen koca taş bina var ya.

Başkanın zihnindeki ampul birden yanıverdi. Utanmasa gidip Neriman'a sarılıp şapırşupur öpecekti, ama renk vermedi.

– Ee!.. Ne olmuş ona.

– Başkanım biliyorsunuz, bina sahipsiz. Bir el atılacak

olursa, hani çatı-kapı-boya-badana valla gül gibi olur. Görkemli bina, öyle uyduruk bir şey değil. Tam sizin şanınıza layık. Fabrika sahiplerinden, köy içinden yardım alabiliriz. Karadenizli komşularımız, inşaatçı adamlar, seve seve çalışır.
Oya diyor ki Milli Eğitim buna bayılır.
Hem resmi kabulü olur, hem kadro verirler.
Başkan ayağa kalkıyor. Heyecanlandı. Bir o yana bir bu yana gidip geliyor. Sonra Neriman'ın önünde durup:
– Aferin kız. Bak ben bunu düşünememiştim. Madem Oya Hanım da Tepeköy'ü istiyor. Bu işi oldu sayın.
– Nerden başlayacağız?
– Elbette ki binadan. Binayı hazır edip gelecek heyete takdim etmemiz gerekir.
– Sağolun Başkanım. Bu işi kotaracağınızı Oya'ya söylemiştim. Bizim Başkan en büyük Başkan demiştim.
– Kız ben de sana bi güzellik yapacağım ama çekiniyorum, en iyisi gözlükçü Oğuz.
– Aman Başkanım utandırmayın beni.
Gülüşüyorlar, çaylar tazeleniyor.

O günden sonra Samet Görmüş okul için kolları sıvadı. Bu işi yapar-çatarsa, eh köylü de odun değil elbet, okula onun adını verebilirlerdi. Bu bir yana, çocuklar Kültepe'nin çamurundan kurtulacak. Fabrika sahipleri işe sıcak baktı.
Dereyi kirleten, hastalığa sebep olan, bu yüzden köy-

lünün pek iyi gözle bakmadığı, ama ekmek parası için katlandığı bu adamlar okula yardımla bir miktar sempatî toplayabilirlerdi. Karadenizli yapı ustaları dünden hazırdı, bilâücret çalışacaklardı.
İnşaat malzemeleri, ahşap doğramalar vesaire tamamlanınca yağmurlar başlamadan işe girişildi ve tamirat umulandan çabuk bitirildi. Bahçesi, tuvaleti ile harika bir okul olmuştu. Valla il merkezlerinde böylesine zor rastlanır.
Sıra, tahta, dolap, masa, sandalye, harita, ne lazımsa tamamı temin edildi.
Artık açılış yapılabilirdi.
Hemen bir heyet teşkil edildi.
Başkan, Oya, fabrika sahiplerinden ağzı laf yapan biri atlayıp Ankara'ya gitti.
Başkan "İşi yukarıdan bağlamak lazım" demişti. Tanıdığı siyasiler ile Milli Eğitim Bakanlığı'nı su yolu ettiler. Sonunda karar çıktı. Netice artık İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün vereceği rapora bağlanmıştı.
Ankara'dan döndüler.
Bu defa İstanbul teşkilatını razı ettiler.
Bir heyet teşkil olunarak Tepeköy'e geldi. Yenildi, içildi, okul binası gezildi ve on üzerinden on puan aldı. Bunun adı kabul demekti. Heyet "Biz artık size kadro tahsis ederiz. Madem Oya Hanım istiyor, ilk onun tayinini yaparız" deyip Oya'nın tayinini Tepeköy'e çıkardılar.
Köylü bayram ediyordu.

Artık el kadar bebeler karda kışta Kültepe'nin yolunu tutmayacak, boyunca çamura batmayacaktı.
Bu işi kim kotardı?
Elbette ki Tepeköy'ün sevgili Belediye Başkanı Samet Görmüş. O zaman okulun adını Samet Görmüş İlköğretim Okulu koymak icap ederdi.
Köyün umumî isteğini belirten bir dilekçe ile İl Milli Eğitim'e müracaat edildi, bu istek derhal kabul gördü.
Heyet açılış için bir daha geldi.
Yine yenildi-içildi. Köy ve okul bayraklarla, çiçeklerle, balonlarla süslenmişti. Köylü okul bahçesinde toplandı, davul zurna eşliğinde halaylar çekildi, kemençelerle horon tepildi, alkışlar arasında kurdele kesildi.
Şimdilik tek öğretmeni vardı: Oya Garip.
Kayıtlar başlayacak ama bir türlü öteki tayinler yapılmıyor. Yahut yapılıyor da, Tepeköy'e gelen eleman geldiği gibi geri gidiyor. Üç kişi geldi, üçü de Tepeköy'ün deresini görünce tırstı.
"Yine görüşelim" falan deyip sıvıştılar. Kimse gelmiyor, Oya boynunu büküp "haklılar" diyordu. Memlekete hizmet çoktan rafa kaldırılmıştı.
Bunun üzerine Oya İl Milli Eğitim'e giderek, ilçeyle görüştüğünü "olur" aldığını söyledi. Şöyle bir formül bulmuştu: Bari ilk üç sınıfı açalım, şimdilik yani, küçükler karda-kışta Kültepe'ye gitmesin, ileride öteki sınıfları da açarız. İl idaresi, İlçe Milli Eğitimi bu Tepeköy baskısından yılmıştı. "Açın, ne yaparsanız yapın, lakin bize bildirin" diyerek başlarından savdılar.

Oya sevinerek döndü. "Olur" almakla kalmamış, bir de müstahdem kadrosu çıkarmıştı. Zaten ta Ankara seyahatinde bunu gündeme getirmişlerdi. Komşulardan Zeynel Efendi vardı. Neriman ona kefil oldu. Dürüst, çalışkan, elinden her iş gelir, taşa vursan geri durmaz bir doğulu. Zeynel de sevinmişti. Aile kalabalık, geçim dar, elinde bir iş yok.

Hemen kazmayı, küreği, paspası, süpürgeyi alıp işte girişti.

Bahçe tanzimi, çiçekler, meyve fidanlarının dikimi, okulun hemen yanıbaşında vaktiyle yetişmiş, koyu gölge veren bir ahlat ağacı vardı, onun önüne iki tahta sıra konuldu, bir küçük havuz yapıldı. Bahçenin etrafına çit çekilmesi, okul girişi ile bahçe kapısı arasına çakıl taşından kaldırımın döşenmesi, bahçenin çamurdan kurtulması için çim ekilmesi, bütün bunlar Zeynel Efendi'nin akrabaları, çocukları ile kısa sürede tamamlandı.

Oya kayıt yapmaya başladı.

Tepeköy halkının sevinci görülecek şeydi. "Oya Hoca" diyor başka bir şey demiyorlardı. Hürü Nene'nin evine günlerce yemek taşındı.

Oya üç sınıfı bir odaya sığdırdı. Zaten köy okullarımızın çoğu böyledir. Beş sınıf bir odada okur. Kış ağır, ısıtma sorunu var. Öteki odaları şimdilik depo gibi kullanacaklardı. Okula gelir getirsin diye birini çimento satan Selahattin Efendi'ye, ötekini gıda toptancısı Osman'a verdiler.

Bu arada Sevinç de okullu olmuştu. Önlüğü, beyaz yakalığı, iki örgülü ve kurdeleli saçlarıyla melek gibi bir çocuk.
Koşuşturmanın arasında Oğuz'u unuttuk. Neriman'ın Oğuz. Böyle deyince Neriman çok kızıyor ama içten içe de bir âşığı var diye göğsü kabarıyor.
Bu oğlan Kastamonulu. Evden kaçmış, İstanbul'a kapağı atmış. Bir zaman hemşehrilerin bekâr odalarında kalmış. Çok işte çalışmış, sonunda gözlük-saat satan bir mağazada karar kılmış.
Mesleği öğrenmiş. Çalıştığı dükkânda öteki kaşar tezgâhtarlar, bunun hali-tavrı-dili, saflığı ile dalga geçiyor, her işe koşturuyorlar, bu ise pek aldırmıyor.

Bir gün biri hani şu Kastamonu yolları için söylenen uygunsuz bir söz vardır ya: "Dikkat daş düşebili, ayı çıkabili". Onu böyle Oğuz'u işaret ederek söyleyince -aklınca oğlana ayı diyor- Oğuz'un artık gözü dönmüş, delikanlının suratına bir yumruk geçirmiş. Ötekiler hemen atılıp bunu ağızburun dağıtmacasına ıslatmışlar. Patron namazdan döndüğü sıra oluyor bu kavga. Adam Oğuz'u çocukların elinden zor almış.

Oğuz o günden sonra işe gitmemiş.
Yaraları iyileşip ayağa kalkınca İstanbul ve civarını karış karış dolaşmış. Yolu Tepeköy'e düşünce bir iki uzaktan akrabaya rastlamış. Biraz birikmiş parası varmış. Akrabaların ısrarıyla cadde üzerinde bir dükkân

açmış. "Optik Oğuz". Bu sebeple oğlanın adı böyle kaldı. Tepeköy'ün ilk gözlük-saat dükkânı. Tamirat da cabası. Dükkân epeyce geniş. Oğuz ortasına suntadan bir duvar çekip, kapı da açarak arka tarafı kendine oda yapmış, orada yatıp kalkıyor.

Çiçek, akvaryum falan derken dükkân ayna gibi olmuş. Geçim meselesine gelince, atalar ne demiş: "Dükkân kapısı Hak kapısıdır. Hakk'a yalvar- Çeşmim gibidir akmasa da damlar", Oğuz'un geçimi yerinde.

Bir gün ne yemişse yemiş, galiba gıda zehirlenmesine yakalanmış, bunu Sağlık Ocağı'na getirmişler. Neriman epeyce ilgilenmiş, iki gün yatırıp tedavi etmiş. Oğuz bir kadından ilk kez böyle bir ilgi görüyor. Hemen Neriman'a abayı yakmış. Ama bunu açık etmek için yürek ister. Oğuz da yürek var ama utangaç.

Utangaç ama şakacı. Hem şakacı hem komik. Neriman'ı güldürüyor. O gülünce Oğuz'un kalbi sallanıyor. Bazen ne dediğini bilmiyor.

O günden sonra Sağlık Ocağı'nı su yolu yapmış. Bir gün "turfanda çilek getirdim" der gelir; ertesi gün "köyden taze peynir geldi, harika" diyerek damlar. Mesele Neriman'ı görmek. Gide-gele aileden biri gibi olmuş. Arada bir Neriman'a ilan-ı aşk ediyor. Neriman kaşlarını çatınca anında sıvışıyor. Maskot gibi bir şey, sevimli.

Aslında Neriman'ın da Oğuz'a ihtiyacı var. Yani bir gönül meselesi değil belki ama dert ortağı. Aşk değil, sevgi. Her derdini Oğuz'a açabiliyor, dükkânında sa-

atlerce oturabiliyor, kimsenin de gıkı çıkmıyor.
Çünkü ilişkinin dedikodu malzemesi olacak bir yanı yok. Herkes Oğuz'u da tanıyor, Neriman'ı da. Bu sebeple dükkânda başkaları olsa, sohbet genişlese Neriman sözü kimseye bırakmaz: "Ulan şu Oğuz'u alayım da dilinizden kurtulayım" der, Oğuz'un yüreğini oynatır, milleti güldürür. Ama ertesi gün oğlanı azarlar.
İşte böyle pataküte bir ilişki. Köylü yine de umudu kesmiş değil. Neriman bu: "Evleniyorum ulan var mı diyeceğiniz" der ve evlenir. Neyse.
Oğuz okulun inşasında, tanziminde çok çalıştı. Paraya kıyıp işçilere pide, lahmacun, ayran taşıdı. O günlerde Neriman onu gayrete getirmek için "Ulan Oğuz, alacam seni gam yeme" diyor, Oya'ya göstererek "Şununla evlenilmez de ne yapılır, şebek gibi bir şey, ne sevimli" diye nağme yapıyordu. Eh her bestenin bir güftesi vardır, bekleyelim görelim.

Komser Bulut ile Oya kayıt sırasında tanıştı. Bulut sekizine giren oğlu Kerem'i getirmişti. Bir süre gözlerini Oya'nın gözlerinden ayıramadı. Sonra pişman olmuş gibi önüne baktı. Sevinç oradaydı. Bulut oğlunu, Oya kızını tanıştırdı. İki çocuk iki dakikada kaynaştı. Sevinç resimlerinden, Kerem babası ile uçurduğu uçurtmalardan söz açtı. Oya laf arasında Kerem'in annesini sordu. Bulut'un yüzü bulutlandı, kısık bir ses ile "Biz ayrıldık" dedi.

Oya'nın içi "cızz" etti. Kerem'e baktı. Ne güzel bir çocuk. Sürmeli gözleri, ay parçası gibi yüzü var. Babasına döndü. Eh, adam da yakışıklı. Neden ayrıldılar acaba?

Kayıt işi bitince Bulut oğlunu alıp ayrıldı. Sırada başkaları vardı. Ayrılırken pek mânalı bir söz etti: "Çocuklar iyi anlaştı, yine görüşürüz".

Oya gülümsedi: "Elbette".

Oğuz nasıl sudan bahanelerle Sağlık Ocağı'na damlıyorsa; Komser de o günden sonra okula sık sık uğramaya başladı. Güya oğlunun durumunu soruyor.

Tepeköy burası, gözden kaçmaz. Köylü hemen hük-

münü verdi: "Bulut Hocahanıma abayı yakmış".
Eh doğru söze ne denir.
Bir ilave yapalım denir. O da şu: Tepeköy'de Oya Hoca'ya abayı yakmayan var mı?

Ferit'le Bulut Sağlık Ocağı'ndan çıkınca ağır ağır Bulut'un motosikletine doğru yürüdüler ve bu süre içinde hiç konuşmadılar.
Motosikletin başucuna gelince Bulut:
– Tepeköy'ü ziyaretinizin sebebini sorabilir miyim?
Ferit bir iki saniye tereddüt etti, sonra:
– Yahu benim dayım buraya Belediye Başkanı olmuş. Ben yurt dışındaydım, yeni geldim. Bir hatırını sorayım dedim. Dedim amma daha ayağımın tozuyla, işte bildiğiniz olay.
Bulut şaşkın ve sevinmiş:
– Aa!.. Çok sevindim, memnun oldum. Demek Samet Başkan'ın yeğenisiniz, ne güzel.
– Evet öyle. Yıllar oldu görüşmeyeli. Beni Samet dayım büyüttü.
– Anne-baba?..
Ferit uzaklara bakıyor:
– Ben küçükken kaybettik. Trafik kazası.
Bulut üzgün.
– Ya!.. Allah rahmet eylesin.
Sonra bu sıkıntılı havayı dağıtmak için sesine bir neşe kattı:

– Vay be! Samet Abi çok sevinecek. İsterseniz sizi ona ben götüreyim.
Ferit yine bir iki saniye tereddütten sonra:
– Olur.
Bulut motora bindi, çalıştırdı. İşaretle:
– Arkaya atlayın, isterseniz çantayı bana verin, önüme koyayım.
– Teşekkürler, kalsın.
Motor hareket etti, kuş uçumu Samet'in evine geldiler. Tepeköy ne ki, avuç içi kadar yer.

Ev büyük bir bahçe içinde, iki katlı. Bahçe tepeye doğru hafif bir eğimle tırmanıyor.
Ağaçlar, çiçekler. Ferit çantasını alıp indi, Bulut'a teşekkür etti. Bulut "yine görüşelim" diyerek gitti. Ferit bir süre onun arkasından baktı, içinden "Oya'ya âşık" diye geçirdi. Nedense bu düşünceden tedirgin oldu. Döndü, açık bahçe kapısından girince durdu. Etrafına bakındı. Dayısı hoş bir uygulama yapmış. Yoksa bu, mimarlık okuyan kızı Canan'ın fikri mi? Bahçe kapısından eve kadar kademelerle uzanan yola beton, mozaik karo vb. değil, çakıl döşenmiş. Bildiğimiz dere çakılı. İrilerinden siyahlı-beyazlı tertemiz taşlar seçilmiş, dizilirken geometrik desenler oluşturulmuş. Eskiden uygulanan çok hoş bir döşemedir bu. Aferin Canan'a. Bahçe hafif eğimle tepeye doğru uzanıyor ya, bunu munis hale getirmek için teraslama yapılmış. Her teras başında bir basamak. En aşağıda meyve ağaçları, her

tür meyve, ne ararsan, hepsi de maşallah yetişmiş ve bakımlı. İkincisi teras sebze bahçesi. Domatesler, patlıcanlar, biberler. Maydanozun yeşili, reyhanın bordo parıltısı. Üçüncü teras taraçanın önünde ve silme çiçek. Bilhassa güller. Sanki çıldırmışlar. Sarı, kırmızı, beyaz, ebruli. Hercai menekşeler, ateş çiçekleri, gülhatmiler, cennet süpürgeleri, tilki kuyrukları. Bir asma taraçanın üzerine tırmanmış.

Bu bahçeye bir bahçıvan eli değmiş. Başkan, eşi ve mimar olan kızı bu bakımı sağlayamaz. Helal olsun dayıma, cennete çevirmiş yaşadığı yeri.

Ferit taraçanın önüne kadar geldiğinde kapıda yengesi Selma göründü. Epeyce kilo almış, elinde toz bezi. Bu bez onun elinin uzantısıdır. Titiz kadın. Evine gül gibi bakar, çocuklarına...

Burada Ferit içini geçirerek bir motosiklet kazasında ve daha lise sıralarında ölen oğulları Hakan'ı hatırlıyor. Santrafor Hakan. Hız tutkunu Hakan. Burnunun direği sızlıyor.

Selma Yenge kocasının neredeyse kulu-kölesi gibidir. Oysa Samet Dayı mülayim adam, baskıdan, şiddetten hoşlanmaz. Ama bazı kadınların mizacıdır bu. Bütün ömürleri ailelerine, yakınlarına, hatta komşularına hizmetle geçer. Kendilerini ihmal ederler. Başkasının mutluluğu ile o kadar mutlu olurlar ki, bunun farkında bile değillerdir.

Selma karşısında dikilen karaltıyı farkedince -gözleri zayıflamış- dikkat kesildi. Karaltının Ferit olduğunu

anlayınca toz bezi elinden düştü. (Bir film sahnesi, hep böyle olur, ama Selma gibi bir kadın sevinçten çığlık atacak değil ya). İçinden "Ferit bu, evladım" dedi, sonra terlikli ayaklarıyla Ferit'e doğru atıldı. Atılırken terliğin biri ayağından fırladı, biraz dengesini kaybetti. Ferit'in kucağına yığıldı.

– Ferit, sensin ha! Nereden çıktın böyle?

– Geldik işte yenge, geldik.

– Hoşgeldin evladım, hoşgeldin canım.

Boynuna sarılmış, yüzünü gözünü öpüyor. Hakan'dan sonra Ferit'i onun yerine koymuşlardı. Gerçekten.

– Nerelerde kaldın sen? Bunca zaman niye görünmedin?

– İçeri geçelim, anlatırım.

Ferit heyecandan dizleri titreyen yengesinin beline kolunu dolayarak onu kapıya doğru sürüklüyor. Bu sırada Selma içeridekilere sesleniyor:

– Samet!.. Canan!.. Koşun, bakın, kim geldi?

Ferit duraksıyor, Selma nefesini topluyor. İçeridekiler henüz sofradan kalktı. Sese kulak kabartıyorlar ama tam olarak ne dediğini anlayamıyorlar. Yine de bir telaş, kapıya doğru aceleyle gidiyorlar.

Biri geldi anlaşılan, ama kim?

Samet Ferit'i görünce bir nara patlatıyor:

– Vay, aslanım benim, geldin ha!

Koca göbeğine aldırmadan atılıp Ferit'e sarılıyor. "Canım, canım benim" diye seviyor, gözleri yaşlı.

Canan bir önseziyle Ferit'in geldiğini anlamış, kalbi küt küt. Aralıktaki boy aynasında kendine göz atıyor. Kötü, çok kötü. Hele şu saçlara bak. Acele ile toplayıp at kuyruğu yapıyor. Ya bu elbise, aman Allah'ım, rezalet. Neyse. Vakit yok, babasının ardından o da çıkıyor. Canan Ferit'e ortaokul yıllarından beri âşık. Ah bu tek taraflı gizli aşklar. Söylenmez ki. Sade bazı işaretler, bazı jestler. Ferit'in kitabı arasına bir çiçek koymak. Ders çalışırken ona mevyeli kek yapıp çayla servis etmek. Ferit sever. Bir de yeni aldığı elbiseyi hafif makyaj yaptıktan sonra Ferit'e göstermek.
Ferit uzun bir "Oooo...." çekerdi.
Yaklaşıp "Prenses olmuşsun, prenses" diyerek yanağına bir öpücük kondurdu.
Kardeş gibi. Ferit Canan'a gerçekten hep "kardeş" olarak baktı. O öpücüğün konduğu yer günlerce kor gibi yanmış, ne bilecekti. Bu "kardeş gibi" yan yana yaşamak Canan'ı bitirdi. Hem aşkı anlaşılsın diye geceler boyu dua ediyor, hem anlaşılacak diye ödü kopuyordu.
"Kan tükürüp kızılcık şurubu içtim" dedi.
Aşkını içine gömdü. Ferit yurt dışına gittikten sonra o da kendini mektebine, mimariye verdi, mezun olduktan sonra zaten babasıyla çalışmaya başladılar. Çok talibi çıktı, kimseye "evet" demedi. Soğuk kız dediler, kendini beğenmiş dediler, umursamadı. Anası da babası da işin aslını biliyorlar ama duruma müdahale edemiyorlardı. Nazik mesele. İşi oluruna bırakmışlardı.

Ama şimdi gömülen, küllenen ateş yeniden alazlanacak, Canan yeniden yanmaya başlayacaktı.

O da kapı önüne çıktı.
Yanakları al al.
Ferit nasıl değişmiş. Bayağı olgun bir erkek olmuş. Bu olgunluk zaten yakışıklı olan oğlanı bir kat daha yakışıklı kılmıştı.
Bakışıyorlar.
Ferit'in gözlerinin içi gülüyor. Hep gülerdi zaten. Babasından kurtulup Canan'a yaklaşıyor. Şöyle bir süzüyor. Sonra Samet ve Selma'ya dönerek:
– Karşımda insanın başını döndüren birini görüyorum. Kim bu?
Canan gerisini getirmesin, fazla takılmasın diye:
– Feriiit... Yapma lütfen, diyerek sarılıyor ona. Ferit yine bir öpücük konduruyor yanağına, kardeş gibi.
– Hoşgeldin, özlettin kendini.
Selma terliğin tekini buluyor, sonra birlikte sarmaş-dolaş içeri geçiyorlar.
Salon ferah, kocaman.
Yemek masası yarı yarıya toplanmış. Ferit çantasını bir yana bırakıyor, dayısına dönüp:
– Ev harika dayı. Kimin eli değdi buna.
Samet iftiharla Canan'ı gösteriyor. Canan utangaç, başını öne eğerek:
– Büyütmeyin ya! Yaptık işte bir şeyler.
Selma:

– Sen elini yüzünü yıka bir. Ya da istersen banyo yap ha, ne dersin.
– Aç mısın?
Ferit hiç nazlanmadan:
– Hem de nasıl, üstelik senin yemeklerini de özledim. Banyo ne tarafta?
Canan:
– Ben göstereyim.
Canan'la Ferit banyoya yönelirken Selma ile Samet birbirlerine bakarlar. Bu bakışta neler gizlidir neler. Güzel şeyler tabi, umutlar, istekler, Canan'la Ferit'in istikbaline dair.
Canan Ferit'e banyoyu gösterir, sonra:
– Biz annemle sofrayı şöyle bir...
– Donatın donatın, yengemin karışık kompostosundan varsa..
– Var. Var...
– Oh, ondan da koyun.

Ferit yemeğe oturmadan önce çantasını açtı ve hediyelerini çıkardı. Dayısına bir saat, yengesine bir kolye, Canan'a ise mercanlı bir bilezik getirmişti. Hediyeleri verdikten sonra sofraya oturdu. Haliyle bir süre hediyeler üzerine konuşuldu. Ferit yemekleri övdü, bayağı yedi, acıkmış gerçekten.
Canan babasına kahve yapmıştı, Ferit ben de isterim dedi. Kahveler içilirken sohbet açıldı. Samet:
– Ee!.. Doktor Bey! Nasıl geçti hele anlat bakalım.

Ferit kısa kesti:
– Tatsız be dayı. Gavur adama kolay diploma vermiyor, iflahımız söküldü. Bir iki Türk arkadaş vardı. Sonra aramıza bir Filistinli katıldı, komik bir oğlan. Günler su gibi geçti. Mezuniyetten ve doktoradan sonra hocalar bana "kal" dediler. Kariyerini burada yap. Ama bende takat kalmamıştı. Memleket burnumda tütüyordu. Sizleri de çok özlemiştim.
Bu özlemi ne mektup kesiyor, ne telefon.
Samet:
– Doğru, biz de seni özlemiştik. Ne yalan söyleyeyim yengene hep şunu diyordum: Yahu bizim bu oğlan oralarda bir gavur kızı bulup...
Selma ile Canan bir ara baktılar birbirlerine. Ferit güldü:
– Yapma be dayı. Bizim o taraklarda bezimiz olmaz bilirsin. Ama Tepeköy'e vardığımda başımdan garip bir olay geçti.
Samet, Selma ve Canan kulak kesildi:
– Hayırdır. Ne oldu?
– Hayır canım, olumsuz bir şey değil ama.
Olup bitenleri detayları ile anlattı. Bir dizini kırıp, ötekini altına alarak sedire şark usulü oturmuş, kahvenin yanı sıra bir de sigara yakmış olan Samet Görmüş elini dizine vurarak:
– Yahu komsere o kadar söyledim. Şu iti buradan kov. Başımıza iş açacak diye.
– Ben Bulut'la da epeyce konuştum. Merhametli bir

polis. Tinerciye kıyamamış. Ama bir kere Edirne'ye, bir kere de bilmem nereye götürüp atmış. Oğlan evini bilen kedi gibi bir süre sonra yine dönmüş.
Selma:
– Uzaklara götürmeli, uzaklara.
Canan şaka olsun diye:
– Nereye anne, mesela nereye?
Selma bir an ne cevap vereceğini bilemez, sonra bir elini sallayarak:
– Canım götürsün işte, Rusya mı olur, Japonya mı olur ne bileyim. Gülüşüyorlar.
Selma bu sırada meyve tabaklarını getiriyor. Ferit elmaları soyarken bahçenin güzelliğinden bahsediyor. Samet "Canım benim vaktim mi var; anası, Canan, bir de bizim bahçıvan, sağolsunlar" diye o faslı geçiştiriyor.
Canan bir ara "Nasılsa dışarı çıkacağız ben üzerimi değiştireyim" diyerek ortadan kayboluyor.
Gidip süslenecek. Normaldir.
Selma bulaşıkların peşinden mutfağa uzanmıştır. Tam zamanı. Ferit dayısına Tepeköy'e kadar nasıl geldiğini soracak; o da anlatmaya başlayacak.
Bu epeyce hareketli bir hikâyedir. Samet Görmüş ya uzatıp işin tadını kaçıracak, yahut kısa kesip Ferit'i merakta bırakacak.
En iyisi bu faslı biz nakledelim.

Bunlar Kastamonulu. Kastamonu'nun köylerinden. Samet okudu, önce Ticaret Lisesi'ni, sonra İktisadî-Ticarî İlimler Akademisi'ni (O sıralar böyle akademiler vardı.) bitirdi. Mezuniyetini müteakip Kastamonu'da bir muhasebe bürosu açtı. Ağızlı-dilli, güleryüzlü, cin gibi bir adamdı. Kısa zamanda tanındı, müşteri tuttu. Kendi köylerinden olup Kız Sanat Enstitüsü'nde okuyan bir çocuğun velisi olunca okula sık gidip gelmeye başladı. Orada Biçki-Dikiş Hocası Selma ile tanıştı. Evlendiler. Samet Görmüş her ne kadar Kastamonu'da bir ufak muhasebeci olsa da gözü yükseklerdeydi.

Bu sırada Yüksek Ticaret'te (İktisadî-Ticarî İlimler kısaca böyle anılıyordu) birlikte okuduğu yakın arkadaşı Uğur'dan bir mektup aldı. Uğur İstanbullu idi ve orada bürosu vardı. Kendisini İstanbul'a çağırıyordu. İşi başından aşkınmış, güvenilir bir ortağa ihtiyacı varmış, muhasebe dışında başka alanlarda da iş yapabilirlermiş. "Sen taşrada çürüyecek adam mısın Samet, gel buraya çapına göre adım at, bak daha nerelere varacaksın" diye hitap ediyor, Samet'in aklını başından alıyordu. Selma her ne kadar "Biz buranın yerlisiyiz, alış-

kınız, gelirimiz çok şükür iyi, ne lüzumu var" dese de Samet ayaklanmıştı bir kere. Mektubu karısına gösterip "Buna yıldızın parladığı an derler Selma, ayağımıza gelen kısmeti tepmeyelim. Uğur haklı, Kastamonu bana yetmez, başka ideallerim var anlasana" diye yüzü kıpkırmızı, heyecandan tıkana tıkana konuşuyordu. Sonunda Besmeleyi çekip göçü yüklediler. Samet'in Uğur ile ortaklığı epeyce sürdü. Bu sırada peş peşe çocukları oldu. Hakan ile Canan. Samet artık İstanbul'u avucunun içi gibi biliyordu. Uğur işleri ona yıkmış, hovardalığa vurmuştu. Bir metresi olduğu söyleniyordu ve su gibi para harcıyordu.

Samet bu, yutar mı hiç. "Ulan bu oğlan beni ne sanıyor, kapı kulu mu? Oh ne âlâ, Samet Görmüş kazansın, beyimiz yesin. Yedirmezler" diye bir zaman içlendikten sonra Uğur'la helallaşıp yolunu ayırdı. Sirkeci'de büyük bir handa büyük bir büro tuttu. Uğur'un oradan gözüne kestirdiği iki yaman genci de ayartıp yanına aldı. Birkaç sene demeden tıpkı Kastamonu'daki gibi müşteri tuttu. Çocuklar büyümüş, ilkokula başlamışlardı.

Bu sırada memleketten bir kara haber aldı. Eniştesi ile kızkardeşi trafik kazasında ölmüş. İkisi de ilkokul öğretmeniydi. Yakın bir köyde çalışıyorlardı. Oğulları Ferit'i dedesine bırakmış, Kastamonu'ya inmişler. Kaza dönüş yolunda olmuş. Mukadderat.

Samet cenazeye yetişti.

Ferit'i okutan öğretmen Samet'e yanaşıp "Samet Abi

bu çocuğu sen al, çok zeki, buralarda kalırsa ziyan olur" dedi. Definden yeni dönmüşlerdi. Kur'an okunuyordu. Samet dedesinin dizi dibine ilişmiş, yüzünde bir çocuktan ziyade bir yetişkin hüznü olan Ferit'e baktı. "Ne güzel çocuk. Kardeşime benziyor, ama enişte de yakışıklıydı. Kader işte." Birden kanı kaynadı Ferit'e, gözleri yaşardı.

Beraber döndüler İstanbul'a. Samet'le Selma Ferit'i kendi çocuklarından ayırmadı. Onlar da iyi arkadaş oldu. Yazları tatilin bir bölümünü köyde geçiriyorlardı. Çocuklar bu sayede tabiatla, börtü-böcekle yakınlaştılar. İnekle öküzü ayırt edemeyen, horozdan korkan balkon çocuğu olmaktan kurtuldular. Samet ile Selma da zaten köy kökenli olduklarından tatili iple çekiyor, köye vardıklarında kendilerini bahçeye tarlaya atıyorlardı.

İşte o günlerde Samet Ceneviz ile tanıştı. Ceneviz diyor herkes ama adamın adı Mahmut. Güneydoğu'dan. Mardinli olabilir, belki de Arap, neyse. Bu Ceneviz'i Mahmutpaşa'da, Sultanhamam'da, Tahtakale'de, Perşembepazarı'nda, Rami'de, Topkapı'da, kısası İstanbul'da tanımayan yok.

Ele avuca sığmaz pire gibi bir adam.

Gasp, hırsızlık, cinayet, fuhuş gibi işlerden uzak. Sevimli bir satıcı, bazen de dolandırıcı. En çok devleti dolandırıyor. Yapmadığı iş kalmamış. Samet'le tanıştığında merdivenaltı kimyasal üretiyordu.

Ancak adamın asıl tutkusu define. Çok genç yaşların-

dan itibaren kumar gibi, içki gibi, uyuşturucu gibi kanına işlemiş adamın. Bu yüzden kaç kez iflas etmiş, sonra yeniden biti kanlanmış. Küp ile altın bulduğunu söyleyenler de var, bugüne kadar eline hiçbir şey geçmediğini söyleyenler de. Efsane gibi biri.

Bir harita görmeyegörsün, bir haber almayagörsün, bağlasan durmaz. Herşeyi yüzüstü bırakır, ortadan kaybolur. Türkiye'nin her yanını, her ören yerini, her mağarasını dolaştığı gibi; Yunanistan'a, Bulgaristan'a, Irak'a, Şam'a, Girit'e, Romanya'ya, Gürcistan'a gitmişliği var. Çok kazanmış, çok yemiş. Bunca dolaşma sırasında epeyce şey bulmuş; almış, satmış, yakalanmış. Ama o bulduğunda değil, bu işin araştırmasında, heyecanında, macerasında. Dedektör bir işaret verdiğinde kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Kazılan yerden isterse paslı bir çivi çıksın, umurunda değil.

Ortadan kaybolunca onu tanıyanlar "Ceneviz yine bir koku aldı, yakında döner" der. Nitekim koynunda bir iki ufak obje ile çıkıp gelir. Saç sakal uzamış, adamlıktan çıkmış, ama mutlu.

Kahveye oturur, millet etrafında halka olur. Eskinin halk hikâyecileri gibi anlatmaya başlar. Anlatırken yaşadıklarını bir daha yaşar sanki. Öyle canlı, öyle heyecanlı anlatır ki, kahve yaranı nefesini tutup dinler.

"Abiler" der, "Bir kale kalıntısı var filan yerde"; dinleyenler hep bir ağızdan "Ceneviz'den kalma" diye cümleyi tamamlar. Mahmut güya şaşırmış gibi sessiz-

ce süzer etrafı, sonra sorar: "Nerden biliyorsunuz lan, yanımda mıydınız?" Bu cevaba bir kahkaha şelalesi cevap verir. "Evet, Ceneviz'den kalma" diye devam eder. Onun için her ören yeri öncelikle Cenevizlilerden kalmadır. Belki de böyle bir yerde bir şeyler bulduğu için bu böyledir.

Dolayısıyla "Ceneviz" lakabı kaldı, kendi adı unutuldu. Samet Görmüş'ü kendisi buldu. Kırk yıllık ahbap gibi lafa girdi.

– Samet kardeş beni tanırsın.

– Tanımam ama şöhretini duydum.

– Nasıl?

– Ceneviz diyorlar.

– İyi ediyorlar. Ama o işin yan tarafı.

– Ortası nasıl?

Sandalyesini Samet'e yanaştırdı, çayından bir yudum aldı, sesini alçaltarak:

– Seni bana hesap-kitap-defter-maliye-muhasebe için ilaç dediler, ilaç.

Samet biraz geri yaslandı; içinden "Ulan bayağı şöhret olmuşuz ama haberimiz yok" diye geçirdi.

– Eh, biraz anlarız bu işlerden.

– O biraz bana yeter.

– Mesele nedir?

– Samet kardeş, bende okuma-yazma nanay. Var ama işe yaramıyor. Yanıma ne kadar eleman aldıysam beni kazıklamaya kalktı. Laf aramızda, bazı soysuzlar ihbar bile etti.

– Neden? Gizli bir iş mi çeviriyorsun?
– Yok ya! Ne gizlisi. Bildiğin merdivenaltı.
– Ha! Anlaşıldı. Peki. Devam.
– Bir süredir kimyasal işindeyiz. Çok kazandım, çok.
– Allah bereketini artırsın. Çoluğunla çocuğunla yemek nasip etsin.
– İyi de, bizde çoluk-çocuk yok. Tek at, tek mızrak. Çalışmadan evlenmeye vakit kalmadı.
Samet gülüyor.
– Hayırlısı diyorum.
– Pek hayırlı değil be ağam.
– Niye?
– Hesapların içinden çıkamıyorum. Para foga. Ama bir yandan maliyeciler, öte yandan beni soymaya kalkan karaktersiz esnaf; onlarla işbirliği eden muhasebeciler. Valla sıkıştım. Eline, ayağına düştüm, beni bunlardan kurtar.
– Anlaşıldı, şu bizim hesaba bir bak diyorsun.
– Hay ağzını öpeyim, tam buyurduğun gibi.
Samet az daha kasılarak:
– Çok paranı alırım Ceneviz, demedi deme.
Ceneviz hiç oralı değil:
– Para senin köpeğin olsun Samet Abi. Yeter ki sen bi he de.
– Dedim gitti be!
Ceneviz Samet'in beklemediği bir şey yaptı. Kalkıp koltuktaki Samet'e sarıldı, yanaklarından şapır-şupur öptü.

Bu adam ya gerçekten saf ya da iyi oyuncu.
Mahmut bir zaman kimyasal işine devam etti. Samet onun sağ koluydu ve çok kazanıyorlardı. Sonra bir gün Samet'in karşısına geçti.
– Yahu Samet Abi. Biz niye bunca zamandır maliye ile hırsız-polis oynuyoruz.
– Bilmem. Sen istedin. İstersen normale döneriz.
– Yo, yo! Demem o değil.
– Nedir peki?
Ceneviz ayakta. Tabanı yanmış it gibi bir o yana, bir bu yana gidip geliyor. Sonra masa gerisinde oturan Samet'in tam karşısına geçerek masaya ellerini dayıyor.
– Ben diyorum ki biz de legale çıkalım.
– Legal!
Ceneviz gülüyor, geri çekiliyor.
– Kardeşinde daha ne laflar var.
– Vardır tabi. Nasıl olacak bu legal?
– Samet Abi. Kimyasal üreten fabrikaları dolaştım. Fabrika dediğin çok da önemli bir şey değil, bir nevi atelye. Çünkü üretilen mal basit, deterjan gibi bir şey.
– Eee!..
– Personel ile konuştum. Kimyagerlerden birkaçını kafaya aldım. Dedim ağa bu firma size ne veriyor, şu kadar. Gelin bana çalışın iki mislini vereyim, dedim.
Samet şaşkın:
– Merdiven altına mı?
– Yok be abi! Anlasana, biz de fabrika kuracağız. Her

şey kanuna uygun olacak. Yeter buralarda süründüğümüz.
– Haa!.. Legal dediğin. Vay be! Kararın kati mi?
– Kati.
– Peki, nerede üretim yapacağız? Ya bir yer kiralamak lazım, ya inşaat.
– Orasını bana bırak.
– Bıraktım.
– Yeri buldum bile. Hazine arazisi. Gözden ırak.
– Hani legale çıkıyorduk.
– Çıkıyoruz be abi! Ama Ceneviz'in işinde biraz nane olmalı değil mi?
Samet başını iki yana sallayarak gülüyor.
– Tabi, tabi... Nanesiz olmaz. Yer nerede?
– İşte sana diyeceğim bu. Gidelim birlikte görelim.
Samet ayaklanıyor, askıdan ceketini alıyor. İşte bunların Tepeköy'e gelişi böyle oldu. Dere kenarındaki fabrikaları gördüler. Deterjanlar, boyacılar, metalciler, hepsi kirli suyunu dereye salıyor. Tepeköy yeni yeni kuruluyor. Her fabrika buraya yeni nüfus çekiyor.
Arada kalmış bir arsa var. Hazine arazisi. İki yandaki fabrika sahipleriyle görüştüler. Adamlar sanki arazinin sahibi. Önce diklendiler, sonra az bir paraya razı oldular. Biz yaptık, size de yapın dediler. Buraya ne gelen var ne giden. İşin ek yerlerini gösterdiler.
Ceneviz'de para kum gibi. Bir mevsimde fabrikayı dikti, Samet'i başına müdür tayin etti. "Benim işim belli olmaz Samet Abi, elime bir harita geçer, atlar Çin'e,

Maçin'e giderim, fabrika ortada kalır, güvendiğim bir tek sen varsın" demişti.

Birkaç yıl çok iyi çalışıp çok iyi kazandılar. Samet çocukların okulu sebebiyle ailesini yanına almamıştı, fabrikada yatıp kalkıyordu. Ne zaman ki bahçeli villasını yaptırdı, Canan okulu bitirdi, Ferit yurt dışına gitti, o zaman Tepeköy'e taşındılar.

Samet sade fabrikayla değil, Tepeköy halkı ve bilhassa orada çoğunluğu sağlayan hemşehrileri Kastamonulularla da ilgileniyordu. Daha doğrusu tüm Tepeköy'ün "Samet Abi"si olmuştu. Borçlunun borcuna, hastanın doktoruna, adliyeye yolu düşenin avukatına koşturuyordu.

Bu gayretinin karşılığını aldı.

İlk seçimde eski muhtarın yerine Samet'i seçtiler.

Muhtarlığı süresince ilk yaptığı iş o güne kadar köy halkı ve fabrikalar tarafından kaçak kullanılan elektiriği; trafosunu, sokak lambalarını falan da yaptırarak resmen köye getirmek oldu. Geride yol, su ve kanalizasyon vardı. Ama bir muhtar bu koca konuların altından kalkamazdı. Siyasiler ile sık görüşür oldu, İlçe belediyesini, Büyükşehir'i su yolu yaptı. Yol işini Belediye Karayolları'na; Karayolları Belediye'ye atıyordu. Samet bunların ağzından girdi, burnundan çıktı, ortaklaşa girişim başlattı, Tepeköy pırıl pırıl bir asfalt ile şenlendi. Köylüler bayram ediyordu.

Birkaç aile minibüs alıp işletmeye başladı. Taksilerin,

kamyonların, motosikletlerin sayısı arttı. Tamirci, yedek parçacı dükkânları açıldı. Yol mühim efendi, mühim. İşte yolun yarısı topraktı ama öte yarısı asfalt olmuştu, bu da bir şeydir.

Bir yere yol geldi mi her bir şeyin önü açılır. Yol gelen beldede hayat göz açıp kapayıncaya kadar değişiverir. Samet idealleri doğrultusunda yükselişe geçmişti. Köyün nüfusu epeyce artmış, artık siyasiler onu dinlemeye başlamıştı. Bu uyanık adamda iş vardı, onu elde tutmalı dediler.

Eh, Samet de zaten bunu bekliyor. Hani daha önce söylemiştik "yıldız bazen parıldar" diye. Bu defa tutturdu Tepeköy'e bir Sağlık Ocağı. Siyasiler neredeyse "emrin olur" diyecekler, malum yakında seçim var. Sağlık Ocağı yapıldı, kadrosu yetersiz kaldı, bir doktor ayarlayıp köye bağlayamadılar, gelen bir iki ayda kaçıyordu. Ocak Neriman'a kaldı.

Kalsın. Kaya gibi kadın. Elinden geldiğince Tepeköy hastalarına şifa dağıtıyor, kendini aşan hastaları şehre gönderiyor, bu da bir kazançtır.

Tıkır tıkır işleyen Samet Görmüş düzeni Ceneviz'in aniden ortadan kaybolmasıyla sekteye uğradı.

Hiç haber bırakmadan gitmişti.

Kim bilir hangi definenin peşinde, nerelerdeydi?

İşin tuhafı uzun zaman geçti, gelmedi.

Samet sahipsiz kalan fabrikayı kendi hesabına çalıştırmayı ahlakî bulmadı. Zaten işi de başından aşmıştı.

Kum-çimento-kireç-tuğla-kiremit-demir, inşaat malzemesi satan, kereste bulunduran koca bir işyeri vardı. Bir market açmış, başına güvenilir bir Kastamonulu koymuştu. Adam oğullarıyla marketi arı gibi çalıştırıyordu. Etrafta epeyce arazi kapatmıştı. Tepeköy'e nüfus aktıkça bu arazileri parselleyip satıyordu.

Fabrikayı kapatmaya karar verdi.

İşçilerin tazminatını ödedi, personelle helallaştı. Binaya bir kangal köpek, bir de bekçi koydu. Ceneviz ne zaman dönerse malını sapasağlam bulacaktı.

Ama dönmedi Ceneviz.

Akıbeti meçhul kaldı.

Seçim geldi, çattı. Belediye seçimleri. Samet daha önceden önlemini almış ve Tepeköy'ün belediye olması için gereken işlemleri ve kararları aldırmıştı. Tüm köylünün tek adayı vardı: Samet Görmüş. İktidar partisiyle içli dışlı idi. Seçimden başarıyla çıktı.

Tepeköy'ün tamamı oyunu ona vermişti. Birkaç kişi hariç. Samet onlara teşekkür etti, tam tulum çıkarsa nazar değerdi belki.

Fırtına gibi başladı başkanlığa. Önce bir Belediye binası yapmalıydı. Canan mektebini bitirmiş, mimar olmuştu. Bir arkadaşının bürosunda epeyden beri çalışıyordu. O büroda güzel, küçük ama estetik bir yapı çıkardılar. Samet Büyükşehir, İlçe ve Ankara ile parti arasında mekik dokudu. Epeyce bir tahsisat kopardı. Bu tahsisat ile hem Belediye binasını yaptı, hem köyün

imar planını hazırlamaya başladı.
Planın bitmesini bekliyordu. Ardından içme suyu ve kanalizasyonu bitirecekti. Ama memlekette herkes Samet Görmüş değildi. İşler o kadar çabuk ilerlemiyordu. Samet de zamanla bu işleyiş temposunu benimsedi, yoksa ülseri azacak, işin sonu ameliyata uzanacaktı.

Canan hazırlanmış çıktı.
Ferit yine bir "Ooo..." çekti.
Selma ile Samet Ferit'in Canan'a karşı bu iltifatkâr şakalarını dahi sevinçle karşılıyor; içlerinden "Allah'ım şu oğlanın gönlünü şu kıza düşür" diye dua ediyorlardı.
Canan:
– Hadi baba, ben hazırım.
Samet ayaklandı, Ferit'e dönerek:
– İş beklemez. Sen istersen biraz yat, dinlen, biz çıkalım.
Ferit de kalktı.
– Yorgun değilim. Beraber çıkalım, ben de etrafa şöyle bir göz atmak istiyorum.
Selma onları geçirdi.
Yan yana yürüyorlar.
Her geçen Başkan'ı selamlıyor.
Samet Görmüş'ü çok seviyorlar, çok.
O da habire anlatıyor, "buralar nasıl bu hale geldi" falan. Söz dereye intikal edince yüzü asılıyor. "Şu pis dereyi halledemedik, üstünü kapatabilsek". Ferit onu

destekliyor:
– Senin elinden uçanla kaçan kurtulmaz dayı. Onu da yaparsın.
Bunları söylüyor ama içinden "Dere ıslahı zordur. Hem mesafe çok uzun, Tepeköy Belediyesi'ni aşar bu iş, bunu İlçe dahi yapamaz. Büyükşehir'in el atması lazım" diyor.
Canan hiç konuşmuyor.
Bunca yıl sonra Ferit'le yan yana yürümek. Çarpıntılı, sarsak bir hali var. Yüzü de kızarmıştır mutlaka. Önüne bakıyor, takılıp bir şeye düşeceğinden korkuyor.
Nihayet Belediye binası önüne geliyorlar. Küçük, zarif, ölçülü, estetik açıdan hoş bir bina. Ferit Canan'a dönüyor:
– Bunu da mı sen yaptın yoksa?
Canan gülümseyerek bir binaya, bir Ferit'e bakıyor:
– Evet, nasıl buldun?
– Harika, güzele güzel yaraşır.
Siz gelin de Canan'ın yerinde olun. Çaydaki şeker gibi eriyor.
Ayrılıyorlar.
Baba-kız Belediye binasının kapısındalar. Canan dönüp omzunun üzerinden epeyce ilerlemiş olan Ferit'e bakıyor.
Bakmaz olaydı.
Ferit koca köyde kimse yokmuş gibi Oya Hoca'ya rastlamış, ayaküstü konuşuyorlar.
Canan'ın kalbine bir diken batıyor. Dikenin ince ince

kanattığı kalbiyle giriyor içeri. Ah bu gönül şarkıları...

Ferit Oya'nın hatrını sordu. Yanındaki Sevinç'in yanaklarını okşadı. Oya iyi. Yarası kısa sürede geçecekmiş gibi. Şimdi eve gidiyor, giderken "Görüşmek üzere" diyor.
Onlar orada, kaldırımda karşılıklı konuşadursun; Komser Bulut yolun karşı kıyısından motorla ağır ağır geçiyor ve geçerken onlara bakıyor ve bakarken vücudunda bir kasılma, ayakları karıncalanıyor.
Ferit bal renkli gözlerin etkisinde. Böyle bir şey ilk kez oluyor. Yerinden kıpırdayamıyor, ana-kızın ardından bakakalıyor. Tuhaf şey, Sevinç bir ara dönüp ona baktı, bakmakla kalmadı el salladı. Ferit de karşılık verdi.
N'oluyor?
Bir şey olduğu yok.
Ferit dönmüş, dalgın yürüyor.
Hani etrafa bir göz atacaktı?
Etrafı görecek hal mi kaldı.
Bu leylak kokusu nereden çıktı? Oya'nın parfümü olmalı.
Tepeköy'ün derme-çatma sokakları. Kediler. Onları kovalayan sokak köpekleri. Söğüt dalından atına binmiş, tozu-dumana katan çocuklar. Ne çok çocuk var. Balkonlara çamaşır asan kadınlar. Bir karalahana tarlası. Galiba Karadenizlilerin mahallesine geldi. Ferit hızla geçiyor mahalleyi. Asfalt ve yaya kaldırımı kıvrılıp tepenin öte yanına uzanıyor. Ferit kaldırımdan çıkıp

bir toprak yola düşüyor.
Köy bitti.
O pis dere boyunca kamışlar, söğütler. Aşağılara doğru dere yatağı genişliyor ve yeşillik artıyor. Ama yukarısı çorak. Baharda boy atıp uzayan otlar, dikenler kurumuş. Yolu da terk edip o kuru otlar arasında kıvrılan bir keçiyolundan sapıyor. Ayakları altında çıtırdayan, kırılan, unufak olan ot gövdeleri, kuru ot kokusu. Buraları baharda neden biçmediler acaba. İnek, davar besleyenlere bedava yiyecek. Bir ara durup tepeye doğru uzanan Tepeköy'e bakıyor.
Kariyeri falan bir yana koysa.
Şu fukara Tepeköy'e gelip Sağlık Ocağı'na postu serse. Ne kadar ihtiyaçları var. Kimsesizlerin kimsesi olur. Para yerine dua alır.
Tepeköy kayboluyor, Oya'nın hüzünlü yüzü her yanı kaplıyor. Hiç gönül macerası yaşamadı. Galiba bu defa yaşayacak.
Oracıkta yıpranmış ama yıkılmamış bir kaya var. Birkaç adım atıp kayaya oturuyor. Yeniden dalıyor Tepeköy'e.
Talebeyken bir grup idealist arkadaşıyla birlikte İstanbul'un kenar semtlerini dolaşır, fukara hastalara bakarlardı. Uzun süre mezuniyetlerini müteakip böylesi bir gecekondu semtinde bir klinik açmayı tartışmışlardı. Hepsinin gözleri ışıl ışıldı. Genç kalplerde merhametin kanatları çırpınıp duruyordu.
Şimdi gidip o eski arkadaşları bulsa. Talebelik günleri-

ni anmak üzere toplansalar, Ferit klinik projesini gündeme getirse.
Bir kelebek dolaştı etrafında.
Sonra kuru otlar arasında bir çiçek bulmak üzere uzaklaştı.
Ferit kelebekten çekti gözlerini. Yeniden eski arkadaşlarına döndü. Kim bilir neler yapıyorlar? Tahmin etmesi zor değil. Her biri kendine bir yol çizmiştir, doğal. Kimi şef olmuştur, kimi muayenehane açmıştır. İkide bir gündeme gelen "Tam gün yasası"na toptan karşı çıkmaktadırlar. Sağlık Ocaklarında çalışanlar günde yüz hastaya bakmaktadırlar.
Ferit arkadaşları dolaşmanın beyhude olacağına kanaat getirdi. Öğrenciliğin, o yaşların, o heyecanların pırıl pırıl suları çoktan kirlenmiştir. Hayat. Hayat hepimizi bir yana attı. Doğal olan da bu. "Örgütçü biri değilim" dedi. Mesela İhsan olsaydı yapardı bunu. Sevgiyle gülümsedi. İhsan, hak bildiği yoldan şaşmayan İhsan. Acaba nerede şimdi?

Dere yatağının karşısında bir koru var. Çam, kayın, ıhlamur, kestane, asırlar öncesinden kalma bir orman kalıntısı. Bayağı büyük. Eteğinde uzandığı tepeyi aşıp arkaya geçiyor. Korunun önü büyük bir çayır. Oralarda yer altı suyu hayli kuvvetli, bu çayır yaz-kış kurumaz. Çayırda yayılan atlar. Bir doru tay sağa sola neşeli koşular yapıyor. Oralarda kim var acaba? Bu atlar kimin.

Yoksa seyyar kalaycılık, sepetçilik yapan Romanların mı?
Dere çayırın hayli uzağında.
Şunu nasıl ıslah etmeli. Acaba gidip fabrika sahipleriyle konuşsa. İyi de ne sıfatla. Dayım konuşmuştur.
Ne o?
Sanki Tepeköy'e yerleşmişsin gibi bir hal geldi üzerine.
Bilmem. Geceler gebedir. Kalsam dayım nasıl sevinir. Oya da sevinir mi acaba? Ama Komser Bulut'la bir yakınlaşması var gibi. Araya girmek olmaz. Belki de bu bir kuruntu. Amaaan!... Zamanı gelince direk sorarım.
Sorar mısın? Ne münasebetle.
Açık bir şey canım. Çocuk değiliz ya.
Hissiyatımı dile getirebilirim.
Ya karşılık bulamazsan.
Doğru. Muhabbet iki başlı demişler.
İşte o zaman Tepeköy'de kalmanın mânası kalmaz. Çabuk pes ettin be!
Kim demiş. Dur sen. Daha yeni başlıyoruz. Otlar arasından bir kuş havalanıyor. Ferit o kadar dalmış ki sıçrayarak iniyor kayadan. Yüreği ağzına geldi.
Tepeköy'e dönüyor tekrar, geldiği yoldan yürüyor. Elleri cebinde, dudağında bir ıslık.
Dönüp kaderini kucaklamalı. Teslimiyet şart. Görelim Mevlâ neyler. O dilemedikçe yeryüzünde bir yaprak dahi kıpırdayamaz. Bu bir âyet olmalı. Ferahlıyor. İrade-i cüz'iyye ehli sünnetin bulduğu bir orta yol. Akla

yakın bir izah. Akıl da bu izahın anahtarı. Kır havasını, o kuru ot kokusunu derin derin kokluyor. Ot kokusu hayvanata mahsus bir şey değil mi? Dudağının ucunda müstehzi bir gülümseme. İnsan düşünen bir hayvandır.

Bulut'un evi de Samet Başkan'ın evi gibi tepenin eteğinde. Asfalttan ayrılıp hafif bir yokuş çıkınca eve varıyorsun. Bulut'un içi bir tuhaf. Şu doktordan pirelendi. Oya'nın etrafında erkek sinek uçsa kıskanıyor. Elinde değil.

Bu karışık kafa ile burnunun ucunu görmeksizin yokuşu çıktı, motosikleti her zamanki yerine park edip kaskını çıkardı. Ancak o zaman masa tenisi oynayan eski karısı ile oğlu Kerem'i farkedebildi.

Onlar da onu farketmişlerdi ama oyunu bozmadılar. Kahkahalar, çığlıklar arasında ping-pong topuna pataküte çakıyorlardı.
Kör Osman bir duvar gölgesinde, gözünde iri mercekli gözlükleri, her zaman olduğu gibi uğraşıyor. Herifin elinden her iş geliyor. Bu defa kendi imalatı olan bal peteklerinin çerçevelerini zımparalıyor.
Dalgın, etrafta ne olup bittiğinden habersiz.
Dilber'in attığı sert bir top Kerem'in raketine çarpınca sıçradı, ıhlamurun serin gölgesindeki tenis masası çevresinden uzaklaşarak yuvarlandı.

Geldi geldi, motordan inmiş kararsız bir şekilde dikilen Bulut'un ayakları dibinde durdu. Bulut Dilber'i görünce sıkılan canı daha da sıkılmıştı. Eğilip topu aldı, elinde hoplatmaya başladı. Dilber sanki onunla ilgilenmiyormuş gibi kâğıt mendil çıkarıp terini silmeye durmuştu.

Kerem bir annesine, bir babasına baktı, tedirgin. O tedirginlikle babasına doğru bir iki adım attı. Bulut "gel oğlum" diyerek çocuğa yaklaştı ve topu verdi. Ama oğlanı bırakmadı. Elini sırtına atarak terini yokladı. Sonra sivri bir sesle Dilber'e duyurmak için:

– Ne bu ter böyle oğlum. Öğlenin sıcağında oynanır mı bu oyun. Hemen içeri git; fanilanı, tişörtünü değiştir. Haydi.

Kerem ucuz kurtulduğuna sevinerek elinde top eve koştu.

Bulut ağır ağır tenis masasına yaklaştı.

Masayı Kör Osman yapmıştı. Ara sıra karakoldan genç polisler, Tepeköylü delikanlılar ile oynayıp eğleniyorlardı.

Bulut Dilber'e soğuk bir "Hoşgeldin" dedi. Aynı soğuklukta "Hoşbulduk" cevabını aldı.

Dilber eliyle dağınık saçlarını düzeltti. Bir köşeye bıraktığı çantasından güneş gözlüklerini çıkararak taktı. Bir ayağı aksıyordu.

Dönüp masanın ucuna kadar geldi. Çok sağlıklı, çok neşeliymiş gibi bir tavırla:

– Oyunumuzu bozdun. İyiyim ben. Çocuk üzüldü.

– Çok terlemiş. Astımı var, biliyorsun. Bu ne düşüncesizlik. Senin kastın mı var bu çocuğa?
Dilber güneş gözlüğünü çıkardı. Kâğıt mendille sildi, tekrar takıp yaklaştı.
– O benim oğlum. Onu ben doğurdum, ben büyüttüm. Hastalığını, sağlığını senden iyi bilirim. Çıngar çıkarma yine.
Boşanmışlardı. Dilber mahkeme kararıyla belli aralıklarda gelip Kerem'i görüyordu.
Bulut saldıracak bir şey aradı. Sonunda sigara paketine yapıştı, telaşla yaktı.
– Ne zaman geldin?
– Az önce.
– Niçin bana telefon etmedin?
– Mecbur muyum?
Bulut sustu. Bu suskunluk ile kopacak fırtınanın önüne geçmek istiyordu. Ama her defasında olduğu gibi ters tepki verdi. Dilber sesini yükselterek:
– Mecbur muyum, diye sordum.
Bulut'un avuç içleri terliyor, dudaklarındaki sigara titriyor. Kerem girdiği evden çıkmadı.
Az sonra kopacak kıyameti biliyor. Bulut "Bu sefer kendime hakim olacağım, maraza çıkarmayacağım" dese de sözünü tutamıyor.
Masaya bir yumruk indirdi, hem tahta ezildi, hem el. Kerem pencereden uzaklaştı, kendini yatak odasına attı. Yatağa girip yorganı başına çekti, hatta kulaklarını tıkadı.

Dilber zıvanadan çıkmıştı:
– Adam mısın lan sen, ha, adam mısın? Yedin bitirdin ömrümü, beni ele âleme rezil ettin.
Utan, utan.
Sesini iyice yükseltmiş, artık basbayağı çığlık atıyor:
– Utanmazsın sen. Rezilsin, rezil. Ulan ben sana ne diyeyim. Küfür mü edeyim, hakaret mi? Böyle susarsın işte, susarsın. Susma be!
Susma, konuş.
Artık Bulut'un yanına varmış, onu itip kakmaya başlamıştı.
– Hadi konuş, cevap ver. Şurda iki saat kalıp gidecektim. Nerden çıkıp geldin sen, neden? Allah belanı versin.

Bulut karşılık vermeyince gitti, ıhlamurun altındaki sandalyeye çöktü, böğüre böğüre ağlamaya başladı. Arada bir kalkıyor, Bulut'a ağzına geleni sayıyor, sonra yine oturup ağlıyordu.
Bulut telefona sarıldı, taksici Dozer Ahmet'i aradı. Ahmet "Abi iş aldım, havaalanına gidiyorum" demişti ki, Bulut ona patladı: "Başlarım işinden, devret birine gel"; ardından Ahmet'in itirazına son darbeyi indirdi: "Gel dedim". Az sonra Dozer Ahmet evin önünde idi. Arabadan çıktı, iki metreye yakın ejderha gibi biri. Bulut karısını işaret etti: "Al şunu. Nereye gideceğini biliyorsun. Götür". Ahmet başıyla "peki" işareti yapıp Dilber'e yanaştı. Dilber'in bağırıp ağlamaktan sesi kı-

sılmıştı. Anlaşılmaz bir şeyler söyleyerek Dozer'in göğsünü yumruklamaya, gitmemek için direnmeye başladı. Tekme atıyor, hatta adamın yüzüne tükürüyordu.

Dozer alışkındı, hiç aldırmadan mengene gibi kollarıyla kadını kavradığı gibi kaldırdı, uçurdu, götürüp taksiye tıktı.

Taksi gitti.

Bulut kalçasının yarısını koyup oturduğu tenis masasında hareketsiz duruyordu. Başını eğmiş, bakışlarını bir noktaya kilitlemiş düşünüyor veya hiçbir şey düşünemiyor.

Ne zaman ki Kerem evden çıktı, gelip babasına sarıldı, o zaman bu donmuş halini terketti. Oğlanı kucağına aldı, öptü, kokladı. Kerem:

– Gitti mi?

– Gitti.

– Geldiğinde çok iyi idi. Bana bir kutu çikolata getirmiş. İçeride oturduk. Esma Teyze limonata yapmış, içtik. Biraz satranç oynadık. Sonra "Hadi masa tenisine geçelim, bir maç atalım" dedi. Ben "Çok sıcak anne, oynamasak" dedim, ama dinlemedi. Aslında orası gölge biraz, benim de hoşuma gitmişti.

Bulut cevap vermiyor, sadece oğlunun saçlarını öpüp okşuyordu. Kerem başını kaldırıp babasının yüzüne baktı:

– Hep böyle oluyor.

– Evet.

Kerem biraz durdu, düşündü, sonra:
– Ne yapacaksın?
– Bilmiyorum.
Bilmiyorum diyen Bulut'un gözünden ılık damla Kerem'in burnuna düştü. Oğlan bir kez daha başını kaldırıp babasına baktı, gözleri dolmuştu.
– Baba n'olur ağlama.
Bulut oğluna daha bir sarıldı.
– Yoo!.. Ne ağlaması, nerden çıkardın, dedi.

Epeyce bir zaman önce. Üç delikanlı kendi yaşlarında bir genci, ana caddede, bir pasajın önünde kıyasıya dövüyor. Dövülen genç kaçmıyor, ağzından-burnundan kan gelmesine rağmen o da onlara vurmaya çalışıyor. Etrafta bir kalabalık ama kimse kavgaya karışmak, dövüşenleri ayırmak istemiyor. Öylece seyrediyor, bazıları "polis, polis yok mu" diye bağırıyor.
Sanki Bulut'u çağırmışlar.
Bulut pasajdan çıkıyor, sakin adımlarla kalabalığa yanaşıyor. Sivil. Üzerinde takım elbise, beyaz gömlek, gözlerinde güneş gözlükleri.

Bu sırada kalabalığın arasından uzun boylu, esmer, mevzun vücutlu bir kız harekete geçiyor. Elindeki çantayı yanındaki liseli kıza verip "Tut şunu" diyor. Balıklama dalıyor kavgacılar arasına.
Bu kız dövüş sanatlarını biliyor, tekvandocu mudur nedir? Kavgacıların her birini bir yana savuruyor, güçlü mü güçlü. Bulut hayranlıkla bakıyor kıza, hem boyuna-posuna, hem adalet duygusuna, hem de mendil çıkararak burnu kanayan çocuğun yüzünü-gözünü silmesindeki merhametine.

"Aferin..." diyor içinden.
Kız dönüyor, kavgacılar toz olmuş.
O zaman kalabalığa sesleniyor: "Utanın be!
Üç kişi bir olmuş oğlanı ıslatıyor da, hiçbirinizin kılı kıpırdamıyor. Yuh, be!"
Kalabalık ağır ağır dağılıyor. Kimi kıza "Helal olsun, yürekli kızmış" diye takdirlerini belirtiyor; kimi "Ne biçim yer oldu bura böyle, birbirlerini bıçaklasalar kimsenin haberi olmayacak, polis polis diye onca bağırdık, ne gelen var, ne giden".
Bulut hâlâ dövülen oğlanla uğraşan, onunla bir şeyler konuşan Dilber'e yanaşıyor.
– Tebrik ederim, yürekli kızmışsın.
Dilber şöyle bir dönüp Bulut'a bakıyor. Yakışıklı adam.
– Beni boş ver, sen burda değil miydin?
– Yoo! İş bitince yetiştim, ama gençleri nasıl savurduğunu gördüm.
Sonra dövülen çocuğa dönerek:
– Sebep ne delikanlı?
– Hiç be abi. Alacak-verecek.
– Çok mu peki?
– Yoo!.. Altı üstü bir cep telefonu. Ben asıl şeye yanıyorum.
Dilber:
– Neye?
– Yahu bunlar bizim mahalleden. Tanışıyoruz yani.
Bulut:

– Haydaa!.. Şikâyetçi misin peki?
– Hayır abi. Biz yarın kahvede buluşur.
"Buluşur" deyince delikanlı uyanıyor birden:
– Abi sen polis misin?
– Evet.
– Lütfen karışma abi biz hallederiz, ufak iş.
"Bunlar" diyor oğlan ve ufak ufak uzaklaşıyor.
"Polis" lafından tırstı belli.
Bulut Dilber'e dönerek:
– Çete işte. Aralarında anlaşamamışlar. Ama oğlan doğru söylüyor, ufak iş.
Bu sırada liseli kız Dilber'in çantasını getiriyor. "Abla çantanız". Dilber çantayı alıyor. "Teşekkür ederim".
Sonra, orada, pasajın önünde, sanki az önceki olay olmamış gibi, gelen geçenin arasında birbirlerinin yüzüne gülümseyerek bakan Bulut'la Dilber kalıyor. İşte buna kader denir.
– Bulut Atak, polis memuruyum, Ankaralıyım.
Dilber küçük bir kahkaha atıyor, küpe çiçeği gibi bir kahkaha.
– Yahu televizyona yarışma için çıkmış adamlara benzedin. Bu ne güzel takdim.
O da elini uzatıyor.
– Ben Dilber. Beden Eğitimi Öğretmeni. Ardahanlıyım.
Bulut kızın elini bırakmıyor. Sürekli gülümseyerek Dilber'in iri kara gözlerine bakıyor. Dilber:
– Elimi bırakasanız.
– Hayır. Bu bir Türk filmidir. Entellerin hor gördüğü

filmlerden.
– Nasıl yani!
– Şöyle oluyor. Oğlan kızı pasajın caddeye bakan tarafındaki pastaneye götürüyor.
Dilber dönüp bakıyor, evet, gerçekten pastane. Bulut'un beklemediği bir cevap:
– Tamam. Madem bir filmdir, sahneyi bitirelim.
El ele pastaneye doğru gidiyorlar.
Pastanede vakit nasıl geçmiş, hava ne çabuk kararmış, neler neler konuşulmuş. Bizim kulağımıza gelen cümleler:
– Galiba tekvando yapmışsınız.
– Madalya kazandım.
– Gözü kara görünüyorsunuz.
– Öyledir, okulda bana Deli Dilber derlerdi; öğretmen oldum, yine öyle diyorlar.
Ne güzel gülüşüyorlar. Onlar güldükçe aşkın papatyaları patlıyor.
– Delilik yüce bir makamdır.
– Bırak şimdi, daha yeni tanıştık, dalga geçme.
– Valla öyledir. O makama erişen bir daha terkedemez, herkese de nasip olmaz.
Yine aynı mutlu gülüşler, bu defa etrafa bir hanımeli kokusu yayılıyor. Bu tanışma onları hanımeli kaplı bir kapıdan geçirerek nikâh masasına oturtacak. Darısı bekârların başına.
Evlendiler. Mutlu günler geçirdiler. Kerem'in doğumu mutluluklarını katlayıverdi. Tâ ki o elim kazaya kadar.

Otomobili Dilber kullanıyordu. Yağmurlu, soğuk bir gece. Oysa ki yol boştu. Yolu boş gören bir kedi yavrusu tin tin karşı kaldırıma doğru ağır ağır gidiyordu. Dilber kediyi gördü ama geç kalmıştı. Sürati fazlaydı, kediyi kurtardı, arabayı kurtaramadı.
Bir ağaca çarpıp durdular. Kerem arka koltukta galiba beş-altı yaşlarında. Evet, yaralandılar. Ama mühim değildi. Biri hariç. Dilber'in sağ dizi paramparça olmuştu.

Uzun hastane günleri. Dilber'in ailesi Ardahan'da. Abileri Almanya'da, yakını-bakanı yok.
Bulut'un kimsesi yok. Nallıhan'ın köylerinde kalmış bir nine.
Topal kaldı Dilber.
O yere göğe sığmayan Dilber bir zaman koltuk değneğiyle yürüdü, sonra attı onu ama dizini toparlayamadı. Topal bir Beden Eğitimi Öğretmeni.
Gizli gizli ağlıyordu. Bulut'un yanına yakışmıyor, onunla sokağa çıkmak istemiyordu. Ardından krizler, kâbuslar. Psikolojik tedavi. Hiçbiri kâr etmedi, hırçınlaştı kız. Sağa-sola çemkirir oldu.
Bulut hem çocuğu büyüttü, hem Dilber'e kol, kanat gerdi, sevgisiyle yarasına merhem olmaya çalıştı. Bir erkeğin bu durumda yapabileceği her şeyi yaptı. Seven biri işte.
Ama Dilber üst kat komşusu Kuaför Sevil'e takılmıştı. Onun dükkânına. Mesleği bırakmıştı. Ağabeyleri Almanya'dan para gönderiyorlardı, maddi sıkıntı çek-

mediler.
Kriz geldiğinde Kuaför Sevil buna önce bir kadeh, sonra iki, daha sonra şişeyi emanet etti. Kafayı bulunca sakinleşiyordu. Bulut neden sonra keşfetti bunu. Ama geç kalmıştı. Dilber artık bayağı alkolikti. Tedavi kâr etmedi. Ağız dalaşları, kavgalar, tatsızlık, ev cehenneme döndü. Küçük Kerem çok etkilendi bundan. Dilber bir gün Bulut'u karşısına alıp doğrudan "Beni bırak" dedi. Bulut bir hafta Mecnun gibi dolaştı sokaklarda, bir çıkış yolu bulamadı. Oysa komser olmuştu, mesleğinde önü açılmıştı.
Davayı Dilber açtı.
İlk celsede boşandılar.
Çocuk haliyle Bulut'a verildi.

Boşanmakla iş bitmiyordu. Dilber kendine bir daire tutmuş, oraya taşınmıştı. Bulut el kadar çocukla yapayalnız kalmıştı.
Göreve giderken Kerem'i evli arkadaşlarının eşlerine emanet ediyor, ama aklı hep çocukta kalıyordu.
Ara sıra Dilber'i ziyarete gidiyor, bazen de o geliyordu. Ancak bu buluşmalar zamanla faydadan çok zarar getirmeye başladı. Dilber sarhoş idi, sürekli içiyor, abuk-subuk konuşuyor, hatta Bulut'a çocuğun yanında hakaretler yağdırıyordu.
Böylece Bulut'un hayatı alt-üst oldu, psikolojisi bozuldu. Oysa daha yeni komser olmuştu, pek çok başarılı operasyonda imzası vardı.

Doktora gitti, doktor istirahat tavsiye etti, gerekirse bir altı ay izin almalı, bulunduğu muhitten uzaklaşmalıydı. O günlerde Kör Osman'a rastladı.

"Vay! Osman Abim benim" diyerek sarıldı. Oturup konuştular. Bulut başından geçenleri anlattı.

Osman'ın hikâyesini duymayan kalmamıştı. Ama sadece bir kısmını. Polis Osman gözü kara biriydi, Bulut'la aynı ekipte operasyonlara katıldılar. Bir çatışmada yaralandı. Daha doğrusu ölümden döndü. Kurşun bir gözünden girmiş, şakağından çıkmıştı, ölmedi ama sakat kaldı, bir de şu lakap: "Kör Osman".

Osman'ı daireye yazı işlerine verdiler. Ama hep başı önde gezdi, konuşması azaldı, huysuz biri olup çıktı. Bir ara beş-on gün izin alarak ortalıktan kayboldu. Meğerse şöyle olmuş: Tepeköy'ün tepesindeki beş altı evlik mezradan birinin işi düşmüş buna, tanışmışlar. İş bitince adam Osman'la karısını -çocukları yoktu, olmamıştı- ısrarla Tepeköy'e götürüp misafir etmiş. Tepeköy'ün tenhalığı Osman'a çok iyi gelmiş, adama "Yahu ben de gelsem, şurada bir ev kursam nasıl olur, olur mu?" diye sorunca, adam "Sen iste Osman Abi, sana burda bir değil beş ev yaparız" diye arka çıkmış.

Osman'la karısı başbaşa Tepeköy'ün altındaki tarlaları dolaşmış, bir yandan da bu işi konuşmuşlar. Osman memlekette iken, yani henüz polis olmadan önce arıcılık ile uğraşmış; bu işi biliyor. "Yapar mıyız" demiş karısına, o da hiç kekelemeden "Yaparız be Osman, buralar ne de olsa bizim sayılır" diye cevaplamış. Os-

man'ın karısı Trakyalıydı, bütün Trakya'yı kendi toprağı sayıyor. Ama bu âdettir. Karadenizliler Hopa'dan Sinop'a kadar Laz sayılmaz mı, aslı olmasa da. Kadın bununla da kalmayıp "Bir de inek alırız" deyince, Osman artık heyecana gelip, "Tavuk, ördek, koyun, kuzu, yaşar gideriz be, hava temiz, su bedava" diye coşuvermiş.

O coşkunluk ile hemen pazarlığa oturup bir tarla almışlar. Dönüşte Osman malulen emekliye ayrıldı ve Tepeköy'e göçtü. Az zamanda evini kurdu, bir hortumla Tepeköy çeşmesinden evine su indirdi. Ona belli bir saat verdiler. Osman o saat gelince depolarını dolduruyor, hem evin, hem bahçenin su ihtiyacını sağlıyordu. Ardından peteklerini yaptı, bal satmaya başladı.

Henüz o zamanlar Tepeköy civarında kimsecikler yoktu, fabrikalar kurulmamıştı.

Osman bunları anlattı ve Bulut'u Tepeköy'e götürdü. Geçen zaman içinde Tepeköy gelişmiş, karakol dahi kurulmuştu. Osman'ın evi ve bahçesi aldığı tarlaların ancak bir köşesini kaplıyordu. Geride kalan boş alanı işaret ederek:

– Bulut kardeş! Bak benim evin bitişiğine senin için de bir ev yapalım, ha, ne dersin?

Bulut bunu hiç düşünmemişti.

– Bilmem ki Osman Abi. Burası güzel, sakin ama.

– Bırak amayı, yapalım gitsin. Bak bana. Eski bunalımlı, aksi adam var mı? Yok. Ben burda mutlu oldum. Kendime geldim. Sen de gelirsin.

– Hadi, he de!
– Burda karakol var mı?
– Var.
– O zaman tayin istemek lazım, yaparlar mı?
– Hem de nasıl. Zaten bir komisere ihtiyaç var, karakol âmiri olursun. Esma ablan da Kerem'e bakar.
Bulut yumuşamıştı. Dilber'in dibinden uzaklaşacak, sadece mahkemenin tayin ettiği günlerde karşılaşacaklardı. Belki Dilber Tepeköy çok uzak diye gelmezdi. Denemeye değer. Osman'ın sırtına bir şaplak attı, neşelenmişti.
– Yapalım be Osman Abi. Yollar boş, motora atlar gezerim, bu da bana yeter. Zaten burada pek vukuat olmaz herhalde.
– Yok ya! Ne vukuatı, yan gel yat. Yahut benim gibi kendine bir iş tut. Bak peteklere. Beş taneyle başladım, şimdi ellibeş tane.
Kör Osman ile köydeki arkadaşları Bulut'a ev yapadursun, Bulut merkezdeki işlerini ayarladı, tayin istedi. Başına gelenler bilindiği için fazla zorluk çıkarmadılar. Tepeköy Karakol Amiri oluyordu.
Eşyalarını yükleyip geldiğinde evini hazır buldu. Bu açıdan hem Osman'a hem kendi çocuğu gibi Kerem'e bakan Esma'ya minnet borcu vardı. Bu kadar iyiliği kim kime yapar? Ayrıca orta seviyede astım rahatsızlığı olan Kerem burada iyileşmeye yüz tutmuştu.
Hasılı Tepeköy Bulut'u sevdi, o da Tepeköy'ü. Kısa zamanda kendine geldi, eski neşesini buldu.

Tepeköy'de her evin önünde ya bir asma çardağı var, ya bir taraça. Sıcak yaz günleri, ılık geceler burada geçiyor. Duvara dayalı bir tahta sedir. Sedirin üstünde pamuk şilte, onun üzerinde geniş minderler, ot yastıklar hani şu bir yüzü halı kaplı olanlardan.
Sedirin önünde büyükçe bir tahta masa, sandalyeler. Kadınların vakti çokluk bu masada geçer. Orada dolma sarar, fasulye ayıklar, lafın belini kırarlar.

Vakit ilerlemiş, gecenin ortası yaklaşmış, Sevinç ile Hürü Nene yatmışlar. Neriman ile Oya bir yandan çekirdek çıtlıyor, bir yandan konuşuyorlardı. Hava temiz, yıldızlar yere inmiş, bir de mehtap, tadına doyulmaz.
Taraça sulanıp süpürülmüş, gecesefaları açmış, yediveren güller, hanımelleri, havada baygın bir koku. Ta uzaklarda, Kültepe'nin ardında bir köyde galiba düğün var, davulun sesi Tepeköy'e kadar ulaşıyor. İshak kuşu kesik kesik ötüyor, ayrıca gecenin cırcırları.
Neriman:
– Ee!..

– Ne, e'si?
– Hadi hadi, bilmezden gelme.
– Çatlatma adamı, açık konuş.
– Tamam açık konuşalım, doktor meselesi.
– N'olmuş doktora?
– Bugün, öğleden sonra.
– Evet.
– Ebe Seher görmüş.
– Vay müzevir vay, nerede?
– Kızı suçlama, sadece görmüş, onu söyledi.
– Nerede dedim?
– Nerede olacak, sokak ortasında, kahvenin az altında.
Oya artık kaçacak yer bulamadı, sesini alçaltarak, utangaç:
– Evet karşılaştık.
Neriman heyecanlanıyor, bir ayağını altına alıp dizini dikiyor, neredeyse Oya'nın ağzına girecek.
– Sonra! Kız çatlatma adamı, hadi?
– Ya, çok bir şey konuşmadık. İşte selâm verdi, nereye böyle dedi. Ben de eve gidiyoruz dedim.
– Ee... Sonra.
– Yaramı sordu. İyileşmek üzere dedim. İzi kalır mı acaba diye sordu. Ben sanmıyorum, geçer dedim.
Neriman iç çekiyor. Kendi kendine konuşuyor: "Gönül yarası bu kızım, mutlaka izi kalır".
Oya:
– Kalmaz. Hem nereden gönül yarası oluyormuş. Tinercinin falçatası.

– Salak, o yarayı kim sardı. Lokman Hekim mi sardı. Doktor sardı. O zaman ne yapılır?
– Ne yapılır?
– Romantizmin re'si yok sende be! Ben olsam o yaranın yerini ara ara öperim.
Oya kıkırdadı:
– Abartma. Doktorla aramızda ne geçti ki?
– Ben anlarım güzelim. Doktorla aranızdan bir melek geçti.
Oya şaşkın:
– Ha! Ne meleği?
Neriman iyice coştu, Oya'nın önce saçlarını karıştırdı, onu sıkıştırıp mıncıkladı. Oya "Rahat dur, yapma, lütfen" dedikçe Neriman sürekli "Sevda meleği, sevda meleği" deyip duruyordu.
Sonra duruldular.
İkisi de kendi dünyasına döndü.
Bir süre sessiz kaldılar. Oya:
– Siz nereye, böyle, dedim. Tepeköy'ü dolaşıyorum dedi. Avuç içi kadar bir yer dedim. Olsun dedi. Bu yol nereye çıkıyor diye sordu. Asfalt mahallenin bitiminde döner, tepeyi dolanır, köye giriş noktasında öteki yol ile birleşir. Yani tepenin etrafını daire gibi dolaşıyor, dedim. Peki dere boyuna inen başka bir yol var mı, diye sordu. Var dedim, ama toprak, ta Edirne asfaltına kadar gider. İyi dedi, ben o yolu bulup şöyle köyden bir çıkayım. Köy dışında ne yapacaksınız, diye sordum. Tepeköy'e uzaktan bakacağım, dedi. Gülüştük.

– Sonra.
– Sonra, görüşmek üzere dedi, elini uzattı, vedalaştık. Sevinç'in yanağını okşayıp yürüdü. Ben de kendi yoluma gittim. Hepsi bu.
– Vay be! Görüşmek üzere ha!
– Laf içinden laf çıkartma. Ayrılırken söylenir bu. Şöyle elli metre falan gitmiştik. Sevinç geri dönüp doktora el salladı. Ben dönmedim. Sevinç'e "Kime el sallıyorsun" diye sordum. "Doktor amca"ya dedi. Meğer orada durmuş, bize bakıyormuş.
Neriman neredeyse bir çığlık attı, ellerini şaklattı, sonra erinmeyip kalktı, taraçanın altında iki göbek atarak "Tamamdır, tamamdır bu iş" deyip yeniden yerine oturdu.
Tam bu sırada Bulut'un motor sesi duyuldu. İkisi de tanıyordu bu sesi. Neriman:
– Seninki geliyor, dedi.
Oya umursamaz bir tonda:
– Hı! Nerden benimki oluyormuş?
Motosiklet geldi, bahçe kapısının önünde durdu. Bulut belli ki davet bekliyor. Kızlardan ses çıkmayınca gazladı. Adamın siniri motora sirayet ediyor, motor sanki homurdanıyor.
Kızlar susmayı sürdürüyor. Bu gece ikisi de Bulut'a tahammül edemez.
Motor sesi bir yere kadar gidiyor. Orada yavaşlayıp dönüyor. Geldi geldi yine bahçe kapısında durdu.
Sessizlik.

Bulut aynı şekilde gazladı. Haftada bir iki gece böyle çay içip sohbet ederlerdi, bu gece ne oldu bu kızlara. İlk kez kabul görmüyordu. Neden acaba? Bulut'un içine kurt düştü. Dişlerini gıcırdattı.

"O doktor var ya o doktor, odur sebebi" diye söylendi. Motora yüklendi, artık o sinirle Tepeköy yol ayrımına kadar gider, sakinleşince döner.

Neriman:

– Adam kudurdu.

Oya:

– N'apim, ne yapabilirim?

– Öyle deme, adam sana âşık. Sen de ona ret cevabı vermedin, kapıyı kapamadın. Elbette umutlanıyor, hatta bu umut ile yaşıyor.

– Doğru ama bu umudu verecek bir şey yapmadım. Bu konuda çok hassas davrandım. Hikâyesi bana benziyor, eh yakışıklı adam, haliyle etkilendim. Ama bu aşk değil. Biz ikimiz kanadı kırık iki kuş gibiydik. Elinden tutmasaydım belki de düşerdi. Onu dinledim, derdine ortak oldum, her şey iyi olacak merak etme dedim. Kötü mü bu?

– İyi de adam ne yapsın, zaten yıkılmış. Gönül bu, söz dinlemez. Hem yaralı bir gönül. Sen onu tamir ettin, şimdi yan çiziyorsun, olmaz.

Oya'nın sesi sertleşti:

– İş çıkarma. Arkadaşlık icabı destek oldum. Tamam, onun gönlü kayabilir. Ama muhabbet iki başlı. Hem yeter artık, üstüme çok geliyor, bunaldım. Sana gelin-

ce, az önce göbek atıyordun Neriman Hanım. Doktor, doktor diye inliyordun, Ne oldu?
Neriman iki ateş arasında kalmıştı. Somurttu. Söyleyecek bir şey bulamadı.
– Tamam terslenme, sustum işte.
Epeyce susuyorlar. Gecede çıtlanan çekirdeklerin sesi. Derken elektrikler kesiliyor, Tepeköy karanlığa gömülüyor.
Bu elektrik kesilmesi sık sık oluyor. Başkan tesisatı kuran müteahhide veryansın ediyor, ama nafile. Adam hem malzemeden çalmış, hem işi bırakıp kaçmış. Sonra gelenler çürük malzeme kullanmış, bu yüzden hergün arıza, her gün arıza.
Bütün tesisatı toptan yenilemek büyük para. Başkan ancak şunu yapmış: Her gece iki ustayı nöbete dikiyor; ustalar arıza olan yerleri biliyorlar ve kısa sürede tamir ediyorlardı.
Elektrik kesildiği sırada ay bulutların ardında kaybolmuş, etraf zifire kesilmişti. Bahçe kapısı açıldı, içeri bir karaltı girdi. Karaltının elinde bir mum, bir de müzik sesi, galiba Elazığ'ın Çayda Çıra havası.
– Kim bu ya?
– Hayırdır inşallah.
Kızlar tedirgin ayaklanıyor.
Karaltı taraçanın önüne vardığında elektrikler geliyor. Kızlar ikisi birden:
– Ooo..! Optik Oğuz.
Neriman:

– Ulan ne işin var senin bu saatte buralarda.
Oğuz'un sırıtışı otuziki dişini gösteriyor. Elleri arkada, mum kaybolmuş, müzik kesilmiş.
Oğuz başını hafifçe eğerek hem selam veriyor, hem açıklama yapıyor.
– Hanımlar, izniniz olursa size bir süprizim var.
Neriman ile Oya birbirlerine bakıyor. Neriman Oya'ya alçak sesle "Bu manyak kim bilir ne yapacak şimdi" diyor. Sonra Oğuz'a dönüp müşfik bir sesle:
– Meydan senin Oğuz Bey, göster marifetini.
Oğuz neresine sakladıysa teybi açıp Çayda Çıra'yı geceye salıyor, ardından gerçek bir Elazığlı gibi yanan mumu da ardından öne çıkararak oynamaya başlıyor. Mum bir pastanın üzerinde.
Kızlar gözlerine inanamıyor, neşe içinde el çırpıp tempo tutuyorlar.
Oğuz oynaya oynaya gelip pastayı masanın üzerine bırakıyor. Sonra Neriman'ın karşısına esas duruşa geçerek aşk ile haykırıyor:
– İyi ki doğdun Nerimaaan!
– İyi ki doğdun Nerimaaan!
Neriman Oya'ya bakarak kendi dizine bir şaplak atıyor. "Ulan bugün benim doğum günüm, nasıl da unuttuk". Oya Oğuz'u göstererek:
– Unutmayanlar var şekerim. Aşk unutmaz.
Neriman artık bu söze dayanamıyor. Yerinden kalkıyor, kazık gibi hareketsiz duran Oğuz'u kollarıyla sardığı gibi havalandırıp, taraçanın önünde döne döne

birkaç tur atıyor. Oğuz da bir feryat, bir feryat:
– Yapma Neriman, düşeceğiz, lütfen bırak.
Neriman onu yere indiriyor ve iki yanağından şapır-şupur öpüyor. Oğuz bu iltifat, bu hareket, bu karşılama merasimi ile mest, nerdeyse yıkılacak, sedirin bir kenarına ilişiyor. Oya:
– Hadi üfle mumu, iyi bir şey dile.
Neriman:
– Ne gibi?
– Oğuz'a nikâh için söz ver.
Neriman dönüp bakıyor oğlana. Oğuz melûl-mahzun kaderine teslim. Acımak, sevmek, hem evet hem hayır deme, önemsemek, boşvermek ve daha bir sürü tezat içinde Neriman:
– Söz lan, evleneceğim seninle.
Dedikten sonra üflüyor mumu. Neriman bu, kim bilir Oğuz'a kaç kez bu sözü verdi. Ama yarın ne yapacağı belli olmaz. Oğuz yine de o süklüm-püklüm haliyle mutluluktan eriyerek, duyulur-duyulmaz bir sesle Neriman'a teşekkür ediyor.

Ferit geleli birkaç gün olmuştu. Hiç evde durmadı, sürekli Tepeköy'ü geziyor. Bir geçtiği yerden üç kere daha geçiyor. Yalnız başına yaptığı gözlemler kâfi mi geldi, yoksa dolaşmaktan mı yoruldu; kahvenin yan tarafına konulmuş masalardan birine oturdu. Tepeköy'de ıhlamur iyi yetişiyor. Her yanda var. Yakışıklı, düzgün, koyu gölgeli, asaletli bir ağaç.

Ferit masaya oturunca kahvenin genç garsonu kahve sahibi Horoz Hamdi'ye koşuyor:

– Usta, doktor.

– Ne olmuş doktora, hangi doktor?

– Başkanın yeğeni.

– Ee!..

– Ihlamurun altına oturdu. Hani aklımdan geçti ki, belki gider iki laf edersin.

Hamdi bir yandan uzanarak ıhlamurun altındaki Ferit'e bakıyor, bir yandan kalkıyor, bir yandan garsonun saçlarını okşuyor, bir yandan ocakçıya sesleniyor:

– Rıza, iki çay çek, ekstra olsun.

Sonra tespihini şaklatarak ağır ağır ıhlamurun altına gidiyor.

– Selamün aleyküm.
Ferit karşı yamaçlara dalmış, dalgınlığından silkinerek dönüyor.
– Aleyküm selam. Buyrun.
Hamdi bir sandalye çekip yanaşıyor.
– Başkanın yeğeni olduğunuzu biliyoruz, Tepeköy'e hoşgeldin doktor.
Ferit tebessüm ederek:
– Yahu burada ayaklı gazete mi var?
Herkes beni tanıyor, garip.
Hamdi tabakasını çıkarıp tütün sarmaya başlıyor.
– Adım Hamdi. Horoz Hamdi de derler. Bir zamanlar meraklı idim, dövüş horozu beslerdim. Şimdi bıraktım. Kahvenin sahibiyim.
Efendim Tepeköy ne ki.
Avuç içi kadar yer. Şurda bir nara atsam bütün köy "Hamdi kafayı bulmuş yine" der.
– Yani herkes her şeyden haberdar, öyle mi?
– Aynen öyle. Burda herkes her şeyi bilir.
Garson çayları getiriyor.
– Ee! Nasıl buldunuz Tepeköy'ü?
– Valla ne desem. Kendi kendine oluşmuş. En güzel tarafı bütün evlerin bir bahçesi olması.
– Burası bir köy Doktor Bey, olacak elbet.
– Şu fabrikalar ve şu dere hariç.
– Derenin suçu yok. Ama fabrikalar olmasaydı Tepeköy olmazdı.
Ferit çayından bir yudum alıyor. Çok güzel. Türk çayı-

nın üzerine yok. Gurbette en çok özlediği şeylerden biri idi.

Sonra derenin karşı kıyısında etrafı tel örgülerle çevrili, bir ucunda bayağı lüks inşaat olarak yapılmış bir bina olan yeri işaret ederek soruyor.

– Bu çevirme nedir Hamdi Bey, kimindir?

Hamdi sardığı sigarayı yasemin ağızlığa takıp dumanlıyor. Nefret dolu bir sesle.

– Ne siz sorun, ne ben söyleyim.

– Neden ama?

– Yaramaz bir adamdır sahibi, bahse değmez.

– Olsun, siz anlatın hele.

Hamdi içini çekiyor. Çayından bir yudum alarak anlatmaya başlıyor:

– Kolsuz Recep diye bilinen birinin yeri. Aslında hazine arazisi ama herif sahiplenmiş. Güya hurdacılık yapıyor.

Şimdi Doktor Bey, biz bunun ne olduğunu, kim olduğunu bir zaman çıkaramadık, sonra sonra anlaşıldı vehbinin kerrakesi.

Neden dersen; ana belli değil, baba belli değil, küçük yaşta sokağa salmışlar.

Sokakta bir küçük yavru ne olur, en azından telef olur. Ama bu öyle değil, porsuk gibi bir şey. Dokuz kurşun sıksan ölmez. Dayanmış, badireler atlatmış, sonra haliyle bir çeteye yazılmış.

– Çete.

– He, ya! Biz de geçtik o yollardan, biliriz. İşte çocuk

çetesi yankesicilik, hırsızlık falan. Böyle böyle polisi, karakolu, dayağı tanımış. Sonra yurda vermişler bunu. Tabi geç kalmışlar. Sokağın çocuğu yurda kolay alışmaz, ilk fırsatta kaçar. Biraz vakit geçirmiş, bu serpilmiş, bayağı genç irisi biri iken ilk vukuatını işlemiş. Vukuat deyince ya yaralama, ya cinayet olacak. İçeri düşmüş. İçerde vukuatı olan adamı sayarlar. Afla çıkmış, bu defa babalardan birine yanaşmış. Gasp, soygun, bunlar âlemin ufak işleri. Asıl para uyuşturucuda. Eroin, hap. Bir ara polis bunların mekânı basıyor, çatışma, kaçma derken bunu vuruyorlar.

– Vay be! Ee, sonra.

Çaylar bitmiş, Hamdi kahveden yana sesleniyor:

– Oğlum şu çayları tazeleyin. Ağama diyem. Bunu vuruyorlar, şöyle Bismillah omuzun altından. Kaçmışlar, ormana dalınca polis izi kaybetmiş, ama bu yaralı. Bir gün, beş gün derken saklanmanın sonu yok. Bu fenalaşıyor, yara azdı yani. Ayağınızı öpeyim, işeyin içeyim, aman bana bir doktor. E, tabi o hengamede hastaneye, kliniğe gitmek yürek ister. Dayan hele diyorlar ama bunda hal kalmamış artık. Neyse.

Çaylar geliyor, sohbet tazeleniyor.

– Bir gece bir köyün yanındalar. Büyük bir köy, belki de kasaba, neyse. Sağlık Ocağı var. Ya Allah diyerek Ocağı basıyorlar. Odacıyı, bekçiyi derdest edip bağlıyorlar. Kapıya da her ihtimale karşı bir adam dikiyorlar. Mesai bitmiş, binada kimseler yok. Neyse ki yok. Genç bir doktor bulmuşlar. Çocuğun bir işi varmış, çı-

kışta gecikmiş. Hani ne derler, iyi olacak hastanın ayağına doktor gelir hesabı.
Makineleri çekince doktor susmuş. Ne yapsın. "Ne istiyorsunuz" diye sormuş, bunu önüne itmişler, bu da ceketi gömleği sıyırıp omzunu göstermiş, yanlış dedik, omuz değil kol.
"Kes ulan şunu diyorlar" bir yandan pis pis gülerek, "Odun sayılır" diyerek. Doktor bakıyor pabuç pahalı. Kol kangren olmuş, zaten kesilmesi lazım, ama çocuk daha yeni doktor, hiç kol kesmemiş bu bir, ikincisi cerrah değil.
Bir kola, bir adamlara bakıyor.
Adamlar başlarıyla "Uzatma kes" diyorlar.
Bu kan-ter içinde önce Recep'e koca bir uyuşturucu iğne yapıyor. Recep mort.
– Nasıl yani?
Hamdi gülüyor. "Erkeklerin çoğu iğneden korkar, bayılmış hıyar" diyor.
Doktor belki de ne yaptığını bilmeden canhavliyle kesiyor kolu, bağlıyor. Adamlara bir tüp merhem, bir kutu da hap veriyor. "Ağrı yapar garanti bu hapı içsin, merhemi de sürün, şansı varsa yaşar" diyor.
Adamlar doktorun ensesine bir şaplak atıp "Helal ulan sana yat şimdi yatağa" diyorlar. Yarı ayılmış Recep'i kaldırıp doktoru yatağa bağlıyor, ağzını tıkıyorlar. Sonra Sağlık Ocağı'nın cipine atlayıp sıvışıyorlar.
– Peki Recep!
– İt canı vardır onda, kolay gebermez.

Zamanla toparlıyor ama kol yok. O gün bugün âlemde adı "Kolsuz"dur.

– Peki sen nerden biliyorsun bunları?

– Biz de kaldırım çiğnedik doktor.

Tabi cahil zamanımızda, genç iken.

Biz bununla çok oturup-kalktık, çok işler becerdik, âlemlere daldık. Ne zaman iki kadeh atsa üçüncüden sonra başlar anlatmaya. Bıkmaz. Kolu kafaya takmış. On kere dinledim belki. Ben size yine kısa anlattım. Kendisi anlatsa sabahı bulur.

– Peki buraya nasıl gelmiş?

– Yaş kemale erince biraz ıslah olmuş anlaşılan. Çakallardan uzak bir yer bulayım, bulaşmasınlar demiş. O zamanlar burası ıpıssız bir yer.

Tepede eski köyün evleri, dere boyunda bir iki fabrika. Zaten hazine arazisi, çevirip oturmuş. Önceleri sade maden hurdaları alırmış, sonra işi genişletmiş kâğıt, naylon, ne bulsa alıyor. Ama...

– Ama ne?

– Çakal kokusu çıkmaz. Ne kadar uzağa gitsen bulurlar seni.

Babalar bir süre sonra ziyaretine geliyorlar. Karşı durmak ne haddine.

"Ooo.. Diyorlar... Kolsuz teşkilatı kurmuşsun lan. Aferin sana. Kaç kişi çalışıyor bu hurdalıkta. Eh diyor değişir, ama on beş, yirmi kişi var". Babalar derhal herifi toz işine sokuyor. Dağıtım yani. Hurdacıları kullanıyorlar.

– Vay be!
– Uzun zaman yakayı ele vermedi. Deve yüküyle para kazandı. Sonra o koca binayı dikti.
– Nedir o?
– İşte şu karşıda görünen.
– Ha, evet.
– Kumarhane. Dışarıdan pek belli olmuyor ama içi çok lükstür. Kuş sütü-kuru üzüm. Belalılar gelir sade. Tuzu kuru, parası bol, zevkine düşkün kimseler uğramaz. Fabrika sahiplerinden de gelen varmış diyorlar ama bilemem, görmeden kimseye iftira atamam.
– Peki sen nasıl düştün buralara.
Hamdi bardaklara bakıyor, boşalmış.
Kahveden yana bağırıyor.
– Tazeleyin şu çayları.
Doktor Bey. Benim işim tamamen Samet Abimin hediyesidir.
– Nasıl yani?
– Abimi sırtıma alıp Hacca götürsem değer yani. Benim için yaptıklarını ödeyemem. O sebepten şuracıkta öl dese ölürüm.
– Hadi canım!
– Yeminle. Samet Abim o yıllarda Sirkeci'de bir handa muhasebeci, işi geniş, kadrosu kalabalıktı.
Çaylar geliyor. Ferit bu kadar çayı nasıl peş peşe içtiğine şaşırıyor. Demek hem çayı özlemiş, hem de Hamdi'nin muhabbeti iyi.
– Şimdi, ben de aynı handa çay ocağı işletiyorum. Gen-

cim o sıralar. Çay ocağı falan az geliyor, dar geliyor bana. Bir üçkâğıtçı var, ismi lazım değil. Güya yazıhane açmış emlak işi yapıyor. Aslında hepsi numara. Kaçakçı düpedüz. Hırsızın kralı. Dolandırıcı. Hem de ahlaksız. Piyasada darlığı çekilen ne kadar mal varsa gücü yettiğince toplar, karaborsa, el altından satar. Fiş yok, fatura yok, vergi yok. Ya ne yaparsa yapsın, benim derdim o değil.

– Nedir peki?

– Yanında bir kız çalışıyor. Mümin müslim başörtülü sessiz bir kız. Kızı gece yarılarına kadar çalıştırıyor, doğru-dürüst para da vermiyor. Kız bazen bana dertlenir ağlardı. Çok üzülürdüm haline. Güya akraba imişler. Yahu bu adama güvenilip yanına genç kız verilir mi? Ama ne yaparsın ailesi fukara, kızın eline bakıyor. Neyse uzatmayayım. Ben kızı kolluyorum, başına bir iş gelir diye korkuyorum.

Bir gün, gündüz gözü, yazıhaneden bir feryat, bir figan, hemen fırladım. Bu deyyusun yazıhanesi, kapı kilitli. O sırada abi bana bir ejderha kuvveti gelmiş; gerilip gerilip kapıya bir omuz koydum, kırılıp açıldı. Baktım bu alçak kıza tacizde bulunuyor. Basbayağı boğuşmuşlar, kız teslim olmamış. Kan tepeme sıçradı, çektim Bursa bıçağını bunu kalçadan, koldan; hani bıçak kullanmak bilek ister, yürek ister, bir de akıl. Ölmeyecek yere sokacaksın.

Han ahalisi kapıya birikti, bu yerde yatıyor, her taraf kan, benim elimde bıçak. Ambülans geldi, herifi alıp

gitti. O sıra Samet Abim yetişti, kızı ve beni alıp kendi yazıhanesine çıkardı.
Elimizi, yüzümüzü yıkadık, sakinleştik.
– Adama bir şey olmadı yani.
– Şükür olmadı abi. Dedim ya, bıçağı iyi kullanırım. Ama mahkemeye verdi beni. Handa bir iki genç hamal bulmuş, para yedirip yalancı şahitlik yaptıracak. Nitekim yaptılar da. Ben şaşkınım tabi. Para da yok. Çok afedersin kazandığımı hovardalıkta harcıyorum.
Samet Abi duruma el koydu. Bana avukat tuttu. Handa hadiseyi gören, adamı tanıyan namuslu esnaf da var, onlardan birkaçı şahit oldu. Kızın ifadesi yerinde. Hakim bu zibidiyi sormuş, bakmış defteri kabarık, her yol var. Bu alçağı hiç dinlemedi bile, mahkemeden kovdu. Ne hakimler var be doktor, gözünün yağını yiyeyim.
Biz böylece bu işten yırttık.
– Sonra.
– Sonrası uzun abi. Başımızdan neler geçti neler. Ama inan gasp yok, hırsızlık yok, kimsenin namusuna dolaşmak yok. Bizimkisi bir nevi kabadayılık. Yani ağalık vermekle, yiğitlik vurmakla derler ya. Ama kökü cahillik. Her seferinde Samet Abim yetişti, beni çamurdan çıkardı. Çamurdan. Ne diyeyim, bende emeği çok.
– Peki karşılığında senden bir şey istedi mi?
– İstemedi desek yerinde olur.
– Daha açık konuş.
– Açığı şu. Samet Abim belaya bulaşmak istemiyor.

Bazı uyanıklar, kendini dayı sananlar, işte borcunu ödemiyor, paranın üzerine yatıyor falan. O zaman devreye ben giriyorum, işi bitiriyorum.
– Bir nevi tahsilat yani.
– Tahsilat, evet. Ama haksız yere değil, soygun değil. Alacağımızı tahsil ediyoruz.
– Tepeköy'ü anlatacaktın.
– Öyle ya, biz maziye daldık. Bende hikâye çok abi, bazen karıştırıyorum. Tepeköy, evet... Samet Abi buraya yerleşince beni aradı. Eh ben de durulmuşum yani, evlenmişim, çocuklar var, huzur istiyorum yani, beladan uzak olayım istiyorum.
– Seni çağırınca.
– Buyur abi dedim, bir emrin mi var? Yok Hamdi dedi, ne emri. Bak ben Tepeköy'e yerleştim. Sen de artık yaşlandın. Orada bir kahve tuttum, gel şurayı çalıştır dedi. Hem bize göz kulak olursun dedi.
Hamdi geriniyor, yeni bir sigara sarıyor, sararken konuşuyor.
– Çok hoşlandım abi, gurur duydum.
Dedim, demek Samet Abi bana güveniyor. Hemen kabul ettim.
İşte o gün, bugün buradayız abi. Sakin, huzurlu.
– Peki burada bir şey olmadı mı?
– Oldu ufak-tefek şeyler, arazi yüzünden en çok. Ama övünmek gibi olmasın ben gelmeden şöhretim gelmiş buraya. Bir niza olursa Horoz Hamdi çözer diyorlar. Diyorlar ya, esas iş Samet Abimde. Ona danışmadan

adım atmam. Mahkemeye göndermem kimseyi. Hak kimin ise ona veririm, ötekinin sesi çıkmaz.
– Neden?
Hamdi gür bıyıklarından dumanlar fışkırtarak ve biraz da kasılarak gülüyor.
– Ee, bilirler ne olacağını. Bu âlemde bir adımız var doktor.

Bulut'la Hasan ilk olarak Tepeköy sokaklarından birinde karşılaştı. Hasan çek çek arabası ile hurda kâğıt topluyordu. Daha doğrusu şehirden toplamış gelmiş, son turunu Tepeköy'de atıyordu. Bulut delikanlının üstüne-başına, yüzüne-gözüne baktı. Tipik bir hurdacı değildi. Çağırdı, ayaküstü konuştular. Hasan liseyi bitirmiş ama üniversiteye girememiş. Yeniden sınava hazırlanıyor. Çok iş aramış, bulamamış, ailesi köyde, zar-zor karın doyuruyor. Sonunda hemşehrilerin aracılığı ile Kolsuz'un adamları arasına katılmış.

Bulut bu çocuğa destek çıktı; her gördüğünde hal-hatır sordu, harçlık verdi. Daha geniş bir zamanda daha uzun konuştular. Bulut Hasan'ın ahlaklı bir genç olduğunu anlamıştı, ona güvenebilirdi.

Açıldı. Kolsuz'un hurdacılık perdesi altında başka işler çevirip çevirmediğini sordu. Hasan'ın doğrudan bir şey görmüşlüğü yoktu, ama şüpheleniyordu. Şunları anlattı: Giren-çıkan, gelen-giden olmakla beraber hurdacıların sayısı onbeş-yirmi arasında değişiyor.

Bazı günler Kolsuz Recep bunların sekizini yukarı çağırıyor. Yukarı denilen yer o muhteşem bina. Orada

kumar oynatıyor, bunu bilmeyen yok. Polis defalarca bastı ama bir netice alamadı, güçlü bağlantıları var. Mekân bir zaman mühürlü kalıyor, sonra yine açılıyordu. Kolsuz bu baskınlar sebebiyle Bulut'a diş biliyordu.
Bulut Hasan'a o sekiz kişinin neden çağrıldığını sordu. Kimse bir şey çıtlatmıyormuş. Kolsuz güya diyormuş ki: "Çalışmalarınızdan hiç memnun değilim, verim düşük, topunuzu atar yeni adamlar alırım. Hem bundan böyle kâğıttan çok metal toplayın, o daha iyi".
Hurdacı kulübeleri birbirine bitişik yirmi oda. Briketten yapılmış, sıvasız, çatıları ondülin ile kaplı. Yazın sıcak, kışın soğuk oluyor. Her kulübede iki kişi kalabiliyor. Neden böyle yapmışlar, orası meçhul. İçeride iki çek-yat, bir sac soba, kap-kacak, kova-leğen, tüp gaz falan var.
Hamam ile hela dışarda, kulübelerin oldukça uzağında.
Hasan'ın birlikte kaldığı adam uzun yıllar Kolsuz'a çalışmış. Bir gün çamaşır yıkamaya kalkmış, soyunup dökünmüş, gömleğin içine dikili bir gizli cepten bir küçük paket düşmüş. Adam leğeni alıp çıkınca Hasan paketi alıp incelemiş. Toz bu, düpedüz uyuşturucu. Demek ki o sekiz kişi Kolsuz'un malını dağıtıyor.
Hasan dehşete kapılmış, paketi çek-yatın altına atmış, adama da bir şey dememiş.
Bulut alacağı bilgiyi almıştı.
Bundan böyle Hasan'la şehirde buluşmaya başladılar. Bulut'un kereste tüccarı bir ahbabı vardı.

Hoşsohbet, cömert, varlıklı biri, Karadenizli.
Balık mevsimi açıldığında haldeki arkadaşları buna henüz tekneden inmiş, taze mi taze, hamsi-çinekop-lüfer artık ne varsa bir kasa bırakırlardı.
Adam eşi-dostu toplar, bir basket sahası kadar geniş ambarının ağzında mangalı yakar, yemekten çok yedirmeyi severdi.
Balığın ardından tahin helvası, onun peşine beş on bardak semaver çayı içerlerdi.
Hasan belli günler çek çek arabası ile bu kereste ambarının önünden geçiyor. Bulut orada ise içeri girip raporunu veriyor. Bir gün nedense şüphelenmiş: "Abi bu gece bir kamyonet preslenmiş hurda kâğıt gelecek, içinde mal olabilir" dedi.
Bulut o gece pusuyu kurdu. Kamyonet tel örgü kapıdan girip hurda yığınları arasına park edince adamlarıyla ansızın baskın verip arabaya el koydu.
Hurdalığın tüm lambalarını yaktırdı. Kolsuz olup bitenleri üst kat penceresinden sırıtarak seyrediyordu.
Kâğıt balyaları indirdiler.
Hepsini sırasıyla delikdeşik ettiler.
Uyuşturucuya rastlanmadı.
Bulut'un morali bozulmuştu.
Orada öyle sinirli ve kararsız, sağa-sola gidip gelirken, Kolsuz elinde kehribar tespih, ağzında sigara -dudak tiryakisi idi, sigaradan sigara yakardı- aynı pis sırıtışla Bulut'un dibine kadar sokuldu.
Ağıza alınmayacak bir laf ile nokta nokta "buldun değil mi" dedi.

Bulut ona şöyle bir baktı.
Fazla ilgilenmedi. İlgilense adam kendini bir şey sanacak. Hem zaten yeteri kadar sinirliydi, bağırıp çağırmanın sırası değildi.
Dişlerini sıktı. Sabretti. Sustu.
Bu suskunluk ve adam yerine konulmamak Kolsuz'u çileden çıkarıyordu. Küfürlü konuşmaları sırf Bulut'u tahrik etmek içindi. Zaten başka türlü konuşmayı beceremezdi ya, işte, bir yerine iki küfür.
Bir ara birbirlerine iyice yaklaştılar. Bulut aniden uzanıp Kolsuz'un elinden tespihi kaptı. Bir çekişte kopardı, taneler toprağa dağıldı. Kolsuz şaşkındı, tanelere bakıyordu. Ama çabuk topladı kendini, hiç konuşmadı. Aynı pis sırıtışla baktı Bulut'a.
Bulut ekibe "Gidiyoruz, haydi" dedi.
Ekip arabasına binerken Kolsuz'a döndü: "Keser döner sap döner, unutma!" diye bağırdı. Araba hışım gibi çıktı bahçeden.
Kolsuz bir süre arabanın ardından baktı. Kırmızı stop lambası görünmez olunca kendi kendine "Çok beklersin çok" dedi ve adamlarına patladı:
– Ne apışıp kaldınız lan!
Yerdeki tespih tanelerini işaret ederek:
– Toplayın şunları, Apo'ya verin, yeniden dizip getirsin, hadi!
Adamlar yerde tespih tanesi aramaya koyulduğunda Kolsuz tek eliyle gömlek cebinden bir sigara çekip dudağında sönmekte olan sigaradan yakıverdi, izmariti

Bulut'un yüzüne tükürür gibi yere tükürüp yürüdü.
Hâlâ sırıtıyordu.
Bulut'u faka bastırmıştı.
Artık bu keyif ile bu gece bir büyük içip zom olurdu.
Hasan'ın istihbaratı asılsız çıkınca çocuk çok mahcup oldu. İlk buluşmalarında Komser'den özür diledi. Bulut onun sırtını sıvazlayarak "Olur böyle şeyler, takma kafana" dedi.

Ferit, Samet, Canan; Belediye'de Samet'in odasındalar. Ferit'le Samet geniş pencerenin önünde, ayakta ve yan yana derenin karşı kıyısındaki araziye bakmaktadır.
Ferit:
– Adam bayağı bir yer çevirmiş. Orası için ne düşünüyorsun dayı?
Samet içini çekiyor:
– Orayı spor sahası yapacağız. Futbol, basketbol, atletizm, hatta kapalı yüzme havuzu, ama...
Biraz nefeslenir sonra devam eder.
– Ama adam bela.
Ferit:
– Kolsuz Recep, belanın katmerlisi.
Samet şaşkın, Ferit'e bakar.
– Sen nerden biliyorsun?
Kahvede Hamdi ile konuştuk, her şeyi anlattı.
– Ohoo!.. Tepeköy incelemesi tamam yani.
– Tamam sayılır.
Samet sıkıntılı bir tonda devam eder:
– Nereden öğrenmişse adamlarını gönderdi. Arazime dokunma başkan ne kadar para istiyorsan vereyim dedi.

– Sen ne cevap verdin?
Resmi bir yazı yazdım. Bu adamlarla şahsî münasebet hayır getirmez. Karşısında devletin varlığını hissetmeli. Orası Hazine arazisi dedim, İmar Planı'na göre spor kompleksi olacak diye net bir cevap verdim.
– Razı mı?
– Hıh! Razı olur mu hiç. Bu defa adamlar tekrar geldiler ve tehdit ettiler.
Ferit telaşlanıyor.
– Vay alçak vay! Aman dayı, dikkatli ol.
– Elbette dikkatliyim, ama olacak olur. Kolsuz'a pabuç bırakmam. Zaten Bulut peşinde, çevirdiği işleri biliyor. Ama adam kurt, açık vermiyor. Dur bakalım, şu plan bitsin, tasdik edilsin, işi resmiyete koyacağım. Hatta ibreti âlem için yıkıma oradan başlayacağım. Devletle aşık atmak neymiş, görsün.
– Ya yukarıda adamları varsa?
– Vardır elbet. Ama bu işler bilek güreşi gibidir. Oyuna giren kol sallar. Bu ülkede her şeyin yolunda gittiğini, kanuna uygun işlediğini kim iddia edebilir. Mesele güce sahip olmak. Güç sende ise korkma. Hele bu gibi hergeleler hemen anlar, o dakika köpek kesilir.

Kapı vuruluyor, çaylar geldi.
Dayı yeğen pencere önünden ayrılıp yerlerine geçiyor. Samet'in masası duvara yakın, sırtını sağlama almış, önü pencereye bakıyor. Ardında koca bir Tepeköy fotoğrafı var. Koltuğa oturunca bir ağırlık geliyor üstü-

ne, bir güven. Doğrusu koltuğu dolduran biri yani. Eh kilo da yerinde.

Canan koca odanın bir ucunda, bir büyük masa üzerinde yayılan plana dalmış. Cam kenarında Afrika menekşeleri. Mor, beyaz, kırmızı. Canan'ın çiçekleri. Menekşe seviyor, tuhaftır araya başka çiçek koymuyor.
Samet çayından bir yudum aldıktan sonra aralıksız konuşmaya başlıyor. Ferit suskun. Bir ara Canan'la bakışıyorlar. Canan bu bakışı sarıp sarmalayıp kalbine koyar, arada bir çıkarıp bakar.
Samet:
– Tepeköy'ün asıl derdi; yani şimdi benim Başkan olarak birinci meselem içme suyu. Ferit, gelirken görmüşsün, anlattın, tankerle geliyor su. Olacak şey mi yani, rezalet. Ankara'ya git gel, git gel, yoruldum valla. Büyükşehir hiç destek çıkmıyor.
– Ne diyorlar?
– Bir kere şehre, yani ana şebekeye çok uzaktayız. Böyle ufak bir köye bu kadar büyük yatırım olmaz diyorlar.
Kuyu açın diyorlar, artezyen.
– Ee!..
– Ben de, güldürmeyin efendim, bunları biliyoruz. Tepeköy'de her evin kuyusu vardır. Ayrıca çeşitli yerlere artezyen kuyusu da açıldı. Evet su çıkıyor ama acı.
– Peki ne düşünüyorsun?
Samet huzursuz. Kalkıyor koltuktan, masada mavi kü-

çük bir sünger top var onu eline alıyor, başlıyor sıkıp-bırakmaya.
Ferit'e gösteriyor.
– Bunu sıkıp duracaksın. Bir elin yorulunca ötekine al, stres topu. Ne dersin?
Ferit gülümsüyor:
– Faydasını görüyorsan iyidir.
– Faydası var, garanti. Bana iyi geliyor, başkasını bilmem. Sonra elinde top ani bir dönüşle gelip yine koltuğa oturuyor.
– Son ümit Kültepe'de.
– Nesi var Kültepe'nin?
– Barajı var. Gölet de diyebiliriz. Kültepe büyük yer. Kuzeyinden temiz bir dere geçiyor. Önüne duvar çekip barajı kurdular. Bir de arıtma tesisi. On tane Kültepe'yi besler. Gidip konuşacağım. Tabi yanıma bir iki siyasi, DSİ'den bürokratlar. Yani bir heyet. Böyle olunca tesirli, farklı oluyor. Öğrendik bunları.
– Yamansın dayı!
– Eh, öğrendik işte. Deneye deneye, düşe-kalka öğrendik. Bize bir hat versinler yeter. Biz boruyu döşeriz. Arada engel olacak sadece bizim dere. Onu geçti mi su Tepeköy'e varır. Hem ucuz, hem kolay. Yeter ki he desinler.

Canan söze karışıyor. Bu defa yine Ferit'le göz göze geliyorlar.
– Hattı derenin altından geçirirsek kod düşer, yukarı-

dan beton direklerle geçmeli. O da tehlikeli, sel geldiğinde direkleri sökebilir.
– Canan artık orasını mühendisler düşünsün.

Canan kendini bir türlü işine veremiyor. Elindeki kalemle oynuyor, arada bir gidip menekşelere bakıyor. Menekşelerin birbirine karışan renkleri onu hayallere taşıyor.
Babası odadan çıkmış oluyor meselâ.
Ferit "Ne yapıyorsun Prenses..." diye yanaşıyor, hatta karşısına oturuyor. Canan onun gözlerinin içine bakmaya devam ediyor, hiç konuşmuyor. Bu durumdan rahatsız olan Ferit huzursuz bir gülüşle "Ne var yüzümde, bir gariplik mi gördün" diyor. Canan önce geniş bir nefes alıp elindeki kalemi bırakıyor. Ferit'e doğru eğilerek:
"Biliyor musun Ferit, ben tâ ortaokuldan beri sana âşığım". Ferit ne yapacağını şaşırıyor. Bir ara ayağa kalkıp odada bir tur atıyor, sonra gelip yerine oturuyor. Bu defa eline bir cetvel alıyor.
Canan şöyle düşünüyor: "Şimdi gayet akıllı, gayet makul sözler söyleyecek". Aynen öyle oluyor. Ferit dengesini bulmuş bir tonda konuşmaya başlıyor: "Bak Canan. Ben bunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Biliyorum. Ama çocukken olur böyle şeyler. İnsan öğretmenini sever, babasının arkadaşına âşık olur. Ergenliğin sarsıntıları. Sonra geçer. Büyüyünce geçer". Canan'ın gözleri nemleniyor: "Ama benimki geçmedi Ferit, hâlâ

sürüyor. Hatta artarak sürüyor." Ferit çaresiz. Pencereye gidiyor. Düşünüyor. Elindeki cetvelle öbür elinin avcuna vuruyor bir zaman, sonra dönüyor; bulunduğu yerden bir öğretmen edasıyla sesleniyor: "Biz beraber büyüdük Canan. O zaman rahmetli Hakan da aramızdaydı. Ne güzel bir çocukluk geçirdik. İnan sana hep kardeş olarak baktım. Bugün de öyle".
"Biliyorum, beni kahreden de bu".
"Lütfen Canan işi yokuşa sürme. İmkânsız aşk, kara sevda, bunlar akıl dışı, yapma".
"Aşkın akılla ne ilgisi var Ferit?"
Ferit bu soru karşısında başını öne eğip susuyor. Sonra: "Yok tabi", diye cevaplıyor.
Orada kalmıyor, meselenin bir dikenli tel gibi yaklaştıkça batıp kanatmasını önlemek üzere "Ama" ile başlayan öğütleri sıralıyor. Yine o öğretmen tavrı. Sürekli "Unutmalısın" diye tekrarlıyor. Canan artık gözyaşlarına mani olamayarak:
"Unutamıyorum, diye direniyor. Kalbimin bir gözü sen geldin diye sevindi. Aşkıma karşılık vermesen dahi seni görmek yetiyor bu göze. Kalbimin öteki gözü gitse artık diyor. Hani gözden uzak olan gönülden ırak olurmuş misali. Ama bu atalar sözü fena halde yanılıyor. Onca yıl yurt dışında kaldın, bir tek gecem sensiz geçmedi. Kendimi kurtarmak için işime, derslere sarıldım. Deli gibi çalıştım. Okulu birincilikle bitirdim. Hocalarım gel asistan ol, kariyer yap diye ısrar ettiler. Ancak babam o sırada Başkan seçilmişti; bana ihtiyacı

vardı. İşte kaç zamandır buradayım. Gövdesi kurumuş bir gül. Sen gelince fidanın damarlarına yeniden su yürüdü. Yeniden yaprak açtım, çiçeklendim. Ama bunu görmüyorsun. Şimdi öğrendim, görüyormuşsun ama görmezden geliyormuşsun. Bu galiba Oya Hoca yüzünden".

"Oya'yı lütfen karıştırma".

"Peki karıştırmam. Ben, ben zaten aşkın en acısını çekiyorum. Karşılıksız sevda. Seni de bilerek ateşe atmam. Ama şuurum kaybolursa... İşte onu bilemiyorum. Yoksa bunca yıl olduğu gibi bir köşede sessizce ağlarım".

Canan'ın hayalleri burda sona eriyor, çünkü Ferit boş bardağı sehpaya bırakıp kalkıyor.

Samet:

– Yemeğe kalsaydın.

– Çıkayım dayı. İnanmayacaksın belki Tepeköy bana çok iyi geldi. Onca yıl beton binalar arasında, pis havada, gürültü ve trafikle boğuşarak pas tutan vücudum, kuruyan ruhum burada yeniden can buldu.

Samet onu geçiriyor, kapının önünde:

– Aman ne güzel, aman ne güzel. İnşallah temelli kalırsın.

Ferit ona mânalı mânalı bakıyor:

– Bilmem, kimse bilemez.

Sonra dönüp koridor boyunca yürüyor. Samet bir süre onu izledikten sonra kapıyı kapatıyor.

Canan'a dönerek:

– Ne dersin Canan? Ferit burada kalsa, mesela şu Sağlık Ocağı'nın başına geçse.
Kız başını plana eğmiş çalışıyor. Babasına bakmadan konuşuyor:
– Saçmalama baba. Adam dışarıda doktora yapmış, elbette bir üniversite hastanesine girip kariyerini sürdürmeli. Buralarda ne işi var, yazık, sönüp gider.
Samet ellerini arkaya bağlamış, ağır ağır pencereye gidiyor. Giderken:
– Sen de haklısın, diyor.

Ferit Belediye'den çıkınca bir süre oracıkta kararsız kaldı. Bir sağa bir sola baktı. Sonra adımlarını serbest bıraktı. Bu serbestlik onu Sağlık Ocağı'nın kapısına kadar getirdi.

Ocağın muayene kadrosu üst katta çalışıyor. Bir yan merdivenle çıkılıyor. Ferit basamakları ağır ağır tırmandı, tam kapıda Neriman'la karşılaştı. Neriman hafif bir şaşkınlık ve sevinç çığlığı attı.

– Ooo!.. Doktor Bey, bu ne şeref. Buyrun, buyrun.

Kapıdan çekilip Ferit'e yol verdi.

Ferit:

– Meslek icabı galiba. Hastane kokusu çekiyor demek. Doğrusu hiç hatırımda yoktu. Şöyle serbest bir dolaşayım dedim, birden kendimi Ocağın kapısında buldum.

Neriman:

– Ne güzel efendim, ne güzel.

Kapı bir koridora açılıyor, iki yanda odalar, içeride birileri var.

Neriman bir yandan Ferit'i odaya alırken bir yandan:

– Seher, çocuklar, hadi durmayın, bakın Doktor Bey bizi ziyarete gelmiş.

Seher ve diğerleri ayaklanıyor:
– Hoşgeldiniz efendim.
– Hoşgeldiniz!
Ferit odaya girmeden Neriman'a dönerek:
– Oturmadan binayı bir dolaşsak, merak ettim.
– Olur efendim, tabi dolaşalım. Seher sen çayı hazır et, geliyoruz.
Henüz erken. Ocakta hasta yok. Neriman'la Ferit avuç içi kadar binayı dolaşıyor. Neriman hâlâ heyecanını yenememiş, titreyen sesiyle bilgi veriyor.
– Burası hasta kabul. Zaten içeriye göz attınız. Karşısında altı yataklı bir oda var.
Kapısını açıp gösteriyor. Ferit hiçbir odaya girmiyor, sadece şöyle bir bakıyor.
Oda tertemiz, yatakları düzgün, hatta çarşaflardan yayılan hoş bir deterjan kokusu.
– Harika.
Yürüyorlar. Neriman bir kapı daha açıyor.
– Ufak bir laboratuvar. Ama laborant yok, bekliyoruz.
– Gelir inşallah. Zamanla.
Karşı oda idare ve muhasebe. İlhami diye genç bir arkadaşımız çalışıyor. İsterseniz tanıştırayım.
– Yok, yok. Belki ileride.
– Efendim bundan ötesi malzemeler. Depo gibi. Karşılıklı iki oda. Birinde ilaçlar, ötekinde yatak-battaniye-çarşaf vesaire, gidelim mi?
Ferit dönüyor.
– Teşekkür ederim. Kalsın.

Yürüdükleri koridordan dönüyorlar.
Neriman:
– İşte bizim mekân budur efendim. Avuç içi kadar bir yer.
– Alt katta ne var?
– Ambülans ile jipimiz için garaj. Odun-kömür deposu. Bir de mutfak.
– Yemek de yapıyorsunuz?
– Evet efendim, daha ucuza geliyor. Bir nevi kendi yağıyla kavrulmak.
Ferit Neriman'a bakarak:
– Elinize sağlık. Her şey tertemiz, tertipli, düzenli. Bir kadın eli değdiği ortada.
Neriman utanarak:
– Aman efendim, zaten ufacık bir bina, onun temizliğinden ne olacak. Şimdilik yatan hastamız yok. Ayakta tedavi, basit vakalara bakıyoruz. Ötekileri şehre havale ediyoruz. Yani yükümüz yok gibi bir şey.
– Ama bu dere. Bu dere yüzünden bazı vakalar sık olur.
– Öyle. Bilhassa ishal, alerji, benzeri şeyler. Siz daha iyi bilirsiniz, bu dere ağır vakaların yaygınlaşmasına da sebep oluyor. Kapanmadı gitti.
Artık hasta kabul odasındalar. Seher çayları getirmiş, içiyorlar. Çay, çay, çay. Ferit çay içmekten bıkmıyor. Demek ki gurbette ona en çok bu çaysızlık koymuş. Oralarda da çay var ama memleketin çayını tutmuyor. Hani adam ne demiş: "Bizden olsun da çamurdan ol-

sun". Bu laf bir ayrımcılığa işaret etmiyor. Bunu düşünen fesattır. Bu söz sevgiye işaret ediyor. Bastığı toprağa bağlılığı, aidiyeti, hatıraları, tarihi, arkadaşlığı falan.

Bir ara iki çocuk, iki kadın hasta geliyor. Neriman'ın ricasıyla Ferit hastaları muayene ediyor. Çocuklar ishal, kadınlar grip. Hemen orada reçetelerini yazıp ilaçlarını veriyorlar. Tepeköy'de eczane var ama Sağlık Ocağı'na nedense çok kullanılan ilaçlardan bolca geliyor. Doktor yok, lakin ilaç çok.
Hastalar ve çocuklarını getiren analar dua ede ede gidiyor.

Bu sırada merdivenleri çıkan, çıkarken de mahur makamında "Nerimaaan... Nerimaaan" diyen bir ses. Neriman işaret parmağını dudağına götürerek Ferit'e "sus" diyor. İçin için gülerek dışarı çıkıyor, gelenle beraber hasta kabul odasının önünde dikiliyorlar. Neriman:
– Ne o, yeni bir beste mi yapıyorsun?
– Bırak şimdi. Benim bir kahverengi şalım vardı. Hani düz, bayağı büyük. Aradım aradım, bulamadım. Burada kalmış olmasın?
– Bilmem, bakalım.
Gelen Oya Hoca. Neriman onu kolundan tutup içeri sokuyor. Şimdi Oya ile Ferit karşı karşıya. Ferit gülümsüyor. Oya şaşkın, kulaklarına kadar kızarıyor. Kekeleyerek:
– Şey... Ben... İşte biraz. Neyse. Nasılsınız efendim?

– Sizde bayağı ses var.
Neriman'a dönerek:
– Okuyor mu?
– Hem de nasıl. Klasik koroya devam etmiş.
– Ee, bir gün dinleriz inşallah.
Oya aynı mahcubiyet içinde:
– Büyütüyor efendim. Ben, işte, kendimce.
Oya bir türlü oturamaz. Ferit'in onu sesiyle de olsa böyle yakalamasından huzursuz olmuştur. Neyse ki Seher yetişiyor:
– Şalınız burada Hocahanım.
– Öyle mi? Oh, ferahladım. Nerede? Getirebilir misin?
– Tabi, hasta odasındaki dolaba koymuştum.
Neriman:
– Ne bu telaş. Otur hele. Çay içeceğiz. Belki bir iki parça okursun, Doktor Bey'le dinleriz.
Oya Neriman'a ters ters bakarak:
– Olmaz. Çocuklara resim yapın deyip çıktım, dönmem gerek.
Ferit:
– Ne resmi?
– Tepeköy.
– Daha önce aynı konuda resim yaptılar mı?
– Evet! Çok.
– Genelde ne çiziyorlar?
– Bizim pis dereyi. Sonra söğütler. Arkada Kültepe. Bir de ev.
Seher şalı getirmiştir. Verir.
Oya şalı alınca "Bana müsaade" der.

Ferit de ayaklanır, Neriman:
– Siz de mi?
– Sayenizde Ocağı gördüm. Bir de okula bakalım. İzniniz olur mu Hocahanım.
Oya telaşını bir türlü üzerinden atamamış:
– Tabi, tabi. Şeref duyarız. Buyrun efendim.
Neriman:
– Olmadı şimdi. Şurada oturup lafın belini kıracaktık.
Ferit:
– Başka zaman inşallah.
– Söz mü?
– Söz.
Ferit Oya'ya yol verir. Oya önde, kendisi arkada çıkarlar. Onların ardından Neriman ile Seher.
Ferit'le Oya okula doğru giderken, Neriman'la Seher onları merdiven başından izler.
Seher:
– Nasıl da yakışıyorlar.
Neriman içini çeker:
– Ah! İnşallah, inşallah.
Okula kadar ikisi de konuşmadı. Bahçeyi geçip okula girileceği sırada Ferit ahlat ağacının gölgesindeki sıraları göstererek:
– Şurada biraz otursak, dedi.
Oya sakinleşmişti.
– Nasıl isterseniz.
Aynı sıraya yan yana oturdular. Oya elindeki şalın püsküllerıyle oynuyor. Yine o gergin sessizlik. Ferit:

– Bana biraz kendinizden, ailenizden bahsetseniz.
Oya önce tereddüt etti, sonra kesik kesik konuşmaya başladı. Konuştukça açıldı. Sadece Neriman'ın bildiği sırlarını saçıp-döktü.
Ferit bayağı duygulanmıştı.
Bu kimsesiz kızı o güne kadar çektiği ıstıraptan kurtarmak, bağrına basıp mutlu etmek istiyordu. İstiyordu çünkü yanında içini çeke çeke ağlayan bir çocuk vardı.
Oya sözünü bitirince Ferit başladı.
O da kendi hayatını dile getirdi.
Bilhassa çocukluk dönemleri nasıl da birbirine benziyordu. Bu durum onları iyicene yaklaştırdı.
Ferit o anda Oya'nın hayatında tek kadın, tek sevgili, tek dost, tek varlık olduğuna karar verdi. Bu karar aklından ziyade kalbi ile verilmişti. Kararını açıklamak üzere dudaklarının ucuna kadar gelen cümleyi söylemeden bahçe kapısı gıcırtıyla açıldı.
İkisi de o yana döndü.
Duygu seli durulmuş, rüya sona ermiş, gerçek geri gelmişti.
Gerçek.
Gerçek Bulut'la elinden tutup getirdiği oğlu Kerem'dir.

Komser onları orada, neredeyse kucak kucağa gördüğünde kan beynine sıçradı. Dişlerini gıcırdatarak kendi kendine fısıldadı "Bu doktor da fazla oldu ama. Misafir dediğin üç gün. Herif buraya demir attı. Defolup

gitse de rahat etsek".
Yaklaşınca sesini düzeltip neşeyle selam verdi:
– Selamlar efendim, nasılsınız?
Ferit'le Oya kalkarak elini sıktılar. Oya Kerem'in başını okşadı:
– Nesi var, gelmedi sabah.
– Yine astım.
Ferit:
– Astımı mı var?
– Evet uzun zaman oldu. Geçmedi bir türlü.
– İnatçıdır, ama tedavisi mümkün.
Yaklaşır, o da Kerem'i okşar, sonra Bulut'a dönerek:
– Bu işin uzmanı bir arkadaşım var. Münasip bir zamanda Kerem'i götürelim. Bakalım o ne diyecek?
Bulut sevinir:
– Teşekkür ederim. Elbette gideriz. Tek oğlum iyileşsin.

Teneffüs zili çalar. Okuldan çocuk cıvıltıları, koşuşmalar, bağırtılar duyulur. Az sonra en atak olanlar birbirini kovalayarak bahçeye çıkarlar. Çıkarlar ama Oya Hoca ile ötekileri görünce duraksayıp onlara bakarlar.
Ferit:
– Okulu gezmeye gelmiştik ama, şimdilik kalsın, zaten çocuklar teneffüse çıktı.
Oya:
– Olur mu ama!
Bu sırada bazı girgin çocuklar Oya'nın etrafını çevirmiş, yaptıkları resimleri göstermeye çalışmaktadır.

Oya "Sonra bakarım çocuklar, şimdi misafirlerimiz var" diyerek onları uzaklaştırır. Ferit:
– Sonra sakin bir günde yaparız bu işi.
– Nasıl isterseniz. Ben çocuklara bir bakayım, gel Kerem.
Ferit kalır, ötekiler okula doğru yürür.
Kapıda Bulut Kerem'e:
– Hadi canım, sen arkadaşlarına git, fazla koşma, diyerek çocuğu gönderir.
Kerem neşeyle arkadaşlarına doğru koşar. O gidince Bulut asık bir suratla Oya'ya döner:
– Doktor Bey'le maşallah!
Oya Bulut'un bu kabalığını sindiremez.
Sesini sertleştirir:
– Ne demek istiyorsun, ayıp, ayıp!
Bulut pişman, önüne bakar.
– Yahu anlasana, sana değil bir insan, bir sinek bile yaklaşsa ben bitiyorum. Anla artık.
Oya sıkıntılı sağa-sola bakınır; yine aynı tonda:
– Kendini de beni de boğuyorsun. Yeter artık. Hem bunları sonra konuşuruz. Sırası değil. Hadi git şimdi. Doktor Bey bekliyor.
Bulut Ferit'e kinle bakar.
– Beklesin. Nerden çıktı bu herif ya!
Oya bu defa bayağı kızgın:
– Utan, utan. Yakışmıyor sana. Terbiyeni takın. Ne o "herif" falan. Hem ben kimseye bir söz vermedim, kimseyi seçmedim. Dostuz sadece unutma, sen dahil

kimseye verilmiş bir sözüm yok.
Bulut dudaklarını ısırmaktadır, avuç içleri terden sırılsıklam.
– Biliyoruz efendim, tekrara lüzum yok. Hanımefendinin karar vermesi bir yüzyıl sürüyor. Ne yapalım, kader. Bekleyeceğiz. Ama unutma, ben varsam başkası olamaz, kesinlikle.
– Ne o, tehdit mi?
– Hayır. Tehdit aklımdan geçmez. Ama kalbime söz geçiremiyorum. Bu da beni agresif kılıyor. Özür dilerim.

Bulut dönüp Ferit'e baktı. Ferit dalgın, eline aldığı küçük taşları birer birer havuza atıyor. Bu defa pişmanlıkla dolu yüreği. O sertlikten eser kalmadı. Yaralı bir ruhun inleyişi ile:
– Elimden tutmazsan düşerim, bunu biliyorsun.
Oya da yumuşamıştı. Merhametle konuştu:
– Biliyorum, tasalanma.
Bulut bir cümle daha söylemeye kalkışsa koca adam olduğunu bir yana koyup ağlayacak. Duyulur duyulmaz bir sesle "yine görüşürüz" dedi ve dönüp Ferit'e doğru yürümeye başladı.
Oya çaresizlik içinde baktı ardından: "Seninle ne yapacağım ben Bulut, ne? Allah'ım yardım et bana" diyerek okula girdi.

O gece bu üç kişi; Oya, Ferit ve Bulut birer rüya gördüler.

Oya bir yalıda idi. Buna yalı demeyelim de yalı benzeri, denizle kucaklaşan küçük, ahşap bir ev. Salon denize bakıyor. Bol pencereli, ışıklar içinde. Yerde rengârenk bir Uşak halısı var. Güneş halıya vurdukça renkler çıldırıyor sanki. O lacivertler, sarılar, kırmızılar, tarçın rengi, yosun yeşili. Buna pencerenin üzerindeki renkli camlardan yansıyan ışıkları da ilave edin; salon ışık içinde yüzüyor. Oya ara sıra dalıyor bu denize ve mırıldanıyor. "Tanpınar'ın Huzur'undan mı, yoksa Abdülhak Şinasi'nin Boğaziçi Yalıları'ndan mı çıkıp gelmiş olmalıydı bu oda". Çünkü Oya hayatında bir yalıya girmiş; odalarını, salonunu görmüş değildi. Elinde toz bezi, sehpaların, camlı dolapların, kitap raflarının içinin, üzerine konulmuş porselen ve cam eşyanın tozunu alıyor.

Ne kadar çok porselen.

Ne kadar çok cam.

Hepsi de incecik. Dokunsan kırılacak sanki. Porselenlerin bir yanından baksan öte yanı görülecek.

Kendiliğinden Hüzzam bir şarkıya başlıyor. Uşşak ile Hüzzam'ı seviyor.

Aşağıda, evin önündeki iskelede balık tutan Ferit ile Sevinç bu sesi duyuyor ve ikisi de kulak kabartıyor. Ferit:
– Annen şarkı söylüyor galiba.
– Evet. Mutlaka toz almaktadır.
– Anlamadım.
– Porselen ve camları silmeye başlayınca hep şarkı söyler.
Ferit elindeki oltaya bakarak düşünüyor. Neden acaba? Belki saflık, incelik; dahası sanatın büyüsü. O çeşmi bülbülleri, o tabakları yapan sanatçılar da belki çalışırken aynı şarkıları mırıldanıyordu.

Oya bir ara açık pencereden başını uzatıp aşağıya, iskeleye baktı. Ferit'le Sevinç. Deniz, martılar, uzaklardan geçen bir motorun pat patları, elindeki cam bardak, bu nasıl mutluluk böyle; mutluluk öyle doldurmuş ki içini, az daha büyüse göğsünü patlatıp fışkıracak. Hemen dua etmeye başlıyor Oya. Sürekli şükür duası. Çünkü bu başdöndürücü mutluluk dalgasının ardından o kötümser bulutlar sökün ediyor; güneşi gölgeleyip renkleri söndürüyor. Kısa sürecek bu diyor, o zehirli ses, kısa.
Doğru mu acaba, doğru mu?
Yeniden pencereye gidiyor.
Baba kız sandala binmişler ve açılmaktalar.
Ferit küreklere asılırken Sevinç el sallıyor. Oya endişeden tıkanan kalbini avuçlayıp bağırıyor: "Gitmeyin,

gitmeyin, fırtına patlayacak, geri dönün, lütfen, geri dönün. "Ama sesi çıkmıyor. Ufukta şimşekler çakarken, güneş kayboluyor. Ferit ile Sevinç'i götüren sandal giderek ufalıyor, küçülüyor ve nihayet görünmez oluyor. Oya'nın dudaklarında bir şarkı ve şiirden arta kalan iki kelime: "Gidenler dönmeyecek". Oracıktaki koltuğa çöküyor, toz bezi elinden düşüyor ve tahmin edileceği gibi fırtına patlıyor.

Patlayan fırtına ilk iş olarak açık pencerenin Camlarını kırıyor. Sonra canavarın soluğu salonun dört bir yanını dolaşıyor. Ne kadar cam, ne kadar porselen varsa devirip unufak ediyor. Ahşap evin her yanı, her çivisi, çatırdıyor. Oya'nın başındaki yazma uçmuş; yüzünün rengi uçmuş, belki aklı da uçmuş; o kırık cam parçaları üzerinde salonu dört dönüyor. Her dönüşte pencerenin önünde durup kuduran denize bakıyor.

Kimseler yok.

Ayakları kan içinde.

Kan.

O zaman. Bu rüya batıl oldu.

Uyan Oya, uyan.

Ferit Tepecik Sağlık Ocağı'ndan çıkıyor. Elinde çanta. Evine gidiyor ve evine gittiği için içi içine sığmıyor. Evi tıpkı dayısının evi gibi çiçekler, meyve ağaçları arasında kaybolmuş. Arka tarafta sebze bahçesi var.

Ferit eve girince melodik bir tonda sesleniyor: Oyaaa!... Sevinç!...

Ses yok.
Çantayı yerine koyuyor. İç odaya geçip elbiselerini çıkarıyor. Üzerine bir eşofman geçirdikten sonra arka bahçeye açılan kapıya zor atıyor kendini.
Evet, yanılmadı.
Oya sarı çizmeleri, bahçıvan önlüğü, elinde çapası ile fidelerin diplerini çapalıyor. Ara sıra alnına düşen inatçı bir perçemi bir eliyle ve başını hafif geri atarak düzeltmeye çalışıyor.
Sevinç beri yanda kendine iki sebze bahçesi yapmış. Minyatür bahçeler bunlar. Biraz su ve toprakla oynamış işte, yüzünde ve alnında henüz kurumayan çamur izleri var.
Birden kapı eşiğinde durup onları sessizce izleyen babasını görüyor. Bir çığlık atarak:
– Aa!.. Babam gelmiş.
Deyip ona doğru düşe-kalka koşuyor. Oya da bir elini beline koyup, öteki elinde çapa, dikilip ülkenin bahçıvan güzeli olarak onlara bakıyor. Bakarken gülümsüyor.
Yeşillikler içinde Ferit.
Yeşil murattır.
Muratın sonu attır.
Rüyada bile olsa böyle düzeysiz sözler sarfetme. Ne yani, az sonra veya o anda bir beyaz at bu mutlu tabloyu süslemek için köşeden çıkıp gelsin mi?
Gelmesin.
Karım ve kızım bana yeter.

Sevinç babasını kendi yaptığı sebze bahçesine sürüklüyor. Duvar dibinden kopardığı iri yapraklı otları kazdığı toprağa dikip diplerine su dökmüş. Bunlar marul, bunlar kıvırcık diyor. Öteki alanda henüz bir şey yok. Babası sorunca alaycı bir sesle açıklıyor:

– Orasını daha yeni ektim akıllı.

– Ee!..

– Maydanoz ektim.

– Ee!...

– Aman baba, hastalıktan anlıyorsun ama sebzelerle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun.

– Nasıl yani?

– Maydanoz bu. Eker ekmez çıkıvermez. Birkaç gün geçsin diye bekleyeceğiz.

– Haa! Şimdi anladım.

– Aferin sana.

Bu sırada iki beyaz tavşan sökün ediyor. Sevinç'in arkadaşları. Pamuk ile Yamuk. Yamuk, çünkü nedense yan yan yürüyor. Sevinç:

İşte ilk müşteriler geldi. Biri marul, öteki kıvırcık istiyor. Alın bakalım.

Diktiği bitki yapraklarından iki tane çekip birini bir tavşana, ötekini öteki tavşana atıyor.

Ana, baba ve çocuk bir süre ot ve toprak kokusu içinde kalıp sanki âlemin birliğine karışıyor. Sonra kol kola, el ele eve doğru gidip; çamurlu ayakkabıları, çizmeleri çıkardıktan sonra içeri giriyorlar.

Onların içeri girmesiyle birlikte, ev içinde bir ton pat-

layıcı varmış gibi patlıyor. Tuğlalar, çiviler, kiremitler, sıvalar, eşyalar, dumanlar ve alevler arasında gökyüzüne savruluyor.
Patlamanın olduğu an Ferit eve çıkan yokuşun başındadır. Orada donakalıyor.
Elinden çantası düşüyor.

Ferit sabah kalktığında bu rüyayı hayra yordu. Ev mutluluğun yoğunluğuna dayanamayıp patlamıştı. Bu yorum ona o kadar sevinç verdi ki dayanamadı. Kahvaltıda Tepeköy'de kalmaya karar verdiğini açıkladı. Dayısı, yengesi ve Canan sevinçten havalara uçtu. Rüyadaki gibi.

Bulut'un rüyası Orta Çağ'da geçiyor. Bir şatoda. Şatoda değil de şatonun önündeki merasim alanında. Etraf gösteriyi seyretmeye gelenlerle hıncahınç dolmuş.
Kral, kraliçe ve devlet erkânı yüksekçe bir yere kurulan gölgelikli tribünde oturuyor. Verilen bir işaretle borular, davullar çalıyor; Bulut üstünde dönemin kıyafeti, elinde ok ve yay kalabalığın arasından çıkıp meydanın ortasına kadar geliyor ve orada kralı selamlıyor. Ardından iki görevli Kerem'i getiriyorlar. Bulut oğlunu görünce eli ayağı titriyor; "Allah'ım bana yardım et" diye duaya başlıyor. Bulut bu çocuğun kendi oğlu olduğunu söylemiş. Çocuğa sahip çıkan başka bir aile daha varmış. Kral Bulut'a: "Madem çocuğun sana ait olduğunu söylüyorsun. Ey okçuların şampiyonu, seni

imtihan edeceğim, razı mısın?" diye sormuş. Bulut başını eğip "Razıyım" demiş. Kral sözüne devam ile, "Çocuğu meydanda senin elli adım uzağında bir yere dikeceğim, başına bir elma koyacağım, eğer elmayı vurursan ve çocuğa bir şey olmazsa, o senindir; bir daha söylüyorum, razı mısın?" demiş. Bulut yine "Razıyım" deyince; Kral "Eh, o zaman günah benden gitti, söyleyin görevlilere gösteri meydanı hazırlansın, etrafa çağrılar yapılsın, bu yaman sınava herkes katılsın" diye emir vermiş. Bulut içinden "Yahu bu Giyom Tell masalına benziyor, ama neyse" diye geçirip, imtihanı kazanması için Allah'a yalvarmaya başlamış.

Kerem babasının elli adım uzağında, başında elma, yaprak gibi titriyor. Borular susuyor, davullar duruyor, meydandaki kalabalık nefesini tutmuş bekliyor.

O sırada Bulut'un içine bir ferahlık yayılıyor. İçinden "Yüce Yaradan dualarımı kabul etti, endişeye mahal yok, ben böyle nice elma vurdum, kuş vurdum, bu ne ki, varsın elmanın altında yavrumun başı olsun" diye düşünüyor. Ve bir dizini yere dayayıp okunu yaya yerleştirerek geriyor.

"Ya Allah" deyip oku fırlatıyor.

Ok yaydan çıkıp elmayı buluyor. Elmayı delip geçtikten sonra yoluna aynı hızla devam ediyor ve kalabalığın arasında gösteriyi seyre gelmiş olan Oya'nın kalbine saplanıyor.

Bütün meydan bu muhteşem atışı alkışladığı, çığlıkların atıldığı bir hengamede Oya'nın yavaşça yere yığıl-

dığını kimse görmüyor.
Bulut da görmüyor.
Çünkü o elindeki okları bir yana, yayı bir yana atıp oğluna koşuyor; Kerem de gözyaşları içinde babasına doğru koşuyor. Baba-oğul meydanın ortasında kucaklaşınca Kral ayağa kalkıp "Bu çocuk bu adamındır, böyle biline, böyle yazıla" diyor. Ve nazik bir eğilişle kraliçenin mendilini alıp onun gözyaşlarını kendi eliyle siliyor.

Ferit aldığı kararın verdiği hızla Ankara'dan başlayarak bütün gerekli yerleri dolaşıp Tepeköy Sağlık Ocağı'na tayinini yaptırdı. Haber zaten çoktan yayıldığı için Neriman kolları sıvayıp Ocak'ta bir tadilata girişti. Depo olarak kullanılan odalardan biri boşaltılıp içindeki eşyalar öteki odaya taşındı. Muhasebe bir oda geri gidince, muayene odasının yanında bir oda boşaltılmış oldu. Karadenizli ustalar muayene odasından Ferit'in oturacağı odaya bir ara kapı açtılar. Boya-badana-mobilya anında tamamlandı. Dile kolay, Tepeköy yıllar sonra bir doktora kavuşuyor. Hem dışarıda doktora yapmış, hem Başkan'ın yeğeni, hem de dünya tatlısı bir adam.

Ferit odasına yerleşip, kutlamalar falan bitince okuldan başlayıp, mahallelere kadar geniş bir sağlık taramasına girişiyor.

Netice kötü.

Dere yüzünden belli hastalıkların önü alınamıyor. Bu derenin mutlaka kapatılması lazım. Bu konuyu dayısıyla konuşuyorlar. Samet dereyle çok uğraştığından bıkkınlık içinde: "Bırak bunu, düzelmez" diyor.

Hem kendisi o sıralarda içme suyu peşinde; sürekli Kültepe'ye gidip geliyor.
Ferit bakıyor ki Başkan'dan ümit yok, iş başa düştü, önce fabrikaları ziyaret ediyor. Ardından ilgili resmi kuruluşları bir bir dolaşıp meseleyi anlatıyor. Devlet kanadı böyle uzak işlere hiç yanaşmıyor. O zaman Ferit yeniden köye, başladığı yere dönüyor. Fabrika sahipleri ona hürmet gösteriyor ve anlayışla karşılıyorlar, lakin arıtma tesisi çok pahalı, biz bu yükü kaldıramayız diyorlar.
Ferit arada bir, sizi şikâyet ederim, medyayı buraya yığarım falan gibi tehditlere başvursa da adamlar şerbetli. Celallenme Doktor, diyorlar; Başkan da çok uğraştı ama netice sıfır, elimizden bir şey gelmez.
Böyle gelmiş, böyle gidecek diyorlar.
Ferit bu defa işçileri devreye sokmak istiyor. Greve götürürüm, fabrikalar istop eder diye kükrüyor ama, dedik ya fabrika sahipleri şerbetli. Umursamıyorlar.
Ferit'in bu çabasını tecrübe noksanlığına ve iyi niyetine yoruyorlar. Ve nazik doktoru incitmemek için "Bildiğini yap" diyerek onu gönderiyorlar.
Ferit çaresiz.
Ama yılmıyor.
Tanıdığı emektar ustaları harekete geçirip işçileri kahvede topluyor. Onlara olup-biteni anlatıyor. Bu dere burada oldukça Tepeköy'ün hastalıktan kurtulamayacağını, aldıkları paranın doktora, ilaca gideceğini söylüyor. İşçiler hep bir ağızdan "Çare ne?" diye soruyor.

Ferit, çare birleşmek, bu fabrika sahiplerine bu derenin üzerini kapattırmak diyor. İşçiler, o yol işlemez doktor diyorlar, Başkan da çok uğraştı, beceremedi. Ferit, o zaman greve gidelim, işi bırakalım. Fabrikalar durunca yola gelirler diyor. Bu söz üzerine kahveyi dolduran işçiler birer birer ve sessizce çıkıp gidiyorlar. Ferit'in güvendiği, ahbap olduğu ustalar kalıyor. Anlayamadı, neden gittiler?

Tecrübeli ustalardan biri söze giriyor: "Doktor, işçileri suçlama. Fabrikalar onların ekmek kapısı. Fabrika çalışmazsa bunlar acından ölür. Buralarda sendika falan hak getire. Olsa da işe yaramaz. Adamlar dere ile fabrika arasında kalmış. Mecburiyetten fabrikayı tutuyorlar" diyor. Ferit:

– Yani ölüm fermanlarını imzalıyorlar.

Usta:

– Onları anlamalısın Doktor. İki ateş arasında kalmak zordur.

– Ne yani, pes mi edeceğiz?

Ustalar susuyor, Ferit susuyor, çare tükeniyor. Bu suskunluk kâfi dereceyi bulunca Ferit ayağa kalkıyor:

– İlk maçı kaybettik. Kabul. Ama bilin ki bunun devamı var. O fabrikalarla daha çok karşılaşma yapacağız. Bakalım el mi yaman, bey mi yaman. Şimdilik sabır diyorum. Beni desteklediğiniz için hepinize ayrı ayrı teşekkür ederim.

Çıkıyor Ferit. Başı önde, gecenin karanlığına karışıyor. Bir emekli usta ötekine:

– Yaman oğlan değil mi, diye soruyor.
Öteki:
– Eh henüz merhamet de ölmedi, hamiyet de.
Geride bir cesaret kaldı. Zamanı gelince hepimiz ayağa kalkmasını biliriz. Gün ola harman ola.

Ferit Tepeköy'e yerleşince dayısına bir ev bulmasını söyler. Dayısı, yengesi ve Canan "Ne güzel bir arada oturuyoruz. Eskiden olduğu gibi, ne lüzum var tek başına eve çıkmaya" deseler de Ferit direnir.
Sonunda bir ev bulunur.
Temizlikçi kadınlar; Oya, Selma, Canan evin temizliğini yapıyor, eşyaları yerleştiriyorlar.
Selma bir ara bahçeye çıkıp kirli bezleri yıkayan Oya'nın yanında giderek:
– Doktor için ne diyorsun Oya? Diye muğlak bir soru soruyor. Oya hemen işkillenip:
– Nasıl yani?
– Canım işte Tepeköy'e yerleşti. Adam bekâr, hep böyle mi kalacak?
Oya Selma'nın ağız aradığını fark ederek.
– Kim bilir, bazıları bekâr yaşar.
Selma:
– Bilmezlikten gelme Oya. Ne demek istediğimi anlıyorsun.
Oya son kirli bezi sıkarak suyunu akıtırken:
– Anlıyorum Selma Abla. Ama Ferit Bey ile ancak bir iki kez görüştük. Burası ufak yer, dedikodu duyarsan

inanma. Ben bu işlere kapımı kapamışım biliyorsun, boyumun ölçüsünü almışım. Selma üsteliyor:
– Ya Bulut?
– Bulut, evet çok istiyor ama muhabbet iki başlı olur. Ben onu arkadaş biliyorum. Yaralanmış adam, elinden tutmak lazım.
Selma sevinmiş mi, üzülmüş mü anlaşılmayan bir tonda:
– Haklısın, diyor.
Arkasından hızla eve girip kimsenin olmadığı bir odada cam silen kızı Canan'a yanaşıyor. Canan annesinin bir şey söyleyeceğini anında anlayıp ona dönüyor. İkisi de bir süre susuyorlar. Sonra Selma:
– Oya'nın ağzını aradım. Şimdilik bir vukuat yok.
Canan umursamaz bir tonda:
– İyi, diyor. Ve içindeki kuşları uçurarak cam silmeye devam ediyor.
Selma kızının üstüne gidilmesinden hoşlanmadığını bildiği için konuşmayı kesip dönüyor, kapıdan çıkarken kızına bir kez daha bakıyor, içinden: "İyi imiş. İyi ise hemen harekete geçmez mi adam? Yok yok. Bu kız bu işi kıvıramayacak. Umarım Ferit buna açılır, aksi halde bunca yıl besleyip büyüttüğümüz, o kadar sevdiğimiz kuş yuvadan uçacak".

Neriman ile kâtip İlhami Tepeköy'ün tek caddesinde ağır ağır gidiyor. Optik Oğuz'un dükkânı önünden geçerken, Oğuz son anda bunları görüp dışarı atıyor kendini. İlhami vitrine mi bakmış, ne olmuşsa Neriman'ın birkaç adım gerisinde kalmış. Oğuz hemen onun koluna yapışarak:

– Ulan kıl, sana Neriman'a yaklaşma demedik mi?

Titiz ve geçimsiz İlhami'ye "kıl" lakabı verilmiş.

Oğuz'un elini sertçe iterek:

– Çek şu pis elini üstümden.

– Çekmezsem ne olur?

– Görevdeki memura sataşmaktan altı ay yersin.

İlhami bilse de bilmese de hukuktan bahsetmeye, rakibini hukukla altetmeye bayılırdı.

– Yerim ulan, Neriman için altı ay, ay değil altı yıl yerim.

Sataşma uzuyor, sesler yükseliyor. Neriman arkasına dönünce sık rastladığı bu orta oyununu görmekten memnun, o anda durduğu fotoğrafçı Nuri'nin dükkân önündeki sandalyesini çekip oturuyor. Az zamanda etraf kalabalıklaşıyor. Bu tiyatroyu kim istemez. Kah-

veci Hamdi dahi sandalyesiyle gelip Neriman'ın yanına kuruluyor.
– Seninkiler yine horoz dövüşüne başlamış Neriman.
– Ama pençe atan yok, hep lafta kalıyor.
– Olsun be Neriman. Senin için vuruşuyorlar. Bu da yeter.
Neriman Hamdi'nin boş böğrüne bir dirsek atınca kahvecinin ağzındaki sigara yere düşüyor:
– İleri gitme Horoz Hamdi, alırım façanı.
Hamdi tırsarak:
– Tamam tamam Neriman Hanım. İleri gitmek ne haddimize.
Bütün bu laflar söylenmiş olsa da iki erkeğin Neriman için çekişmesi yine de kadının kollarını kabartıyor. Ne de olsa hepimiz insanız.
– Oğlum biz resmî görevdeyiz, o kavun kafan anlamıyor mu? Resmiyet, resmiyet.
– Yemişim resmiyetini, neymiş o?
– Dairenin levazımı için ihaleye çıkıyoruz.
Oğuz etrafını çeviren Tepeköylülere bakarak basıyor kahkahayı. Sonra İlhami'yi göstererek:
– Salağın dediğine bakın. Yutacağız sanıyor. Ulan kırtasiye almaya çıkmışsınız işte belli. Bunun neresi ihale?
– Ya matbaadaki yazılı evrak.
– Evladım onu her esnaf bastırıyor. Kimi davetiye, kimi fatura. Bunun neresi ihale. Duyan olsa diyecek ki, bu Kıl İlhami Sağlık Bakanlığı'nın tüm evrakını ihale yoluyla baskıya veriyor.

İlhami incecik bıyıklarını eliyle düzelterek şişiniyor:
– O kadar olmasa da Tepeköy ölçeğinde ihale sayılır. Senin gibi zekâsı kıt olanlar anlayamaz.
Bu söze bayağı sinirlenen Oğuz, İlhami'yi göğsünden itiyor. Adam boş bulunmuş olacak ki geri geri iki adım atıp devriliyor. Çanta bir yana, gözlük bir yana.
İşte o sıra seyirciler kopuyor. Tezahürat diz boyu.
İlhami'yi kaldırıyorlar, çantayı gözlüğü eline veriyorlar. İlhami gözlüklerini takınca kendine gelerek Oğuz'u tehdite devam ediyor.
– Görürsün sen. Anında şikâyet dilekçesini vereceğim. Dünya kadar şahit var. Görevli memura hem hakaret, hem darp. Hatta buna gasp bile denir.
Oğuz "Bas git lan" diye üstüne yürüyünce İlhami yenilgiyi kabul edip Neriman'ın oturduğu yere doğru yürüyor, bir yandan da her adımda geri dönüp "Görürsün sen" demeyi ihmal etmiyor.
Artık oyun bitti.
Neriman ile Kahveci Hamdi kalkıyorlar.
Kalabalık dağılıyor. Ancak bir avuç fanatik Oğuz taraftarı oğlanı omuzlara almış bağırıyor:
"En büyük optik bizim optik".
Neriman yola devam ederken kahveciye dönüp:
– Ya Hamdi! Bak ne diyeceğim?
– Buyur abla.
– Doktor Bey aramıza katıldı, biliyorsun.
– Evet.
– Bu Tepeköy için büyük nimet, hem çok efendi adam, biliyorsun.

– Evet. Allah razı olsun, hasta için evlere kadar geliyor.
– Ee, biz ne yaptık ona?
Hamdi duraksıyor, sonra meseleye uyanıyor.
– Hiçbir şey. Yuh bize be!
– Ha şöyle anladın sen onu. Ben diyorum ki...
– Buyur abla.
– Şu abla lafını sevmiyorum Hamdi.
– Ağzımız alışmış Neriman Hanım. Oysa ben sizden bayağı yaşlıyım.
– Evet, diyorum ki bir piknik düzenleyelim.
– Koruda.
– Evet, koruda.
– O işi bana bırak. Kuş sütü, kuru üzüm.
– Yaşşa Hamdi, çaktın köfteyi. Ama az adam davet edeceğiz. Ferit Bey'i sıkmayalım.
– Olur abla.
– Bak yine abla dedin. Diline biber sürerim senin.
– Sen bana çağrı listesini ver, gerisine karışma.
– Oldu. En kısa zamanda yapalım şu işi.
– Yapalım tabi. Ferit Bey için ne yapsak az. Adam kendini Tepeköy'e adadı.
Neriman'ın aklına hemen Oya geliyor. İçten içe gülerek "Evet Tepeköy'e adadı. Umarım sonu mutlu biter maceranın".

Korunun önünde bayağı geniş bir çayır var. Hafif meyille aşağı iniliyor. Orada bir çukurluk, yağmur suları birikmiş, belki dipte bir kaynak da var. Bu gölcük yaz kış kurumaz; kurt-kuş içer.

Tepeköy'ün ördekleri arkalarına yavrularını takıp birerlikol talime çıkmış askerler gibi köprüyü geçip gölcüğe gelirler. Ördek işte, tavuk gibi pis dere kıyıcığında eşinmiyor, o da temiz su istiyor.

Bu çayıra sık sık pikniğe gelindiği için Başkan tahta sıralar, salıncaklar yaptırdı. Ancak top oynamayı yasakladı. İstemiyor çayır ezilip kurusun; istiyor ki hep böyle yeşil ve çiçekli kalsın.

Çayır pis dereden epey uzak. Yine de ters esen rüzgâra dua etmeli, kokuyu öte yana taşıyor. Piknikçiler kalabalık değil. Kadın-erkek her biri bir iş tutmuş. Misal, Polis Osman semaverleri yakacak. Çifte semaver getirilmiş, onca adama anca yeter. Korunun eteğinde, kuru yapraklar arasında semaver odunu arıyor. Semaver odunu deyip geçmeyin. Yakmayan bilmez. Bilmeyen iki saat tüttürür, bir türlü yakamaz. Odun ufak, iyice kuruyup kav gibi olmuş olacak. Kimi ince uzun, kimi

toparlak olacak. İnce uzunlar çabuk tutuşup ocağı kızdırır, toparlak olanlar yandı mı uzun zaman sönmez, işte bunlar korun üzerine atılacak odun kömürünü tutuşturur. En alta kuru ot, kuru yaprak, bir iki kâğıt, gazete parçası konulup ateş alttan yakılacak. Semavere yaş dal parçası, yeşil yaprak, kurumamış odun atılmayacak. Bunların duman tüttürmekten başka bir işe yaradığı görülmemiştir.

Semaverin iyisi Rusya'da, Azerbaycan'da, Kafkasya'da bulunur. Antika olanları epeyce para eder. Pratik kullanılanlar sac semaverleridir. Kalın tenekeden de yapılırdı. Semaver alışkanlıktır. Azeri sahasından Erzurum'a, Bayburt'a kadar gelmiştir. Kafkas göçleriyle Kayseri'ye, Amasya'ya, Vezirköprü'ye ulaşmıştır. Semaver çayının üstüne yoktur. Bilenler bilir. Lakin demliği mutlaka porselen olmalı.

Polis Osman kendi semaverini getirmiş. İşin ustası, odunu tanıyor, ağır ağır topluyor.

Neriman, Selma, Esma iki masa hazırlıyorlar. Seher nevale sepetlerini, çıkınları açıyor. Başkan, Kahveci Hamdi ve Optik Oğuz mangalların başında.

İki de mangal getirmişler.

Bulut ile Canan çocukları salıncaklara bindirmiş, biri Kerem'i öteki Sevinç'i sallıyor. Salıncağa binen başka çocuklar da var. Daha küçükler gölcükte kâğıttan kayık yüzdürüyor, ördeklere ekmek atıyor. Tatlı bir esinti korudan türlü türlü kokular taşıyor.

Gölcük kenarında fışkıran çiçekli bitkiler sallanıyor,

kelebekler bir çiçekten ötekine konuyor. Tam piknik havası.
Bulut, Ferit'le Oya'nın yan yana koruya girip kaybolduklarını görüyor. Bir zaman donmuş gibi bakıyor arkalarından. Ne sinirleniyor, ne bağırmak geliyor içinden. İçinde bakır çalığı bir acı; bir koyu keder: "Ne yapalım felek bize gülmüyor, zorla güzellik olmuyor" diyor.
Dokunsanız ağlayacak.
Bu havada koruda gezinmenin tadına doyulmaz. Sincaplar oynaşır, kuşlar cıvıldar.
Ferit'le Oya kalabalığın dalgınlığından istifade ile koruya dalmış. İncecik yollardan, incecik dallara sürünerek yürüyorlar.
Uzun bir sessizlik, tabiatı içlerine çekiyorlar.
Sonra konuşma zamanı.
Ferit:
– Tepeköy'de kaldım, sormadın.
Oya:
– Şimdi soruyorum. Bu fukara beldeye bir doktor lazım dedin, öyle mi?
– Orası da var, ama.
– Ama.
Ferit Oya'yı durduruyor. İki omzundan tutup gözlerinin içine bakarak:
– Senin için kaldım, bunu biliyorsun.
Oya mutluluktan titriyor, dili tutulmuş gibi, ne bir hece çıkıyor ağzından ne bir kelime.

– Ya!
– Evet. Uzatmanın âlemi yok. Yaralanıp Ocak'taki yatağa uzandığında yanına oturmuştum. Uzun uzun yüzüne baktım.
Oya kıpkırmızı kesilmiş.
– Uzun, uzun.
– Evet. Sonra sen gözlerini açtın.
– Hatırlıyorum.
– Epeyce bakıştık.
– Hatırlıyorum.
– İşte o zaman olanlar oldu.
– Bana da.
Bir süre daha sessizce yürüyorlar. Tam önlerinden, otlar arasından bir kuş havalanıyor. İkisi de irkiliyor. Sonra birbirlerine bakıp gülümsüyorlar. Ferit Oya'yı yeniden durduruyor.
– Seni seviyorum. Sevinç'i evladım biliyorum. Evlenelim.
– Pat diye dedin diyeceğini.
– Ben böyleyim. Öyle tek taş yüzük falan tuhaf geliyor bana. Şunu da itiraf edeyim; hayatımdaki tek kadınsın.
– Başka olmadı mı hiç.
– Olmadı. Böylesi ilk.
Oya başını yere eğerek fısıltıyla:
– Ben de seni seviyorum, ama.
Ferit sıkıntıyla nefes boşaltıyor:
– Ama, ama, ama... Mani olan nedir, anlamıyorum.
– Bulut!

Ferit'in sesi değişiyor:
– Ne olmuş Bulut'a?
– O beni bekliyor, bir uzun zamandır.
– Söz mü verdin?
– Hayır.
– Öyleyse.
– Nasıl anlatsam bilmem ki. Şefkat, merhamet, belki de minnet. Tepeköy'de bugüne kadar Bulut'un gölgesinde barındım. Herkes bizi evlenecek biliyor. Söz vermedim ama, bir başkası ihanet gibi olacak.
– Saçmalama. Bütün bu anlattıkların aşka mani değil. Madem birbirimizi seviyoruz, aşkın önüne ne geçebilir?
– Öyle deme. Bir cesedin üstüne basarak aşka gidilmez.
– Amma da abarttın. Aranızdaki ilişki o kadar derin mi?
– Derin.
– Ama aşk değil.
– Arkadaşlık, dostluk, sevgi. Bunları küçümseme. Bulut Tepeköy'e bir yaralı aslan olarak geldi. Kendi yaralarını kendi yalayarak iyileştirmek istedi. Bir türlü iyileşemiyordu. Birinin onun elinden tutması gerekti. Hani ameliyata giden hastanın elinden tutarlar ya onun gibi. Bana yalvardı. Elimden tut yoksa düşerim dedi. Ben de tuttum. Yanlış mı yapmışım.
– Hayır, ama adam düzelmiş.
– Sen öyle san.
– Başka şeyler mi var?
– Var.
– Nedir?

– Adam bir nevi kara sevdalı. Beni görmeyince o gece uyuyamaz. Benden ayrı kalmaya dayanamaz.
Ferit'in bayağı canı sıkılmıştı. "Dönelim" dedi. Döndüler. Ferit:
– Peki ne olacak bu durum? Her şey sana bağlı.
– Bilmiyorum. En iyisi zamana bırakmak.
– Herhalde Bulut'a da bunu söyledin.
– Evet.
– İkimiz de bekleyeceğiz. Neyi?
– Bilmiyorum.
Yürüdükleri yolda bir çatırtı koptu. Bir kuru ağaç kader gibi gıcırdayarak önlerine devrildi. İkisi de heyecan ve korkuyla kendilerini geri attılar. Ağaç ömrünü tamamlamış ve devrilmişti. Ferit ihtiyar ağaca baktı. Üstünden atlayıp geçtiler.
Ferit yine geri dönüp ağaca bir daha baktı.
– Şu ağaç gibi devrilmeyi bekleyeceğiz galiba.
– Allah göstermesin.
Artık bir şey konuşmadılar.
Piknik alanına vardıklarında Oya kadınların masasına gidip işin bir ucundan tuttu, Neriman'la bir ara bakıştılar. Neriman Oya'nın gözlerindeki kederi fark edip pirelendi. Hesabı görmeyi akşama bıraktı. Piknik masası neredeyse hazır olacaktı.
Ferit ağır ağır gidip kalabalıktan uzakta gölcüğü gören bir yere çöktü, elindeki dal parçasıyla oynamaya durdu. Bulut onların korudan çıkışlarını görmüştü. Durgun ve neşesiz hallerinden şüphelenmişti. O sanıyordu ki

bu piknik ve bu korudaki başbaşa yürüyüş nikâh tarihinin belirlenmesiyle neticelenecek. Bu sebeple korudan dönüşlerini hasta ruhuna batan iğneler ve kanayan kalbiyle beklemişti. Artık dayanası kalmamıştı. Gidip Ferit'e soracak, ne olup bittiğini anlayacaktı.
Salıncağı bırakıp Ferit'in yanına gitti, çayıra çöktü.
Oturur oturmaz sordu:
– Ne oldu, bir tatsızlık mı var?
Ferit şaşkın:
– Ne tatsızlığı?
– Canım Oya ile döndünüz ya korudan.
– Evet.
– İkinize de baktım, dertlisiniz, yüzünüz gülmüyor.
Ferit Bulut'a bakarak acı bir tebessümle;
– Bakmıyor çeşmi siyah feryadıma, dedi.
Bulut bir şey anlamamıştı. O kafasında kurduğu cümleleri sıraladı:
– Bak Ferit kardeş. Eğer birbirinizi seviyorsanız, ben aradan çekilebilirim.
Ferit daha büyük bir şaşkınlıkla baktı Bulut'a. Ne diyordu bu adam?
– Böyle şeyler konuşmadık. Tepeköy'den, Ocak'tan, çocuklardan bahsettik.
– Yapma doktor. Ben çocuk değilim. Bak bir daha tekrar ediyorum. Çekilebilirim.
Ferit Bulut'un sırtını okşadı. Gerçek bir dost sesiyle:
– Yiğit adamsın komiser. Senin gibisi zor bulunur. Ama inan, aramızda bir şey yok.

Bulut'un sırtından tonlarca yük kalkmıştı sanki. Sanki birden çocuk olmuştu. Bir kuş, adı gibi bir bulut olmuştu. Lokantacı çırağı Cengiz'i çağırdı. Cengiz Roman'dı ve iyi klarnet çalardı. Ona "Klarnetini ve Optik Oğuz'u kap gel" dedi. Cengiz koştu, Oğuz'la birlikte döndü. Bulut "Çal şimdi oynak bi şey" dedi. Cengiz döktürmeye başlayınca Bulut oturduğu yerden kalktı, piknikçilere dönüp bağırdı: "Böyle sessiz piknik mi olur be! Cenaze mi taşıyoruz. Hadi herkes ayağa. Geç lan Oğuz karşıma". Oğuz'la beraber kıvrak Roman havasına ayak uydurarak oynamaya başladılar.

Piknikçiler önce şaşırdı. Neriman "Adam kafayı yedi" dedi hafifçe. Oya da şaşırmıştı, "Ne diyorsun" diye sordu. Neriman "Yok bi şey" dedi.

Bulut'tan kimse böyle bir şey beklemiyordu. Sonra tek tük ayaklanan, oyuna katılanlar oldu. Piknik alanı bir anda neşelendi. O kadar ki, gölcük kenarında kayık yüzdüren çocuklar bile gelip kalabalık arasında göbek atmaya başlamışlardı.

Bu hengamede Ferit'in yerinden kalktığını, tekrar koruya girip kaybolduğunu kimse fark edemedi. Ferit gidip koruda devrilen ağacın üzerine oturmuş, gözlerini yere dikmişti. Uzaktan klarnet sesi, çocuk cıvıltıları, kahkahalar, naralar duyuluyordu.

Gece.

Ay aydınlığında evler, sokaklar, ağaçlar, hepsi uykuda. Oya'yı uyku tutmadı. Kalktı pencerenin önündeki sedire oturdu, hava serin galiba, sırtına bir hırka aldı. Pencereden geceye daldı.

Bulut ile cebelleşiyor.

Ne yapacağını, ne diyeceğini bilmiyor. Tanıştıkları günden bu yana Bulut'un güçlü gövdesi, güçlü kişiliği, cömertliği ve cesaretine sığınmıştı. Bu sığınakta onun yaralı kalbini onarmaya çalışmıştı.

Kerem ile Sevinç'in karşılaştıkları zamandan bu yana sanki öz kardeş imişcesine birbirlerine yakın durmaları onları imzası atılmamış bir aileye çevirmişti.

Teklifsiz olmuşlardı.

Soba tüter Bulut gel, odun biter Bulut gel; Bulut'suz bir iş yapamaz olmuştu işte.

Anasını-babasını görmemiş bir yurt çocuğu idi. Kimsesizlik, güvensizlik, sevgisizlik, yalnızlık içinde büyümüş; dışarıdan bakıldığında kaya gibi sağlam; ama içten içe gözyaşları kalbine damlayan korkak, aciz, sevgiye ve korunmaya muhtaç biriydi.

Eşref'e evlilik için "evet" dediğinde olgun öğretmen Oya değil, içindeki bu kanadı kırık çocuk "evet" demişti. Eşref onun anası, babası, yavuklusu, kocası, gök gürleyip şimşek çaktığında sığınacağı bir kucak olacaktı.

Bulut bir başka Eşref'ti.

Daha sevecen, daha âşık, daha yiğit; bu sebeple daha cazip. Ayrıca o da hayatın darbesini yemiş ve müşfik bir elin dokunuşuna muhtaç kalmıştı. Oya'nın bu sebeple içi rahattı. Sadece alıcı değil, aynı zamanda verici bir konumda idi. Onun varlığı ile hayat bulmuştu, senelerdir gülmeyen yüzü gülmüştü.

Ne var ki aşk gelince bütün bunları silip süpürüyordu. Ferit'i düşündüğünde ne odun, ne soba, ne ev, ne sığınak, ne güvenlik, ne geçmiş, ne gelecek her şey siliniyor; ortada bulutsuz bir gökyüzü, bir gelincik tarlası, nar kuşları, yüce dağlar, sürekli göz kırpan bir yıldız kalıyordu. Eşya ve mâna kayboluyor, tuhaf bir sarhoşluk kaplıyordu her yanını; evet, aşkı anlatmaya kalkışmak büyük bir densizlik olmalıydı.

Oya sürekli sorular soruyor, kıvranıyor ve ay aydınlık geceden bir cevap bekliyordu. Bu kısılıp kaldığı çıkmaz, bu her uzvunu ağır ağır kesen makas, bu nefes darlığı daha ne kadar sürebilirdi?

Neredeyse bir krize girecek.

Kafası karıncalanıyor.

Neyse ki Sevinç uykulu sesiyle su istiyor. Çok koştu bugün, yoruldu. Yoksa hasta mı, ateşi mi çıktı?

Sedirden inip suyu getiriyor. Bir elini çocuğun alnına, ensesine, boynuna koyup ateşine bakıyor. Oh, çok şükür yok bir şey. Sevinç gözlerini açmaksızın suyunu içip uykusuna kaldığı yerden devam etmek üzere yatıyor. Oya yorganını örtüp bastırdıktan sonra elinde bardak bir süre kararsız kalıyor.
Gidip yatmalı mı?
Sedire çöküp bir çözüm için yine kafa patlatmalı mı?
Bardağı masaya bırakıp "Sabah ola hayrola" diyerek yatağına yöneliyor.

Bulut kereste tüccarı ahbabının ambarındadır. Çay içerek sohbet ederler. Bulut'un bir gözü kapıda. Nihayet beklediği adam görünüyor. Bu Kolsuz'un hurdacıları arasındaki delikanlı.
Bulut'la bir an bakışıyorlar. Çok kısa bir an. Delikanlı elini cebine atıp ufak bir kâğıt çıkararak ambardan içeri atıyor.
Atmasıyla birlikte süratle oradan uzaklaşıyor.
Bulut ambar sahibi ahbabından izin isteyip kalkıyor, kapıya kadar gelip kâğıdı alıyor ve katlanmış kâğıdı oracıkta açıp okuyor: "Bu gece saat ikiye yakın Edirne asfaltının Tepeköy sapağında yüklü bir teslimat var".
Ambardan ayrılan Bulut doğruca Narkotik'e gidiyor.

Gece.
Yaprak kıpırdamıyor.
Ara sıra asfalttan geçen arabaların lastik sesleri. Tepe-

köy sapağındaki toprak yolda bir kamyonet. Kamyonetin kasası asfalta dönük ve arka kapağı açık. Bekliyor.

Çok daha ilerde, bir koca karaağacın duldasında bir araba. Farları sönük. İçinde Kolsuz Recep ve iki adamı. Canları fena halde sigara çekiyor ama dişlerini sıkıp sabrediyorlar. Sessiz olmaları lazım, gizli olmaları lazım, işi yağdan kıl çeker gibi becermeleri lazım. Teslimat iri. Tam iki koli.

Kendilerini asfalttan geçecek TIR'a o kadar kaptırmışlar ki, daha önceden çalılar, fundalar, hendekler arasında çoktan mevzilenen, tertibat alan Narkotik polislerini hissetmiyor, görmüyorlar.

Gergin bekleyiş sürüyor.

Kimsede hal kalmadı yani. Ah bir sigara yakabilseler. Bir kıpırdayabilseler.

Nihayet beklenen TIR görünüyor.

Yol ayrımında duruyor. Şoför ve yardımcısı ön tekerlerden birini tamir eder gibi orada uğraşmaya başlıyor. Bu sırada arka kapak açılıyor. İki iri yarı adam, iki iri koliyi sırtlayıp toprak yola doğru hızla ilerliyor.

Kamyonete az bir mesafe kala birden dört bir yandan projektörler yanıyor ve gür bir ses megafondan geceyi inletiyor.

– Teslim olun, kolileri bırakıp yere yatın, kıpırdamayın, polis.

Aynı anda yolun karşı kıyısından fırlayan başka bir ekip TIR'a saldırıp şoförle yardımcısını derdest ediyor.

Birkaç çelik yelekli polis TIR'ın arka kapısından girip içeriyi kontrol ediyor. Kamyonet son bir cesaretle gazlayıp kaçmaya çalışınca otomatik silahlar aynı anda arabayı ve lastikleri delik deşik ediyor.
Çalılar, fundalar arasından çıkan ekip yere yatan taşıyıcıları kelepçelerken, içlerinden ikisi kolilerden birini parçalayıp paketlenmiş uyuşturucuları buluyor.
Bu manzarayı koca karaağacın dibine gizlenmiş arabadan izleyen Kolsuz, gözlerini kısarak bildiği bütün küfürleri birbiri peşi sıra fısıldıyor. "İçimizde köstebek var, köstebek" diye inliyor. "Şimdi patrona nasıl hesap vereceğiz" diye neredeyse ağlamaya başlıyor.
Bu hengame arasında o cipil gözleriyle baskına iştirak eden polisler içinde Bulut'u farkediyor.
Artık ağzı köpürmüş, delirmesine ramak kalmıştır: "Ulan Bulut, ulan alçak, bunu sana ödetmez miyim" diye sayıklıyor.
Operasyon başarıyla tamamlanınca polis adamları topluyor. Caddeye çıkan ekip arabasına tıkıyor. Kolileri yeniden TIR'a taşıyorlar. Kamyoneti, içindeki adamları aldıktan sonra öylece bırakıyorlar.
Temiz bir iş oldu.
Ne ölü var, ne yaralı.
Polis otoları TIR'ı aralarına alıp hızla uzaklaşıyor. Gece yeniden eski sessizliğine bürünüyor.
Kolsuz ve adamları bulundukları yerde donmuş, bir süre ne yapacaklarını bilmez halde bekliyorlar.
Kolsuz iç cebinden konyak şişesini çıkarıp dikiyor ve

ardından bir sigara yakıyor. Onun sigara yaktığını gören adamları, neye uğradıklarını şaşırmış, yine de yakayı ele vermemenin sevinci ile titrek ellerini birinin uzattığı pakete ulaştırarak kendi sigaralarını yakıp derin bir "oh" çekecekler ama yanlarında Kolsuz var. Polisler uzaklaştıktan epeyce bir zaman sonra Kolsuz "Hadi gidelim, Allah kahretsin" diyor.

Bu gece nasıl bir gece.
Nasıl bir gece ki Ferit de uyumamış.
Huzursuz olduğu saatlerde hep yaptığını yapıyor. Odayı bir baştan bir başa adımlıyor. Uyuyanlar uyanmasın diye terliklerini bile giymedi.
Aşağı koyuyor olmuyor, yukarı koyuyor dolmuyor. Oya ile ağız birliği etmiş, işi zamana bırakmışlardı. "Zaman sanki bir ırmak ve su gibi aksın". O kadar kolay değil. Beklemek lazım.
Beklemek.
Hayatın en zor işi.
"Ne hasta bekler sabahı
Ne taze ölüyü mezar".
Veya "Ayrılık ateşten bir ok". Off... Bu şiirlerle, şarkılarla düşünme âdeti de nereden çıktı. Düşünceyi melankoliye dönüştürüyor. Sakin olmalı. Bir çözüm yolu bulmak lazım.
Çözüm yolu.
Bulut'un Tepeköy'den çekip gitmesi.
Nasıl olacak?

Bunun için bir komplo mu düzenleyecek?
Hâşâ.
Oya'nın aklını başına alıp Bulut'a "Ben Ferit'i seviyorum, sen oğlunu alıp ikile" demesi mi?
Bunlar nasıl yakışıksız, onursuz düşünceler. Aşk ağlatır, dert söyletir. Buyur burdan yak.
Kendisi Bulut'a açılsa. Kusura bakma dese. Zaten adam aradan çekilmeye razı. Yo, yo... Bu adamın boğazındaki lokmayı çekip almaya benzer. Aşk asalet, feragat ile olur. Bulut böyle bir mertlik gösterdi, şu benim düşündüğüm adi fikirlere bak.
Ne yapabilirim?
Beklemeye tahammülüm yok.
Çekip gitsem bütün ömrüm ıstırap içinde heder olacak. Üstelik Oya "evet" demişken.
Zamana bırakalım.
Yani belirsizliğe.
Belirsizlik hayatta en sevmediği şey.
Düşündüğünü pat diye söyler, inandığını hemen yapar.
Bende sabır yok, sabır. Oysa sabır ile olurmuş koruk helva. İşimiz darbımesellere kaldı.
Unutabilsem.
O da mümkün değil.
Her gün, her an karşımda. Karşımda olmasa da sesi, soluğu, bakışı, kokusu içimde. Onu söküp atamam.
Kapı hafifçe tıklıyor.
Kim acaba?

Gidip açıyor. Canan.
– Işığını yanık görünce, ne oldu diye merak ettim.
– Bir şey yok, uyku tutmadı. Sen niye uyumadın.
– Beni de uyku tutmadı.
Ferit pencereden dışarı bakıyor:
– Bu gece enteresan. Bir Arap atasözü vardır bilir misin?
– Ne?
– Geceler gebedir.
– Bizde de var benzeri.
– Evet.
– Gün doğmadan neler doğar.
Ferit bezgin, yorgun, kendini bir koltuğa bırakıyor. Kederli bir ses tonuyla:
– Bir şey doğduğu yok. Bekleyip duruyoruz.
Canan aynı kederle son cümleyi tekrarlıyor:
– Evet, bekleyip duruyoruz.
Sonra bu sıkıntıyı belki biraz dağıtmak umuduyla:
– İstersen bir kahve yapayım, karşılıklı içeriz.
– İyi olur.
Canan gidiyor. Ardından bakakalan Ferit "Bu kızın bana diyecekleri var, ama bir türlü diyemiyor". Sonra ekliyor. "Lütfen bu gece demesin, bu gece dert dinleyemeye tahammülüm yok".

Kolsuz, Bulut'un oğlu Kerem'i kaçırmaya karar verdi. "İntikam dediğin böyle olur. Hadi bakalım Bulut Efendi elinden geleni ardına koyma".

Kolsuz'un adamları bir arabayla okulun önüne gelmişlerdi. Dört kişi. Yanlarında iki battaniye. Ne olur, ne olmaz.

Okul dağıldı, çocuklar bağıra-çağıra, hoplaya-zıplaya önlerinden geçip gitti.

Bulut'un oğlu çıkmamıştı.

Adamlar birbirlerine baktı.

Acaba hasta falan mıydı, o yüzden bugün okula gelmemişti.

En iyisi inip okula girmek, şöyle bir bakmak olacaktı. Müstahdem arka bahçede çöpleri süpürüyordu. Hava kardı kararacak. Ellerinde battaniye yürüdüler. Birini kapıya nöbetçi koydular. Ötekiler içeri girdi. Sınıfları dolaştılar, kimse yok. Öğretmen odasının ışığı yanıyordu. Oya Hoca Bulut'un oğluna bir şeyler gösteriyor. Ellerinde kalem, önlerinde bir defter. Muhtemelen yarım kalan bir problemi çözüyorlar. Sevinç yine muhtemelen Kerem'i beklemeyip kız arkadaşlarıyla eve

gitmiş.
Adamlardan biri fısıltıyla:
"Kadını ne yapacağız?"
"Mecburen götüreceğiz".
Lider tipli olan ötekine başıyla "Haydi giriyoruz" işareti yaptı. İşaret veren önde, ötekiler arkada girdiler. Biri ellerini arkada tutuyor, böylece katlı battaniyeleri saklıyordu. Oya hem korkmuş, hem şaşırmıştı. Adamların suratına bakarak:
– Hayırdır efendim, bu saatte.
Önden giren yüzüne sevimlilik versin diye sırıtıp:
– Efendim bizler Bulut komserin arkadaşlarıyız.
Kerem atıldı:
– Ama ben sizi tanımıyorum, hiç görmedim.
– Doğrudur küçüğüm, yeni tayin olduk. Komser dedi ki "gidin Kerem'i alın, hem okulu hem de Oya Hocahanım'ı tanırsınız" dedi.
Oya iyice şüphelenerek:
– Üç kişi birden mi?
Aynı adam:
– Üçümüz de tanıyalım dedik, hani bakarsın lazım olur.
Oya ayağa kalktı, paniği atlatmış. Sesini sertleştirerek:
– Kimliklerinizi görebilir miyim?
Önce giren ve lider olduğu anlaşılan adamın ağzı bayağı laf yapıyordu.
Başladı anlatmaya:
– Efendim biz yeni atandığımız için kimliklerde deği-

şim gerekiyor. Bu sebeple kimlikleri genel merkeze teslim ettik. Bilirsiniz Emniyet ile Milli Eğitim kadroları hayli kalabalıktır. Bu sebeple işler yavaş yürüyor.
O böyle anlatadursun, ikinci adam kıçın kıçın Oya'nın ardına dolanmış, Oya konuşan herife odaklandığı için bu çevirme hareketini farketmemişti.
Adam aniden atılıp Oya'nın ağzını koca elleriyle kapayıverdi. Öteki eliyle kadının kolunu büküp hareketsiz hale getirmişti.
Bu arada battaniyeleri tutan da Kerem'i yakalamış ve ağzını kapamıştı.
Liderleri cebinden bant ve ip çıkardı. Oya ile Kerem'in ellerini ayaklarını bağlayıp, ağızlarını bantladıktan sonra battaniyelere sardılar.
Öyle ustaca sardılar ki, bu yükü birinin omzunda gören, garanti halı taşıyor sanırdı. Öylece çıktılar okuldan, bahçe kapısından geçerken dükkânı kapatıp evine giden çarşı esnaflarından biri gördü bunları, gerçekten döşemelik bir şey taşıyorlar diye düşünmüş olacak ki "Kolay gelsin" bile dedi.
Esnaf geçip gitti.
Bunlar arabaya atladıkları gibi hızla oradan uzaklaştılar.

Evine giden esnafın yolu karakolun önünden geçiyor. Polis Selim bunun kiracısı. Bahçe kapısında karşılaşıyorlar. Parça kumaş satan esnaf Selim'i selamlıyor, sonra aklına takılmış gibi:

– Ya, az önce gördüm, birileri okuldan bir şeyler götürüyor, yeni eşya mı aldılar, nedir acaba? Eskileri taşıyorlar.
Selim okul yoluna bakarak:
– Bilmem Oya Hoca sınıflara halı mı döşetiyor?
Esnaf başını iki yana sallayarak:
– Hayırlısı be Selim. Ee, sen nasılsın bakalım?
– İyiyiz İhsan Amca, şükür Allah'a.
– Hanım kızıma selam söyle, çocukların gözlerinden öperim.
– Başüstüne
– Hadi, eyvallah.
– Güle güle.

Kerem gecikti.
Bulut cam kenarında okul yolunu gözlüyor. Sabrı tükenmiş, endişelenmiş olmalı ki birini çağırıyor: "Git bak bakalım, okul bahçesinde oyuna mı daldı bu çocuk?"
Görevli polis bir motosiklete atlayıp okul bahçesine kadar geliyor, etrafta kimseler yok, müstahdem merdivenleri süpürüyor.
– Bulut komserin oğlu gelmedi de.
Adam şaşkın:
– Okulda kimse yok. Oya Hoca da çıkmış herhal, ben görmedim.
Motosikletli polis hızla geri dönüp Bulut'u haberdar ediyor.

O dakikadan itibaren mesele dalbudak sarıyor, Tepeköy ahalisi Oya Hoca ile Kerem'i arıyor.
Yok!
Yok!
Samet Görmüş, Ferit, Canan, Bulut karakolun bahçesindeler. Bulut yerinde duramıyor.
– Nerde bunlar, nereye kayboldular?
– Sanki yer yarıldı içine girdiler.
Canan Ferit'in kulağına fısıldıyor:
– Başlarına bir şey gelmiş olmasın?
Ferit işaret parmağını dudağına değdirerek:
– Allah göstermesin.
Çaresizlik içinde kıvranırken Polis Selim çekinerek yaklaşıyor. Bulut:
– Ne var Selim?
– Komserim, bir yarım saat önce bizim ev sahibiyle kapıda karşılaştık.
Dördü birden Selim'in başına toplanıyor.
– Evet.
– Okul kapısı önünden geçerken bazı adamlar görmüş. Omuzlarında bir şeyler taşıyorlarmış.
– Nasıl yani?
– İhsan Amca eşya sanmış. Hatta bana sordu. Oya Hoca okula halı falan mı aldırdı diye.
Bulut heyecanla:
– Okula giriyorlar mı, okuldan çıkıyorlar mı?
– Galiba çıkıyorlarmış, hatta kenarda bir beyaz Renault bekliyormuş.

Bulut uyanıyor. Bir elini yumruk yapıp ötekine vura vura dişlerini gıcırdatarak:
– Kolsuuuz! Alçak, aşağılık Kolsuz. Yaktım ulan seni.
Başkan omzuna elini koyup Bulut'u sakinleştirmeye çalışıyor. Ne mümkün.
– Heyecanlanma. Bi dakka düşünelim.
Bulut sesini yükselterek:
– Düşünecek zaman mı Başkan? Apaçık bir durum. Kolsuz kaçırdı bunları. Malı yakaladık ya intikamını alacak güya. Ulan ben sana bunu sormaz mıyım?
Karakol kapısı önünde toplanıp endişeyle bekleşen polislere dönüyor. Top gibi gürlüyor:
Tam teçhizat hazırlanın. Çelik yelek giyilecek. Benim malzemeyi getirin, çabuk. Çabuk dedim.
Başkan Bulut'u omuzlarından kavrayıp bu defa yalvaran bir sesle:
– Bulut, akılını başına topla. Oraya bu zayıf ekiple baskına gidemezsiniz. İle, ilçeye haber salalım, takviye isteyelim.
– O işi sen yap Başkan. Hesabı ben soracağım.
Çelik yeleği giyip mermileri, silahları kuşanırken bağırıyor:
– Şehmuz.
Şehmuz polis gelip selam veriyor.
– Emredin komserim.
– Her zamanki gibi arkadan dolan. Motoru çok uzağa sakla, sesi duyulmasın. O ufak pencereden ambarı gözetle. Dere altında, kavakların dibinde buluşacağız.

Hadi fırla.
Şehmuz yıldırım gibi motora atlıyor, şimşek gibi yola saldırıyor.
Ekip hazır, emir bekliyor. Bulut:
– Onlar şimdi dürbünle bu geçeyi gözlüyor, köprüyü falan. Biz dağılacağız. Tek tek dereyi geçip fundaların, kamışların arasından saklanarak yanaşacağız. Acayip kapışma olacak, yeterli mermi alın. Kendinizi tehlikeye atmayın. Hadi Cenabı Hak yardımcımız olsun. Bismillah.
Sonra Başkan'ı, Ferit'i, Canan'ı teker teker öpüyor. Ferit'in kulağına eğilip "Bana bir şey olursa çocuk sana emanet" diyor. Ferit aynı fısıltıyla "Allah göstermesin, bir delilik etme". Bir avuç polis kararlılık içinde hızla çıkıyorlar karakoldan, iki nöbetçi kalıyor geride.
Başkan, Ferit ve Canan bir süre sessizce bakışıyor, sonra Samet:
– Hadi, gidip ili ve ilçeyi arayalım. Acele takviye göndersinler.

Şehmuz Kolsuz'un mekânının çok uzağında bir yerlerde iniyor motordan. Motosikleti meşelerin arasına gizliyor. Sonra atlaya sıçraya, kayaların, ağaçların ardına gizlenerek binaya arkadan yaklaşıyor.
Orada ufak bir pencere var, ambara açılıyor. İçerisi görünmesin diye camı boyatmışlar ama, iyi boyayamamışlar. Aralıklardan birine gözünü dayadığında ambarı ayna gibi görüyorsun.

Işıklar yanıyor.
Adamlar bir o yana, bir bu yana gidip geliyorlar.
Ortada bir açıklık. Kerem ile Oya'yı birer sandalyeye oturtmuşlar. Elleri, ayakları bağlı; ağızları bantlı. Kolsuz, ağzında sigara, tek elinde tespih, bir koltukta oturuyor.
Şehmuz bu manzarayı gördü.
Artık aşağıya, kavakların oraya inmeli.
Kavakların oraya vardığında ekibi hazır buluyor. Bulut fısıltıyla:
– Oradalar mı?
– Oradalar komserim. Elleri, ayakları bağlı, ağızları bantlı.
– Kolsuz.
– O da orada.
– İyi.
– Şimdi bakın arkadaşlar. Binaya giren tek yol var, o da bahçe kapısı. Tel örgüleri aşamayız. Kapıdan gireceğiz. Bizim için önemli olan bahçe kapısındaki iki nöbetçi. Onları tesirsiz kıldı mı yapacağımız şudur: İkiye ayrılacağız, daha şimdiden. Bir kol hurdaların ardından dolanıp ana ambara yanaşacak; öteki kol hurda kulübelerinin ardından dolanıp yine aynı kapıya yanaşacak. Ben kapının önüne bir sis bombası atacağım, patlama ve sis onları şaşırtacak. İşte, bu şaşkınlık anında içeri dalacağız. İçeri dalınca ilk işimiz oradaki kâğıt ve metal hurda balyaları arkasında sipere girmeli. Gerisi kolay. O ana kadar kimse ne bağıracak, ne ateş

edecek. Sessiz, sessiz.
Hurdalığın bahçe kapısının az ilerisinde ağaçların dibinde bir patırtı, bir hareketlenme oldu. Bunu komiserin adamlarından biri kasten yapıyor.
Kapı nöbetçileri ister istemez o yana dikkat kesiliyor, hatta biri ne olup bittiğini görmek için birkaç adım atıyor. Bu dikkat dağılması sırasında iki polis iki nöbetçiyi arkadan ağızlarını kapatarak tesirsiz hale getiriyor. Hemen kelepçeleyip ağızlarını bantlıyorlar.
Bir kol kararlaştırıldığı gibi hurda yığınları arkasından, öteki kol hurdacı kulübelerinin arasından ambar kapısına doğru ilerliyor.

Ambar kapısının iki yanında siper alıp Bulut'un işaretini bekliyorlar. İçerinin ışıkları yanıyor.
Bulut ambar kapısının önünde bir sis bombası fırlatıyor. Bombanın patlamasıyla beraber içerinin ışıkları sönüyor, bazı bağırtılar, koşuşmalar duyuluyor. Bu kargaşa sırasında Bulut ve iki polis bir yandan, iki polis de öte yandan ambara girip, en yakın metal veya kâğıt balyaları arkasında siper alıyor.
Sessizlik.
Her iki taraf da nefes almaktan korkuyor.
Sessizlik.
Manyak bir kahkaha ambarın tavanında çınlıyor. Ardından Kolsuz'un kana susamış sesi:
– Bulut! Sensin Bulut. Geleceğini biliyordum.
Biraz bekleyip Bulut'un cevap vereceğini sanıyor, ama

ses yok. Bu defa daha beter kudurup bağırıyor:
– Geleceğin varsa göreceğin de var. Bulut duyuyorsun beni değil mi, göreceğin var. Aç ulan, aç!..
Biri şalteri kaldırınca ambarı çiğ bir ışık aydınlatıyor. Bulut ardına saklandığı iki metal balya arasından manzarayı görüyor. Kerem ile Oya birer sandalyeye oturtulmuş. Elleri, ayakları bağlı, ağızları bantlı. İkisinin de gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış. Kolsuz Kerem'in başucunda, sağlam elinde tabanca.
Adam yeniden haykırıyor:
– Kolsuz'un kim olduğun gördün işte. Takımını toplayıp gidersen bunları bırakırım. O zaman insan içine çıkamazsın, alçağın korkağın teki olursun. Ya da çıkarsın ortaya vuruşuruz.
Erkekçe.
Bir süre susup cevap bekliyor. Cevap gelmeyince tabancayı Kerem'in kafasına dayıyor.
– Benden sana beş saniye. Hadi çık ortaya.
Bulut bu manyağın beş saniye bekleyemeyeceğini düşünüyor. Bu düşünce aklını başından uçuruyor. Bütün gücüyle sıçrayıp balyaları aşıyor ve yere düşmeden Kolsuz'u alnından tek kurşun ile mıhlıyor.
Geç kaldı.
Adam silahını ateşledi ve Kerem'in kıvırcık saçlı o güzel başı önüne düştü.
Aynı anda şalter indi, etraf zifiri karanlığa kesti. Ambarın her bir yanından otomatik silahlar mermi yağdırmaya başladı.

Aynı anda Bulut'un vücuduna belki on mermi birden girdi. Çelik yeleğe çarpıp sekenler hariç. Bu karşılıklı mermi yağmuru beş dakika sürdü.
Sonra ambarı yine o gergin sessizlik kapladı.
Takviye ekipler, Başkan, Ferit ve Canan geç kalmıştı. Ambarın etrafı sarılmıştı. Ekipler amiri megafonla ambara doğru seslendi.
– Etrafınız sarıldı. Teslim olun. Ellerinizi başınızın üstüne koyup dışarı çıkın.
Sis bombası ambar kapısının önünde hâlâ tütüyor. Az sonra sağ kalanlar elleri başlarının üzerinde bu sisin içinden hayalet gibi çıkarak teslim oluyorlar.
Ekipler amiri "İçeride kimse kalmasın, teslim olmayanı vururum, duydunuz mu?" diye birkaç kez daha sesleniyor.
Yeter miktarda bekledikten sonra önce polisler, arkasından Başkan, Ferit ve Canan ambara giriyor.
Ekipler amiri "Biri şalteri kaldırsın" diyor. Işıklar yanınca feci manzara önlerine seriliyor.

Etraf kan gölü.
Oya ve Kerem bağlı oldukları sandalyelerde başları öne düşmüş hareketsiz duruyorlar.
Bulut yüz üstü kapaklanmış, bir elinde silahı. Canan Ferit'e sarılıp başını göğsüne gömüyor. Kaskatı kesilmiş, ağlayamıyor. Ferit bir an Oya'ya bakıyor. O kurşun yağmurunda kaç mermi yemiş ki beyaz gömleği kızıla kesmiş. Başkan Ekipler Amiri'nin yanına gidip

kekeleyerek:
– Gitme dedim. Bekle dedim. Ama dinlemedi.
Ekipler Amiri:
– Bulut bu, dinlemez. Başımız sağolsun.
Şimdi ambarın içinde ölümün ürpertici serinliği, kan kokusu ve ceset torbalarını taşıyan polislerin ayak sesleri var.
Ferit Canan'ı dışarı çıkarıyor.
Dışarıda muhteşem bir gece, yıldızlar yere inmiş.